

JIŘÍ WOJNAR

UFO, BIBLE A KONEC SVĚTA

OKNO K FILOZOFII TŘETÍHO TISÍCILETÍ
III. přepracované vydání

Ab-Rešit bara ha'Elohim et ha'Šamaim
V'ET HA'ARETZ

Prohlašuji, že nejsem ateistou, ani
Příslušníkem jakékoli církve nebo sekty a že
se má místy projevená nevole netýká víry
jako takové, ale pouze a výhradně těch, kdož
si dovolují tvrdit, že zastupují BOHA NA
ZEMI.

Otec všeho Pořádku stvořil Bohy Kovaný Náramek A ZEMI

Věnováno těm, kteří se nám snaží namluvit, že Ježíš věřil v Krista

Veškeré myšlenky obsažené v této knize mohou být, bez jakéhokoli omezení, s výjimkou kopií celého díla, volně šířeny.

Poděkování

Autor děkuje za spolupráci a pomoc, bez níž by tato kniha nikdy nevyšla:

Panu ing. Jiřímu Mazurovi za úpravu stylu a technickou pomoc.

Své ženě a dětem za bezmeznou trpělivost, s níž snášeli jeho "nepřítomnost".

Paní Ivě Poláčkové za všestrannou logistickou podporu.

Grafičce Věře Neumannové za pečlivou práci.

Hance Hučíkové, Ing. Iljovi Mazurovi, Tomáši Rozehnalovi a PhDr. Petru Wagnerovi za mnoho hodin inspirujících debat.

A v neposlední řadě mnoha skvělým předchůdcům, kteří pracovali na shromažďování informací, indicií a poznatků, které jsou v knize použity.

Úvodem

Nikdo, kdo se zabývá literaturou faktu na mezní hranici poznání, si dnes již nemůže činit nárok na originalitu, nebo dokonce vlastnictví využívaných údajů. Ani tato kniha není výjimkou.

Téměř veškeré informace a údaje potřebné k jejímu napsání už byly někde zveřejněny - v jiných souvislostech a s poněkud jinými závěry. Nesnažím se hledat důkaz dávné přítomnosti mimozemských bytostí na Zemi, tu považuji za neoddiskutovatelnou. Navazuji na jednu z nejlépe podložených současných teorií, jejímž autorem je americký orientalista a spisovatel Zecharia Sitchin, a snažím se ji potvrdit (bez nároků na dokonalost) novou interpretací klíčových biblických textů na úrovni soudobých

poznatků. Upozorňuji, že mnoho pasáží následujících kapitol se bytostně dotýká zdrojů víry, které - přiznejme si - vyvěrají z velmi zkreslených a v detailech nesčetněkrát upravovaných záznamů. Pro někoho to bude možná bolestné, pro někoho nepřípustné...

Využívám prastarého práva volnosti bláznů. U panovnických dvorů blázni sloužili k ventilaci nepopulárních, ba mnohdy kacířských myšlenek, protože nebyli vázáni etiketou a slepou poslušností k panujícím dogmatům. Díky tomu se jim nejednou podařilo vyjádřit myšlenku, kterou se panovník sice zabýval, ale nikdy ji nemohl vyslovit. Diplomacie je krásná věc, někdy odsouvá i jednoduchá řešení do nedohledna.

Podobně jako již v druhé polovině minulého století Julius Wellhausen ani dnes ještě nikdo nepovažuje zápis v biblických písmech za věrohodný popis dějin. Wellhausenova škola vychází z předpokladu, že prvních

Pět Mojžíšových knih, Pentateuch, včetně knihy Jozue, bylo zapsáno v pátém století př. n. l., ale obsahuje materiál z dřívějších zdrojů. Ten je údajně jen literární formou tradovaných bájí, které nemají žádnou vědecky potvrzenou historickou cenu. V poslední části tvrzení se zjevně mýlí! Svým názorem, který opírám o evidentní shodu biblických a starých mezopotamských textů a kontinuitu sledu událostí, jež je v klíčových bodech potvrzena nejnovějšími výsledky interdisciplinárních výzkumů, zdůvodňuji celou touto knihou.

V protikladu k převládajícím konvencím řeknu bez obalu, že bible je nesporně dílem lidí, ovlivněných kontaktem s vysoce vyvinutými inteligentními bytostmi. Ty zprostředkovaly našim prapředkům pojem Vyšší Moci, kterou Hebrejci označovali posvátným tetragramem JHWH. Po ukončení přímého kontaktu s těmito bytostmi byla odpovědnost nejen při lokálních přírodních

katastrofách, ale i za dobré či špatné důsledky rozhodování lidských vládců připisována nepostižitelné veličině. To se stalo typickým rysem lidské povahy. Odreagování neúspěchů a osobních porážek méně schopných jedinců se dodnes projevuje a priori kritikou jakékoli moci - za neúspěchy vždy mohou "oni" (nadřizení, straničtí vůdci, parlament, vláda...). Jsou-li stejní lidé naopak úspěšní, bývají vyzdvihováni až na úroveň božstev. Mezi dnešními lidskými vůdci a jejich "lidskými" příznivci přitom není podstatný rozdíl. Mezi Hebrejci a jejich "nezemským" rádcem však zela vývojová propast minimálně stovek tisíc let.

Dogmatický postoj církve se stal příčinou toho, že bible byla degradována na ideologickou příručku, kterou současné církve využívají stejným způsobem jako komunistické režimy Marxův Kapitál. Bible byla po tisíciletí vysvětlována jen a jen biblí.

Zkusme to konečně jednou jinak!

Různé moderní úvahy a závěry, založené na uměle vykonstruované evoluční teorii, je nutné doplnit o aspekt nečekané "turboevoluce", která se nedotkla pouze biologického vývoje člověka jako takového, ale i lidstvem získaných poznatků v oborech biologie, astronomie, matematiky a ostatních věd.

Bibli je třeba číst s otevřenýma očima, asi tak, jako se díváme na nic neříkající list papíru se zakódovaným trojrozměrným obrázkem. I v biblických textech se za kouřovou clonou těžko pochopitelných pojmů a zdánlivých alegorií skrývá prostý, jednoduchý a plastický obraz skutečné minulosti Země, lidstva a člověka jako takového.

Čtenáři, který bibli nikdy nečetl, a chce podrobně sledovat rozbor událostí popsaných v této knize, mohu jen doporučit,

aby si ji pro lepší pochopení některých pasáží koupil nebo zapůjčil.

Určitě tím neprohloupí - znalost biblických textů ještě nikomu neuškodila. To, čemu z nedostatku intuice a obrazotvornosti říkáme Bůh, skutečně existuje. Není to osoba, ale věčná tvůrčí energie prolínající vesmír. Tato síla nepotřebuje žádné chrámy a nikoho, kdo by se jí klaněl. Nezná pojem dobra a zla - "dobré" je to, co respektuje nevyhnutelnost Zákona. Nelze ji zobrazit, nelze ji ani pochopit. V tomto směru se zcela jasně vyjádřil i starozákonní "Bůh". Ctil ji natolik, že se nechtěl stát jejím falešným zástupcem. Vlastně totéž se později snažil lidem sdělit i Ježíš.

Takto chápaného Boha nazývám Vyšší Mocí, a byl bych rád, kdyby čtenář tento pojem pochopil a nepodezíral mne z propagace nového "náboženství". S čím se ještě v knize setkáte?

Pokusíme se dokázat, že víra a množství z ní pramenících náboženských směrů opravdu nepřímo přichází z jiného světa.

Půjdeme po prachem zavátých stopách Sumerů a setkáme se s nimi i v současnosti - na konci druhého tisíciletí našeho letopočtu.

Zastavíme se u neuvěřitelných událostí v Portugalsku, abychom později našli jejich obdobu ve více než tři tisíce let starém biblickém textu.

Vydáme se za létajícími stroji a záhadnou technologií na Sinajskou poušť a podíváme se, kde jsou hranice našeho poznání.

Poohlédneme se kolem Marsu a zamyslíme se nad tím, kdo vlastně řídí naše kosmické sondy... A nakonec se pokusíme uvažovat o tom, oč tu vlastně jde...

Víra je nádherná a potřebná věc. Je třeba věřit! Člověk je svou rozpolcenou psychikou tak nedokonalým tvorem, že se bez opory pevné víry neobejde. Inteligentní bytost bez víry je troskou, unášenou v příboji času.

Ten, kdo této skutečnosti zneužívá, není hoden lásky, ani nenávisti, ba ani opovržení. Je pouhým parazitem, bez ohledu na to, jaké nosí roucho. Všichni žijeme v obrovském, Ježíšem popisovaném chrámu, ale nechováme se tak. Znečišťujeme ho svou bezstarostnou přítomností, a to bychom si v lidmi postavených a modlami vyzdobených chrámech, zasvěcených domnělým bohům a svatým, nikdy nedovolili. Každodenně a bez přemýšlení se z neznalosti dopouštíme urážky Vyšší Moci, a pak, tížení neurčitým pocitem viny, se jdeme kát a klanět umělým modlám...

Veškeré biblické citáty (pokud v textu není uveden jiný zdroj) jsou z Bible svaté vydané

Českou biblickou společností v roce 1991 podle posledního kralického vydání z roku 1613.

Toto je druhé, na základě poznatků, získaných během psaní následujících knih Tunel do kosmu a Bestseller v kameni, upravené vydání. První z listopadu 1997 bylo okamžitě rozebráno. Děkuji všem dosavadním čtenářům za projevenou přízeň a připomínky, které mi byly velkou pomocí při úpravě obsahu.

autor

I. Svítání

Prostřednictvím CNN se 7. srpna 1996 do celého světa rozletěla zpráva, že v meteoritu, údajně pocházejícím z Marsu, byly nalezeny fosilní zbytky jednobuněčných organismů. To je více, než zjistily všechny dosavadní kosmické lety, včetně mise Apolla na Měsíci. Zpráva prošla téměř bez ohlasu, podobně jako jiné informace tohoto typu. V naší televizi se k tématu nevyjádřil vůbec nikdo.

Ptáte se, čím je právě tato informace tak významná? Pokud byla objektivně ověřena, je definitivním potvrzením předpokladu, že život se neomezil pouze na náhodný vznik na Zemi, jak se nám dlouhá léta snažili namluvit "vědci"!

Další zpráva, kterou agentury oznámily 13. prosince 1996, je možná ještě závažnější: američtí výzkumníci ohlásili možnou přítomnost známek života na jednom z Jupiterových měsíců!

Odbornou veřejnost doslova "šokovala" o čtyři měsíce později i Česká televize. V jejich večerních zprávách jsme se oficiálně dověděli, že "na Jupiterově měsíci Europa byla poprvé mimo Zemi objevena voda"(!), a proto se předpokládá, že by zde mohl být život. Kde byla naše televize před léty, kdy překvapivě velký výskyt vody téměř na všech vnějších planetách sluneční soustavy a jejich měsících byl zjištěn už americkou misí Voyager? Cožpak neví nic o výsledcích sondy Giotto, která spolu se třemi jinými zblízka prozkoumala Halleyovu kometu? Dnes už víme, že voda nechybí ani na Měsíci.

Kdo dodává informace pro oficiální vysílání státní televize? Kdo garantuje jejich správnost? Vědci...?

Čtenáře chci ubezpečit, že mám televizi rád, ale jsem bytostně zaujatý proti komukoliv, kdo z jakýchkoliv důvodů manipuluje lidským vědomím a zkresluje nebo zamlčuje objektivní skutečnosti.

Kdybych takový nebyl, nikdy by nevznikla tato knížka. Ale vraťme se k problému.

Pro známky vesmírného života bychom nemuseli chodit ani k nejbližším planetám. Vždyť i na Zemi tisíce různých indicií naznačují, že někde v blízkém vesmíru dokonce existují lidem podobné bytosti, které se před dávnými léty vědomě podílely na rozhodující fázi zrodu inteligentního člověka. Tyto bytosti nás doslova "dotvořily", a tím se logicky staly našimi bohy. Určitě i vás napadá

kacířská otázka: a kdo tedy stvořil naše stvořitele?

V jakého Boha věřili bohové?

O původu mytologických bohů mají naprosto jasno už primáni na gymnáziu - naši primitivní předkové si bohy jednoduše vymyslili, aby si nemuseli lámat hlavu nad věcmi, kterým nerozuměli (hrom, blesky, sopečné erupce atd.) U některých novějších primitivních společenství tak tomu bezesporu je. Po tisíciletí tradovaný panteon (12 základních božstev) do této poučky v žádném případě zařadit nelze. Stejně jako nelze dějinný odkaz předhistorických časů odbýt nálepkou MÝTUS.

Život je nekonečná štafeta, dodnes ne-
jvýstižněji charakterizovaná symbolickým
předáváním olympijského ohně. Mnohé ještě
nechápeme a mnohé jsme dávno zapomněli.
Je však už téměř jisté, že život k nám přišel z

vesmíru. Nevíme sice, a zřejmě nikdy vědět nebudeme, ve kterých vesmírných končinách, a jakým způsobem se v bezedné minulosti zrodil opravdu nejprvnější z životů, ale žádné současné ani budoucí objevy rozhodně nevyvrátí (naopak jen znovu potvrdí) existenci Vyšší Moci - Boha, chcete-li. K tomuto závěru pomalu dospívají i moderní vědci.

Vědec je slovo zavádějící. Vědec by měl vědět. Kdo neví, a snaží se dovědět, je badatel. Německé slovo "Wissenschaftler" je v tomto ohledu přesnější - znamená tvůrce vědomostí. Jestliže někdo prohlašuje, že ví, je nadutý hlupák, bez ohledu na počet chemických značek před a za svým jménem.

Skutečný vědec by měl být reprezentantem vědomí lidstva. Co je to však vědomí lidstva?... Lidstvo, stále ještě ovlivňované náboženskými i "vědeckými" dogmaty o Bohem nebo přírodou dané jedinečnosti

lidského druhu, je i na prahu třetího tisíciletí zahleděno do vlastního obrazu v zrcadle. Zčásti nemá čas (z existenčních důvodů), částečně ani chuť (z mentálních důvodů) bojovat o vlastní pohledy a pracně vytvářet svůj názor (on to někdo vymyslí, on to někdo zařídí). Je jednoduché věřit autoritám různých koryfejů a vysmívat se všem, kdo mají odlišný názor! Jak je to pohodlné - a nebezpečné...!

Nové ráno

Je velmi pravděpodobné, že už vůbec není daleko den, kdy se většina z nás probudí do rána, kdy bude všechno, ale úplně všechno jinak. Den, kdy lidé s úlekem zjistí, že tu člověk není sám, je blízko. V blízkém vesmíru, kde naše civilizace připomíná jen něco jako plísňový poprašek na mrňavé planetě

blízko malinkatého Slunce, celou tu dobu žije i někdo jiný. Jsou tady, nedaleko od nás, a jsou tu o mnoho set tisíc nebo milionů let déle než my. Ti, kteří napomohli tomu, že jsme.

Ne, nejsou to bohové. Jsme jejich děti. Hloupé a nevychované děti, hrající si z nevědomosti na pány vesmíru... Doufám, že budou natolik shovívaví, že pochopí náš hrozný strach z neznáma a z něj pramenící snahu zvednout zbraň, protože to se (bez znalosti pravdy) nepochybně stane. Lidská mentalita nepřipouští, že by silnější mohl mít i jiný záměr než ovládnout a vládnout.

Zprávy o životě mimo naši planetu nejsou překvapením; především Mars je již dlouho v "podezření". Vůdcové obou raketových velmocí se ještě v politickém ringu drželi za vlasy, v zákulisí však probíhal výzkumný program, na kterém se američtí a (tehdy ještě) sovětští vědci podíleli rukou společnou a

nerozdílnou. Při zkoumání fotografií Marsu byly na jeho povrchu nalezeny útvary, jejichž vznik nelze vysvětlit jinak, než činností inteligentních bytostí. To nemůže vyvrátit ani oficiální tvrzení o opaku, které ostatně nebylo potvrzeno fotografiemi! A další náznaky se neustále množí. Situace se už stává natolik akutní, že nezbývá, než pomalu, pomaloučku - aby to byli schopni strávit bez paniky - podávat lidem po lžičkách pravdu. Hlavy strategicky významných států už dávno vědí, že se blíží čas převratných změn. Nasvědčuje tomu mimo jiné i skutečnost, že ideologické rozdíly, které obě velmoci po léta nebyly schopny překonat, dnes už v podstatě neexistují. Na jisté úrovni ostatně ani neexistovaly. Pokusme se o shrnutí několika nenápadných, ale významných událostí.

Den, který přinesl změny

Nová etapa života lidské civilizace na Zemi - včetně politických změn spojených s pádem komunismu v Rusku a ve východní Evropě - započala 12. červencem 1988. Toho památného dne byla Rusy vyslána k Marsu kosmická sonda Fobos 2. Na misi se podílela vědecká pracoviště třinácti evropských zemí a Američané. Průzkum povrchu planety z oběžné dráhy byl jen počáteční rutinou. Hlavním cílem bádání byl satelit Marsu Fobos (Strach). Sonda neměla provádět jen dálkový průzkum, na povrch satelitu měly být vysazeny vědecké přístroje. Sonda úspěšně dosáhla cíle a zaujala oběžnou dráhu kolem Marsu.

Let probíhal perfektně. Až na výpadek jednoho vysílače, který byl operativně nahrazen rezervním, se nevyskytly žádné náznaky poruch. 28. března 1989 však došlo k nečekanému zvratu. Podívejme se blíže na průběh událostí, jak je publikovaly světové agentury:

Agentura TASS oznamuje, že v okamžiku, kdy se výzkumný robot přiblížil k měsíci Fobos, bylo přerušeno spojení. Situace se na první pohled zdála banální. Sonda se nacházela na stabilní oběžné dráze kolem Marsu a podobné věci se stávají. Pozemské centrum se po několik dnů horečně snažilo o obnovu kontroly. Když ještě všichni věřili v úspěch, naznačil jeden z nejvyšších činitelů sovětského kosmického programu, že naděje je mizivá a prohlásil sondu na devadesát devět procent za ztracenou. Z jeho vystoupení se dalo usoudit, že Rusové mají jakýsi pádný důvod považovat za ztracené nejen spojení, ale i samotnou sondu.

30. března. Sovětská televize ve večerních zprávách uvádí, že mise Fobos 2 nevypadá dobře, ujišťuje však veřejnost, že pokusy o záchranu sondy pokračují. Sovětští vědci zveřejňují nekomentované záběry. Podotýkájí jen, že náznaky na nich jsou předmětem

analýzy. O jaké "náznaky" jde, a s čím souvisí, nebylo upřesněno.

31. března se některé evropské deníky zmiňují o "neznámém objektu" na posledních záběrech odeslaných sondou. Na snímcích pořízených v posledních okamžicích před přerušением spojení je vidět záhadný předmět a velký, protáhlý stín na povrchu Marsu. Vědci klasifikovali štíhlou elipsu na záběru jako nevysvětlitelný útvar. Nešlo o optický klam, protože předmět jasně zachytily dvě kamery - jedna pracovala v barevném a druhá v infračerveném spektru. Stín, zřejmě vržený na povrch Marsu oním záhadným útvarem na fotografii, je podle propočtů dlouhý asi dvacet kilometrů. Několik dní předtím byl pozorován podobný fenomén. Tehdy stín pokrýval plochu o délce asi třiceti kilometrů.

7. dubna Rusové již otevřeně hovoří o pravděpodobné ztrátě sondy. Poprvé uvedli,

že k přerušení spojení došlo v době, kdy kamery, oči sondy, a senzory ostatních přístrojů byly přesměrovávány k cíli mise, k povrchu měsíce Fobos. Přitom musela být samozřejmě nařízena i anténa tak, aby po natočení tělesa o 180 stupňů opět směřovala k Zemi. Proslýchalo se, že o několik hodin později byl ještě přijat nějaký slabý signál, který se už ale nepodařilo udržet. V následujících dnech vládl na spojovacích kanálech jen kosmický šum... Událost byla klasifikována jako ztráta spojení. Satelit prý z údajně neznámých důvodů nedokázal přesměrovat anténu zpět k Zemi. Pokud by ovšem zůstala odvrácena, nebyl by zachycen ani pozdější signál! Technika tříosé stabilizace použitá u sondy Fobos 2 byla původně vyvinuta pro satelit Veněra a skvěle se osvědčila při misi k Venuši. Rusové v tomto směru opravdu nejsou žádnými nováčky. Samovolná destabilizace asi nepřichází v úvahu.

Ke všeobecnému zmatku přispívá i technik kontrolního centra v Kaliningradu, který prohlašuje, že podle posledních slabých signálů se sonda chovala tak, jako by byla přivedena do pádu ve vývrtce. Bylo samozřejmě možné, že citlivé přijímače zachytily odraz signálu od povrchu Marsu; v každém případě však muselo dojít k něčemu nepředvídanému. Byl průzkumný robot zasažen něčím, co ho vyřadilo z provozu? Byla příčinou podivného chování vlastní chybná funkce nebo srážka? Co viděly, nebo přesněji řečeno, co neměly vidět jeho kamery? A co vlastně fotografovaly naposled?

Předseda sovětského Výboru pro kosmický výzkum Alexandr Dunajev prohlašuje: "Na jednom záběru je mezi sondou a Marsem vidět podivně formovaný objekt. Mohly by to být trosky v oběžné dráze měsíce Fobos nebo oddělená část sondy. Nevíme, co to je." Podivné vysvětlení. Člověk zatím neměl dostatek příležitostí, aby - podobně

jako kolem Země - vytvořil v blízkosti Marsu "kosmické smetiště". Předchozí průzkum prováděly americké sondy Viking, které po sobě na oběžné dráze planety nezanechaly nic a Fobos 2 neměl žádný konstrukční díl, který by se podobal předmětu v záběru kamer. To, co je na fotografiích, k sondě jednoduše nepatří! Nehledě na to, že stíny pozorované na povrchu Marsu byly dvacet až třicet kilometrů dlouhé, zatím co stín sondy by v nejlepším případě dosáhl délky jednoho kilometru. Je zajímavé, že se Rusové v souvislosti se stínem nikdy nezmnili o zhruba pětadvacet kilometrů dlouhém měsíci Fobos. Právě ten totiž mohl být jeho nejlogičtější původcem. Stejně tak nepadla zmínka o možnosti výpadku rezervního vysílače.

Pod tlakem západoevropských partnerů Rusové po třech měsících uvolňují snímky zaznamenané těsně před koncem spojení. Jeden záběr však schází - poslední, pořízený

těsně předtím, než se vysílač definitivně odmlčel... Záznam odvysílalo mnoho evropských a zámořských televizních společností jako pouhou kuriozitu. Ukazoval zvláštní věci. Jednou z nich je síť rovných čar v oblasti rovníku Marsu. Některé jsou krátké, jiné dlouhé a některé tak široké, že tvoří dlouhé, paralelně položené obdélníky. Struktura, která pokrývá plochu asi šesti set čtverečních kilometrů vůbec nevyhlíží jako náhodná hříčka přírody.

Záběry komentuje Dr. John Becklake z Britského muzea přírodních věd. Strukturu na snímcích neváhal zařadit mezi záhady zejména proto, že obrázky pořídila infračervená kamera, registrující tepelné rozdíly (obyčejná kamera snímá škálu barev, světel a stínů). Plocha na záběru tedy vyzařuje teplo. Konstatoval, že geometrický tvar vzoru naprosto vylučuje nějaké přirozené tepelné zdroje, jakými jsou například teplé podzemní prameny a podobně. "Zadíváme-li se na

obrázek déle, vypadá vzorek absolutně uměle. Ale co by to mohlo být," řekl na závěr, "to opravdu nevím." Přesnou pozici fotografovaného místa Rusové neudali. Vyfotografovaný záhadný stín ve tvaru tenké až zahrocené elipsy je další anomálií. Dr. Becklake útvar popsal jako "předmět, který se nachází v prostoru mezi sondou a Marsem, jehož povrch je vidět v pozadí". Teď už bylo jasné, proč v této souvislosti Rusové nikdy nehovořili o stínu měsíce Fobos. Záběry byly pořízeny během manévru, při kterém se kamery a senzory průzkumníka natáčely směrem k měsíci. Zde máme i důkaz bezchybné činnosti stabilizačních a anténních systémů! Anténa během obratu neustále sledovala Zemi, jinak bychom tento záběr nikdy neviděli! Komentář doktora Becklaka byl jednoznačný: "Rusové tam uviděli něco, co tam nemělo být. Fotografii dosud neuvolnili a my o tom nechceme spekulovat."

(Dodnes, to je více než sedm let po události, nebyla poslední fotografie zveřejněna...)

19. října 1989 publikuje renomovaný americký časopis Nature oficiální ruskou zprávu o výsledcích mise Fobos 2. Na zhruba čtyřiceti stranách je popsána její úspěšná část. Nepředvídaný konec mise je shrnut do několika vět, ze kterých vyplývá: sonda se stala neovladatelnou následkem srážky s neznámým objektem. Otázka, s čím se srazila a co je tím, co tam nemělo být, je zodpovězena známým výrokiem Dunajeva: "...na jednom záběru je mezi sondou a Marsem podivně tvarovaný objekt." Pokud jsou vyloučeny jiné možnosti a Rusové sami událost označují za srážku s neznámým objektem, musí tento objekt být na poslední fotografii. "My to jednoduše nevíme," řekl Alexander Dunajev...

Umělé formace na povrchu Marsu a pozoruhodný stín, včetně Rusy urputně

utajovaného posledního snímku - to vše vede k závěru, ze kterého jde tak trochu strach. Zecharia Sitchin vyslovil v knize Genesis Revisited předpoklad, že nešlo o nehodu, ale o událost: "Možná to byla první událost hvězdných válek - umělé těleso ze Země, které se dostalo do blízkosti kosmické základny obyvatel jiné planety na Marsu, bylo sestřeleno." Byly oba vysílače záměrně vyřazeny z provozu někým, kdo si nepřál být pozorován? V této souvislosti přichází v úvahu i nechtěná srážka s cizí lodí, která mohla sledovat sondu z nevelké vzdálenosti od okamžiku jejího příletu na oběžnou dráhu kolem Marsu, a možná ještě déle. Náhlý manévr tělesa, které dosud poklidně kroužilo okolo planety, byl zřejmě natolik překvapivý, že došlo ke kolizi.

Podezření pravděpodobného sledování průzkumného tělesa jiným blízko letícím strojem zvyšuje snímek stínu, zaznamenaný několik dní předtím. Pokud se dá z fotografie

odhadnout velikost tohoto stínu a je k dispozici rozměr stínu měsíce Fobos, nemělo by činit problém odhadnout rozměry cizího tělesa a jeho vzdálenost od sondy. Zdá se, že po počátečním "osmělování" (větší stín), kdy byly zřejmě odhadovány funkce a možnosti pozemského stroje, se pohybovalo v těsné blízkosti sondy. Nakonec nemuselo dojít ani ke kolizi a zničení - satelit mohl být jen nakloněn tak, aby směrová anténa vysílače nesměřovala k Zemi.

Poslední, připouštím, že velmi spekulativní možností je přepnutí vysílačů sondy Fobos 2 na jinou, utajenou sadu ovládacích a přenosových frekvencí, drženu v rezervě pro případ nálezu jednoznačných projevů inteligentního života. Na takovém spiknutí by se ovšem nutně musely podílet obě strany.

Událostí kolem sondy Fobos 2 série podivných nehod ještě zdaleka neskončila. 16. listopadu 1996 odstartovala další ruská sonda

Mars-96, která v podstatě "spáchala sebevraždu". Motor posledního stupně nosné rakety totiž po znovunastartování (měl navést satelit na výchozí kruhovou dráhu kolem Země) fungoval jen několik sekund a pak se vypnul na základě chybného povelu počítače sondy. Oproti plánované výšce 200 - 314 km bylo dosaženo výšky jen asi 150 km. Po pokusu o dosažení lepší výchozí pozice nouzovým nastartováním jednotky ADU (motoru sloužícího k uvedení na oběžnou dráhu kolem Slunce a následnému brždění u Marsu) souprava zaujala ještě nepříznivější eliptickou dráhu ve výšce 87 (perigeum) až 1500 (apogeum) kilometrů. Po dvou obletech shořela 17. listopadu v atmosféře nad Jižní Amerikou...

Rusům se u Marsu nějak nedaří. Jediné úspěchy tam zatím zaznamenali Američané.

UFO - utajovaná skutečnost

Čtenář pravděpodobně už dávno tuší, co se skrývá za podivně složitými popisy záhadného tělesa na fotografiích. Předmětem, který se oficiální a vědecká místa na obou stranách zeměkoule tak úzkostlivě snažila nepojmenovat, je objekt, běžně označovaný UFO.

Pojmenování samo o sobě neznamena nic jiného, než Unknown Flying Object (neznámý létající objekt). Díky přirovnání soukromého pilota, který v padesátých letech popsal neznámé objekty jako létající podšálky (flying saucers), vznikl pojem "létající talíř". Nejde o nový jev. V současnosti však existuje jen málo podobně kontroverzních témat. Je třeba přiznat, že kromě seriózních pokusů o vysvětlení tohoto jevu,

se vyrojila i spousta fanatiků a lidí, falšujících fotografie a jiné důkazy. Řady evidentních podvodů (a dokonce i záměrných, skrytými mystifikátory uměle fabrikovaných "důkazů"!) obratně využila oficiální místa k diskreditaci brizantní záležitosti. UFO bylo a je označováno za výmysl podvodníků a několika duševně ne zcela zdravých lidí. Přitom právě jen oficiální místa znají celou pravdu. Politikové však došli k názoru, že věc je natolik závažná, že bude taktičtější ji utajit. Po desítky let se to víceméně dařilo, postupně však nazrává situace, kdy bude nutné přiznat barvu a předejít tak všeobecnému šoku, který by jim mohl zlomit vaz. Létající talíře jsou bezesporu velmi zajímavým tématem. Byla o nich napsána již úctyhodná řada (často velmi fundovaných) knih.

Nebudu se teď rozepisovat o detailech, ale v dalších kapitolách a následujících knihách

se k UFO vrátíme v jiných, netradičních souvislostech.

Předsudky

Názvu UFO by se vědec dbalý dobrého jména nedotkl ani v gumových rukavicích. Před svými stejně "vědoucími" kolegy by se totiž mohl vědecky znemožnit.

Způsob jakým tito "vědci" otevírají odemčené dveře je znám. Pokud nejdou otevřít dovnitř, vybourají vedle nich díru do zdi. Dveře se přece nikdy nemohou otevírat směrem ven! Proč? Protože jeden jejich "vědecký kolega", který je uznávanou autoritou, to řekl na posledním vědeckém sympoziu a o rok později za tento výrok dostal Nobelovu cenu...

Zcela jinak dopadl kdysi ve francouzské Akademii věd "podivín", který vyslovil naprosto šílenou domněnku, že meteority padají z nebe. Byl nadosmrti znemožněn historickým výrokiem předsedy tohoto ctihodného spolku: "Z nebe žádné kameny padat nemohou, protože v nebi žádné kameny nejsou!" Jistý druh "vědy" jsme si ostatně vyzkoušeli na vlastní kůži - takzvaný vědecký komunismus. Ale tihle političtí "vědci", přes všechny doktoráty a jmenné přívěsky nejrůznějšího druhu, nejspíš nebyli správnými vědci, protože správní vědci přece všechno nové nejdřív vyzkoušejí na myších... Tento pokus naštěstí nebyl "na věčné časy", jak jeho protagonisté doufali.

Omylů, jako byl ten s nebeskými kameny, a případů vrtání děr do betonové zdi vedle odemčených dveří najdeme v dějinách vědy stovky. Bylo o nich dokonce napsáno několik knih. Konečně - i kalif Al Mamun se v roce 820 n. l. pracně proboural do Velké

pyramidy v Gíze jen několik metrů pod vchodem...

Potíž je v tom, že si někdo stále plete bádání s věděním a jakmile se jeho teorie dostane do vysněné kategorie memorovaných "školních moudrostí", zaměří svou energii na trestání "chybných kroků" badatelů, kteří vědu ještě dělají. Tak se stává, že se nové poznání prosadí doslova až po vyhynutí nositelů cen za to staré. Dříve nehodlají ustoupit. Obrovskou roli hraje ješitnost, a - samozřejmě - je to příliš lukrativní job. Tato touha po nehynoucím vědeckém věhlasu přiměla plukovníka Wyse ke zfalšování kartuše s nápisem CHUFU. Dosáhl svého - ve školních učebnicích je stavba Velké pyramidy stále ještě připisována bezvýznamnému faraonkovi Cheopsovi...

Dokud nezmizí status "zasloužilých", kteří sedí jako žáby na pramenech a s pokrytecky

udivenými tvářemi se ptají, kam že se poděla voda, a dokud někdo nevytvoří dostatečnou doživotní rentu pro všechny skutečné objevitele, mnoho se nezmění...

Zvrácený postoj blokující přijímání nových myšlenek je luxus, za který krvavě platíme nejen penězi, ale především ekologickou devastací planety Země. I když vlády a vědecká pracoviště oficiálně nechtějí o inteligentním mimozemském životě nic slyšet, investují do pátrání po jeho projevech nepřehledné miliony. Jsou využívány všechny dnes známé technické prostředky, počínaje vyhledáváním kosmických poselství na nekonečném spektru radiových frekvencí a "vzkazy" umístovanými na paluby kosmických sond konče.

Prozatím se však - podle oficiálních verzí - žádné takové poselství neobjevilo. O zjevné nepravdě těchto tvrzení existuje nezvratný průkazní materiál, který, jak doufám, brzy

vyjde v samostatné knize, nazvané Bestseller v kameni

Pravda po kapkách

Co by se asi stalo, kdyby Rusové zveřejnili chybějící fotografii, a na ní by bylo UFO, zachycené dvěma kamerami (barevného a infračerveného spektra) z těsné blízkosti?

Páni vědátoři by nemohli použít nic ze své palety likvidačních frází, přezíravých úšklebků a výmluv o choromyslnosti pozorovatele. Neuspěli by ani s argumentací o davové sugesci, o podivně formovaných mracích, kulovém blesku a o zatoulaném meteorologickém balonu, nepomohla by ani záchranná brzda v podobě velmi oblíbeného "odrazu záře Venuše v mracích". Jedině by snad mohli veřejně podezírat Rusy z podvodu. Oni

prostě nemohou připustit existenci něčeho, co sami s laskavou neomylností po dlouhá léta zesměšňovali a nekompromisně potírali.

Velice nerad bych ublížil badatelům, kteří jsou závislí na státních penězích. Plněné úkoly jsou často přísně tajné a těžko se mezi výzkumníky naleznou lidé, kteří by byli ochotni o nich hovořit. Není to jen věcí jejich svědomí...

Přesto občas dochází k prosakování informací. Ty jsou však ignorovány, dementovány anebo rafinovaně využity v masmédiích k další mystifikaci veřejnosti.

Vlády některých zemí se přitom chovají stejně jako církevní hodnostáři - znají pravdu, ale nemíní ji odhalit, a dobře placení oficiální zástupci etablovaných věd jim ochotně kryjí záda.

Zaběhaný systém živí příliš mnoho zbytečných lidí, a kdo by si chtěl dobrovolně odhlasovat konec pohodlného života?

I proto je zpráva o možném nálezu skutečné formy života v meteoritu, který byl před statisíci lety možná součástí povrchu Marsu, tak výjimečná. Konečně snad zase padnou některé koryfejské hlavy, i když se budou bránit, zpochybňovat a opět dokazovat, že to, co neznají, nemůže být! Quod erat demonstrandum - jak musí být dokázáno...

První vlaštovky?

Zajímavým příkladem opatrného postupu informování veřejnosti je první řada příběhů (před nečekaným zvratem koncepce) amerického seriálu Akta "X". Jeho jednotlivé díly

jsou zčásti fikcí, zčásti volným zpracováním skutečných příběhů s využitím výše uvedeného úniku informací. Všechny takto zpracované případy byly v minulosti vehe-mentně dementovány.

Zdánlivě nezávazné sci-fi příběhy zpracovávají podvědomí diváka pro vznik uklidňujícího, pozitivního náhledu na možnou přítomnost mimozemské civilizace. Oblíbenost těchto seriálů dokazuje, že většina z nás má v sobě skryto vrozené tušení. Setkání lidstva s realitou vesmírného Života se neobejde bez plánovité přípravy, která převede podvědomé tušení pozemšťanů na logické pochopení okamžiku, kdy neuvěřitelné změny překročí všechny dimenze lidských zkušeností. Existuje snad jakási smlouva, kterou tajemný "Někdo" uzavřel s mocnými této Země? Došlo u Marsu k nehodě, nebo k porušení dohody a následné reakci? Došlo tam snad k očekávanému prvnímu nálezu nezvratného potvrzení existence

mimozemského života, který podle názoru mocných bylo nutné utajit? Existuje tajná dohoda "kosmických velmocí"?

Nějaký čas po havárii sondy Fobos 2 oznámili Američané úspěšný test nové výkonné laserové zbraně na oběžné dráze kolem Země.

Tentokrát se ze sovětské strany obvyklé podrážděné výkřiky neozvaly. Právě naopak - Američané sklidili potlesk a uznání!

Proč? Důvod je jednoduchý: Dalo se očekávat, že pokud by obě velmoci dosáhly globální shody, přišly by vojensko-průmyslové komplexy v obou zemích o lukrativní zakázky. To se zřejmě nestalo, i když po setkáních Gorbačova s Reaganem (na kterých se v tajnosti hovořilo i o nezveřejněných výsledcích mise Fobos 2) se oběma stranami dlouho hýčkaný obraz "starého dobrého nepřítele" vytratil takřka přes noc.

To naznačuje, že vojenští experti neodmítají názor, že z blízkého vesmíru hrozí určité potenciální nebezpečí. Tento aspekt musíme zahrnout mezi indicie potvrzující podezření o utajovaných znalostech. Vojenško-průmyslové komplexy obou velmocí nevedou snílci, ale tvrdí realisté!

Atmosféru ohrožení a obraz nového nepřítele vytváří i filmová a televizní produkce. Jako příklad si můžeme uvést film Independence Day (Den nezávislosti) a několik sugestivních dílů seriálu Out of Limits, prezentovaný společností Atlantis. Jak už jsme uvedli, v tomto smyslu se výrazně změnila témata druhé části seriálu Akta "X". Kdo financuje tyto projekty? Proč jsou stovky dokonale zdokumentovaných důkazů, které nezapadají do rámce všeobecně dohodnutých konvencí, jednoduše ignorovány? Můžeme si to dovolit? Je pravda opravdu tak otřesná, že by ji lidstvo nemohlo unést?

Kdo jsi, člověče?

Člověk je nejvyvinutější pozemskou bytostí, a proto by měl být i bytostí logicky vývojově nejstarší. Dosažení dnešní úrovně evolucí by trvalo nejméně jednu miliardu let. Pokud připustíme, že člověk žije na Zemi nějakých 250 tisíc let, jak potvrzují nejnovější výzkumy, je stupeň jeho vývoje obdivuhodný až neuvěřitelný. Ve skutečnosti je posledním, jaksi "postranně" přilepeným, článkem vývojového řetězce. I podle bible se člověk zrodil umělým zásahem zvenčí. Víra ve spojení s něčím nadpozemským se proplétá již po tisíciletí všemi kulturními epochami lidstva.

Kdo nebo co vedlo a vede lidi k neustálým pokusům o dosažení stavu jakéhosi vyššího vnímání? Co si od něj lidé podvědomě slibují? Existuje pramen univerzálních

vědomostí, na který se za určitých okolností můžeme napojit? Jakým způsobem k nám tento zdroj hovoří, a co chce sdělit? A v případě že existuje, jak chápeme jeho poselství?

Jestliže naše civilizace skutečně vznikla umělým zásahem zvenčí, mohly tak učinit jen bytosti, které jsou vývojově statisíce až miliony let před námi. Tušíme, že v nekonečném prostoru, kterému říkáme vesmír, máme příbuzné. Ale kde?

Výsledky bádání dokazují, že v krátké době čtyř miliard let se na Zemi nemohly vyvinout ani nejzákladnější formy života. Staré tvrzení o vzniku života z "prapolévky" míchané všemocnou náhodou neobstojí pro nedostatek času, který by takový proces vyžadoval.

Poslední (vysoce pravděpodobná) teorie vzniku pozemského života předpokládá, že

první genetický kód byl na naši planetu přenesen z jiných částí vesmíru, případně i z jiné galaxie. Sporami jednoduchých řas (stejných jako nedávno objevené pozůstatky v hornině údajně pocházející z Marsu) k nám byl importován genetický řetězec DNK, a tím byl nastartován postupný rozvoj veškerého bytí na Zemi.

Genetická štafeta života

Teorie "vesmírné výpomoci" má dvě verze. Jedna říká, že původní pra-DNK (panspermie), byla na Zemi přinesena meteoritem nebo kometou. Podporuje ji okolnost, že z meteoritů obsahujících uhlík, takzvaných chondritů, byly izolovány stopy všech aminokyselin (a žádných jiných!) potřebných ke stavbě bílkovin.

Odvážnější myslitelé předpokládají, že k "oplodnění" matičky Země sporami mohlo dojít i naprosto cíleně a záměrně - prostřednictvím speciální kosmické lodě. S touto nekonvenční a (vzhledem k poměrům ve vědecké obci) opravdu odvážnou teorií přišli dva angličtí badatelé, nositel Nobelovy ceny Francis Crick a jeho kolega Lesley Orgel (zveřejněno v časopise Icarus už v roce 1973). Myšlenka úzce souvisela s návrhem "kultivace" Venuše vysazením tisíců tun spor modrých řas, které by postupem času mohly úplně změnit složení její atmosféry. Nápad tehdy mimo jiné podporoval i známý, dnes již zesnulý astronom Francis Drake.

Crick a Orgel vyšli z představy kosmického robota, zkonstruovaného pro miliony let trvající pouť prázdnotou vesmírného prostoru od jednoho slunce k druhému. Najde-li cestou planetu s vhodnými podmínkami pro život, vysadí pouzdro se zárodky, a ty se na planetě rozmnoží. Oba

významní vědci za svůj názor sklidili hodně posměchu. Pobavený úsměv však s postupem času kolegům nad kotlem s připálenou "prapolévkou" zhořkl.

Zjistili totiž, že náhoda, o kterou se jejich teorie od počátku opírala, je vyloučena.

Zdá se, že život je nekonečná, ale zřejmě cílená štafeta od hvězdy k hvězdě, od planety k planetě. Možná, že jednoho dne napadlo bytosti na miliony světelných let vzdálené planetě u vyhasínajícího slunce, aby místo nepravděpodobné šance na záchranu sama sebe, vyslali misi života. I my jsme už (zatím však z jiných důvodů) učinili něco podobného. Sonda Pioneer, vyslaná po ukončeném průzkumu Slunce naslepo za hranice naší sluneční soustavy, má na palubě pozlacenou aluminiovou tabulku s údaji o lidstvu a o naší planetě. Na nekonečnou pouť vesmírem ji neposlali spisovatelé sci-fi románů, ale strážlivě uvažující vědci.

Kdybychom dokázali vyslat podobnou loď, opatřenou pouzdem se spory (a to by dnes už neměl být problém), mohla by za miliony let doletět někam, kde by spory mohly opět ožít. Dnes už bychom i my dokázali vyrobit i loď, která by byla schopna vybrat svůj cíl podle základních kritérií nutných pro udržení a rozvoj života, ale nikdo to neudělá - nevážíme si ho na vlastní planetě, proč bychom jej tedy měli, bez vidiny okamžitého zisku, roznášet dále?

Ve srovnání s časovými měřítky Universa je nějaká miliarda pozemských let zanedbatelná. Civilizace, která vyslala onoho posla života, už dávno nemusí existovat. Nemusí existovat ani hvězda, kolem níž kroužila její planeta. Ale štafeta života pokračuje. Jsme toho důkazem. Teorie tohoto typu se přirozeně zdráháme přijmout; takový postup totiž předpokládá plánování v opravdu kosmických dimenzích a v časovém horizontu milionů let. Tento způsob myšlení je

naprosté většině obyvatel této planety, plánujících nanejvýš vlastní důchod, naprosto cizí. Toho je schopna pouze jednotná neroztříštěná civilizace s velkou kulturou.

Často používané, ve všech pádech skloňované slovo civilizace podle naučného slovníku neznamena nic jiného než určitý standard vědeckých a technických poznatků. Kultura a kulturnost civilizace jsou v našem dnešním světě prázdnými filozofickými pojmy...

Vesmír je Myšlenka, Myšlenka je Slovo (událost, děj, skutek) a Slovo je Bůh. Termínem Bůh lidé označují podvědomě vnímanou, univerzální, všeprostupující sílu, jejímž hlavním principem je člověkem sice vnímaný, ale nepochopený chaos...

Víceméně uceleným souborem textů, seřazených podle církevních představ, je

bible - je přehledným svědectvím vývoje institucionalizované víry.

Co je bible?

Jsem přesvědčen, že bibli by si měl každý přečíst alespoň jednou za život. Stojí za to.

Četba bible má pouze dva háčky. První tkví v objemnosti díla, druhý v jazykových archaismech. Pokud totiž patříte mezi náročnější, sáhnete po starším vydání, protože každé nové "vylepšené" vydání a každý nový překlad vnáší do textů další nepřesnosti - ty nechtěné i ty chtěné (viz tzv. ekumenický překlad).

Proč číst bibli?

Protože pochopení obsahu bible je pro každého z nás testem inteligence a

schopnosti vlastního myšlení, včetně postojů nebo (chcete-li) diferencovaných postojů k náboženství a víře jako takové. Víra ve Vyšší bytost je nám všem geneticky společná, záleží jen na tom, jak tuto Vyšší bytost nebo Sílu nazýváme a jak se s tímto vědomím dokážeme vyrovnat.

Protože bible obsahuje tisícileté zkušenosti lidstva, které mohou být užitečné i člověku dneška, jak ostatně sami poznáte, až tuto knížku dočtete do konce. Není důvod nevěřit serióznosti autorů původních textů, musíme však stále vést v patrnosti, že všechna existující znění byla po tisíciletí drcena mezi kameny ideologických mlýnů roztáčených dobovými dogmatiky, věropravci a jazykoznaenci nejrůznějšího kalibru a zaměření.

Věřte, že autor těchto řádků bere bibli více než vážně, i když mu po přečtení jeho knížky

budou mnozí přát zasloužený odpočinek na "třinácté" planetě Zatracení...

Název bible je odvozen od jména města Byblos, kde byl vyráběn papyrus - materiál, na který byly zapisovány původní texty.

Papyrus je stejně jako papír velmi nespolehlivým materiálem k dlouhodobému uchování informací. Záznamy proto musely být neustále opisovány. Časem se tak do nich nutně vloudila řada chyb. Znalost písma zdaleka nebyla vždy samozřejmostí. Psát uměli hlavně kněží a lidé, kteří měli něco do činění se státní nebo církevní správou.

Opisovači tak obsah často upravovali, a sice způsobem, který podle jejich přesvědčení lépe odpovídal dobovému světonázoru.

Mnohé úpravy lze přičíst i snaze opisovače o vysvětlení některých, za jejich života

nepochopitelných pasáží. Při srovnávání mnoha různých kopií takzvaných "původních biblických textů" v nich bylo odhaleno více než 80 000 úprav a významových změn! (Vatikánský Institut pro studium bible.) Stěžejní texty Genesis, které tvoří obsah takzvané 1. knihy Mojžíšovy, ovšem neměly nic společného s Mojžíšem. Byly převzaty ze sumerských pramenů nebo z jejich pozdějších akkadských, respektive chaldejských překladů. Tyto záznamy přežily tisíciletí, protože znaky původního sumerského i později modernizovaného akkadského klínového písma byly vytlačovány tiskátky do ohnivzdorných hliněných destiček; ty nejdůležitější byly často vypalovány.

Řada závěrů vyslovených v této knize se opírá především o poznatky, vyplývající ze srovnání biblických textů s překlady sumerských a akkadskými i hebrejskými učenici pečlivě kopírovaných původních zdrojů. Jen tak lze zjistit, co vlastně v bibli schází.

Tak jak to vlastně bylo?

Hebrejští učenci se seznámili s předhistorickými záznamy převzatými ze sumerských textů během babylonského zajetí v letech 597-538 př. n. l. Objevili v nich látku potřebnou k vytvoření důstojného úvodu Mojžíšova popisu historie "vyvoleného národa" a ke kronice života patriarchů. Pod tlakem náboženského dogmatu Mojžíšova Zákona tak byl se zpětnou platností sepsán dnes z bible známý (křesťanskou církví dále upravený) kompilát. Přerušením kontextu sdělovaných informací a nutným přizpůsobením k již hotovým textům tak došlo k obrovskému zkreslení obsahu originálů.

Předchozí odstavce stručně charakterizují počátek cesty, vedoucí ke vzniku pozdějšího "neomylného" kréda (nejen) křesťanské

církvě, které po tisíciletí vytrvale zatemňuje myšlení lidí takzvaně civilizovaného světa.

Archeologové vynášejí na světlo světa další a další historické záznamy, se kterými si neví rady. Údaje, které touto cestou získávají jsou natolik nekonformní, že se o nich hovoří jen šeptem. Protože je nelze zařadit do žádné teorie (určené jakýmsi dosud žijícím a proto neomylným koryfejem), jsou odkládány v depozitářích muzejí do přihrádek pod visačkami "nevěrohodné", "padělek", "kultovní předmět", "mytický text" atd. atd. Jejich nemohoucnost a bezradnost je přímým důkazem toho, že minulost vůbec nebyla tak fádni, jak se nám historikové i církevní vykladači bible snaží namluvit!

Zveřejněné překlady (díky již uvedeným metodám bohužel dosud jen útržkovité) textů prastarých hliněných tabulek přesvědčivě dokazují, že biblické znění Genesis, úvodní kapitolou počínaje a Potopou světa konče, je

jen slabým odvarem rozsáhlých, detailních záznamů neuvěřitelně zajímavého obsahu. Bible, která se pod tlakem nových nálezů čím dál zřetelněji jeví jako jakýsi starověký Reader's Digest - soubor nesouvislých výtažků z ucelené podrobné literatury, je ovšem dosud zatvrzele vydávána za neomylně jedinečný, původní zdroj.

Nejznámějším příkladem, ilustrujícím shora uvedená fakta, je biblický výtažek z akkadského Eposu o Gilgamešovi (sepsaného podle ještě staršího sumerského textu), který popisuje celosvětovou záplavu kataklyzmatických rozměrů. To, že právě tento text je zneužíván jako důkaz "božské inspirace" autorů bible, je jednou z nejméně pochopitelných absurdit našeho myšlení.

Obecně přístupné, kanonizované (církvní cenzurou schválené) texty bible byly ochuzeny i o několik důležitých knih, které si zasluhují mimořádnou pozornost. Jsou to

takzvané knihy apokryfů (textů, označených církví za údajné podvrhy, protože svým obsahem a pojetím zpochybňují tvrzení církevních dogmatiků), mezi které patří především Enochovy (Henochovy) knihy, 4. kniha Ezdrášova, jeho apokryfy a podobně. Také některé kapitoly a knihy proroků byly záměrně pokráčeny a jiné se, pro jistotu, úplně "ztratily".

Právě tato díla obsahují komplikované popisy kosmických jevů s následnými katastrofami nepředstavitelných rozměrů, matematické, geometrické a fyzikální poznatky a podobně. Utajením svého času nepochopitelných pasáží ztratily některé biblické texty původní význam a kontinuitu. Nezařazené "nebezpečné" knihy však stále existují a - považte - pár lidí se při jejich četbě údajně doopravdy zbláznilo. Pokud v nich hledali něco, co tam opravdu není, a pokoušeli se v nich odkrýt, byť jen obrazně, církví deklarované záležitosti víry, není se

čemu divit. Jde o malou část záznamu ústním podáním tradovaných vědeckých znalostí kněží vyšších zasvěcení. For authorised eyes and brains only...

Název knihy Sefer ha-zohar, kterou s největší pravděpodobností napsal safedský rabín Simeon bar Jochai, je překládán jako Kniha jasů nebo lesku. Název díla by se měl, myslím, překládat stejně jako slovo zohar, označující horní část Noemovy archy - tedy nástavba (nebo doplněk?!). Důvod? Samozřejmě závažný: Rabín Simeon byl jedním z nejpozoruhodnějších mužů historie judaismu. Patřil k učencům tanaim (druhé generace), kteří zhruba v roce 150 n. l. přepsali a redigovali z Thory a mimobiblických zdrojů vycházející učení - napsali Talmud!

Kniha Zohar podle názoru historiků obsahuje "mystické" výklady a doplňky k biblickým textům a dosud nepochopené matematické kombinace. Kniha se stala jádrem

pozdějšího pseudoučení zvaného kabala, ze kterého vzešla numerologie (kabalistika, rozšířená ve 13. stol. hlavně ve Španělsku). Kabalistika zřejmě zcela prozaicky sloužila jako prostředek bezpečné výměny informací pronásledovaným, své náboženství tajně praktikujícím španělským židům, kteří znali tajný číselný klíč. Soudobé populární numerologicko-mystické hry s písmeny, čísla kapitol a veršů bible jsou jen beznadějnými pokusy o vysvětlení nepochopitelného. Nedá se říct, že by tudy vedla jakákoli cesta kamkoli, snaživci kupí jen nesmysl na nesmysl. Za "magické" číslování kapitol a jednotlivých veršů bible, se kterými numerologové tak rádi žonglují, totiž vděčíme francouzskému tiskaři, který je pro lepší přehled uspořádal do dnes známé formy...

Před námi Potopa, po nás potopa

Podle evoluční teorie lze předpokládat, že se člověk a jeho rasy vyvinuly z primátů současně na více místech zeměkoule. Proti tomuto tvrzení stojí nejnovější poznatky i biblická verze stvoření převzatá ze starých pramenů, pocházejících z počátků historie.

Kde a jak vznikl člověk doopravdy? Jedním z důkazů ve prospěch Darwinova tvrzení se zdá být i katastrofa, o které se zachovaly zmínky a záznamy na všech kontinentech. Jde o událost zvanou Potopa světa. Příběh o jejím dramatickém průběhu a následcích si může každý přečíst v bibli.

Je nesporné, že k biblické Potopě skutečně došlo. Biblické záznamy je však nutno definitivně zbavit mytického obalu a chápat obsah textu o Bohem seslané katastrofě jako místní reportáž o skutečných událostech (i když v Genesis účelovým krácením poněkud nepřehlednou). Biblické texty zdaleka nejsou jediným svědectvím. Zdá se, že všechny

verze, zachované na různých místech světa, popisují kataklyzmatickou katastrofu, ke které (podle zastánců současného školního názoru) došlo před zhruba dvanácti tisíci lety. Tyto prameny dokazují, že k ní muselo dojít v době, kdy člověk již obýval všechny kontinenty. Záznamy události (nebo několika obdobných!) tedy musíme chápat jako lokálně autentické zprávy o přežití určitého množství lidí na tom či onom kontinentu.

Průběh katastrofy (až na místopisné a jmenné rozdíly, rozsah a dopad) se dokonce i v mnoha detailech shoduje s biblickým.

Výjimkou je pouze popis obrovského záblesku, který ovšem v Mezopotámii nemusel být viditelný. Je zajímavé, že tento aspekt najdeme v řeckých bájích.

Informační prameny o životě a kultuře původních obyvatel Střední a Jižní Ameriky jsou minimální. Zasloužilo se o to řádění

španělských conquistadores, a co se nepodařilo jim, úspěšně dokončila římskokatolická církev.

Omezenost ("svaté zanícení"), zmanipulovaná dogmatickou interpretací biblických textů, vedla k programově fanatickému ničení všeho, co se podobalo náznakům kultury a především písemným záznamům (asi tak, jako kdyby někdo z pouhého "přesvědčení" zapálil vatikánskou knihovnu). Lidé byli ve jménu křesťanské lásky mučeni a upalováni. Úroveň myšlení tehdejší doby charakterizuje výrok španělského inkvizitora Gregoria Garcii (17. století), který napsal: "Domorodci neuznávají Ježíše Krista. Nejsou nám vděční za naši dobrotu. Mohou to tedy být jedině židé." Křesťanská "dobrota" se tehdy naštěstí nedostala do amazonských pralesů, odkud pocházejí nejkrásnější a nejúplnější ústní tradicí zachované historické ságy. Služebníci Páně (bohudík...) nebyli všichni stejní. Na základě vyprávění

posledních pamětníků se několika výjimečně inteligentním misionářům (především míšencům ovládajícím řeč místních kmenů) později podařilo sepsat původní historii téměř vyhubených národů, takže si můžeme učinit poměrně ucelený obraz.

Církevní pohlaváři pak ke svému údivu zjistili, že tato místní podání obsahují všechny základní prvky Genesis, včetně popisu katastrofy srovnatelné s Potopou. Lišila se vlastně jen jmény zúčastněných osob a byla přizpůsobena místopisu.

Tato těžko pochopitelná záhada byla zpočátku připisována španělskému vlivu, ale našli se i církevní badatelé, kteří (v duchu dogmatu "co není v bibli, nemůže existovat") ji dávali do souvislosti s tajemným zmizením deseti izraelských kmenů, jež se z biblických textů "vytratily" neznámo kam. Paradoxem je, že i někteří moderní badatelé, kteří samozřejmě vycházejí ze zcela jiných podkladů a

indicií, našli u starých střeđoamerických civilizací výrazné projevy, svědčící o kontaktech s kulturami z oblasti starého Střeđomoří.

Svědék Kain

Předpokládané rozsáhlé osídlení předtopního světa (světů) není v rozporu s myšlenkou o společném původu lidstva.

Všichni - bez rozdílu řeči a barvy pleti - pocházíme ze společných prarodičů, jak ostatně potvrdila nejnovější bádání, která neomylně potvrzují přesnost mezopotamských textů. V textech bible je tato skutečnost jen naznačena, protože biblický prostor zahrnuje jen starou Mezopotámii a přilehlé země.

Zbytek světa jakoby neexistoval. V textu se však objevuje tajuplná země Nód "...na

východ naproti Edin". (Historie Nód je s největší pravděpodobností popsána v záznamu tradovaných legend indiánského kmene Kičé v "mexické bibli" Popol Vuh.) Klínovým písmem zaznamenané eposy se zabývaly jen důležitými a mimořádnými událostmi. Podle jednoho ze zásadních sumerských textů, vloženého do bible formou stručného výtahu, existovala první rodina ve složení Adam, Eva a jejich synové Abel a Kain.

Kain, který, jak bible říká, byl zemědělcem, se jednoho dne rozčílil, protože mu Abelovy ovce zničily osení. Ve vzniklé hádce uhodil bratra kamenem do hlavy - a bylo to. Celkem všední historie, ale od tohoto bodu začíná v textu hra na schovávanou.

V dalších řádcích Genesis se totiž dočteme, že se Kainův mrzký čin Tvůrci opravdu nelíbil, a proto ho poslal pryč, do vzdálené země Nód. Tam se Kain: 1. musel obávat o vlastní život (koho se bál?) 2. oženil

(s kým?) Jedna známá církev se snaží hádanku vyřešit tvrzením, že Adam měl i další děti - Kain se podle nich oženil s jednou se svých sester... Považuji to za velmi účelové tvrzení.

Bible, která pečlivě sleduje především rodokmeny, nic takového neuvádí. Zmiňuje se sice o tom, že Adam měl ještě mnoho dalších synů a dcer, ale o odchodu kteréhokoli z nich do "vzdálené země" nebo o spojení kohokoliv z nich s Kainem (kterému text věnuje mnohem více místa než samotnému stvoření Nebe a Země) se zde nedočteme.

O tom, že i v místě, kam byl poslán do "vyhnanství", žili lidé, svědčí Kainova slova: "...že kdo mne koli nalezne, zabije mne." Koho se bál? Je zcela absurdní předpokládat, že by potřeboval ochranu před budoucím Adamovým dorostem.

Pán tedy Kaina opatřil jakousí "ochrannou známkou" (Kainovo znamení), a to ještě před jeho neprodleným vyhoštěním.

Kainova obava i boží reakce na ni obrací logiku příběhu o "zločinu a trestu" vzhůru nohama - obával se zabití jinou lidskou bytostí v jiné zemi! Sám Bůh tomu z nějakého důvodu nemohl (!) zabránit jinak než tím, že ho opatřil ochranným znamením. Připouští se tu dvě absurdity:

Všemohoucí musel zasáhnout poměrně primitivním způsobem, aby ochránil vraha před zavražděním (přeneseně - před trestem z rukou bližních, podle úzu oko za oko).

Kain nebyl v místě svého vyhnanství jediným inteligentním tvorem, který byl schopen násilí. Země Nód tedy musela být, a to ještě před Kainovým příchodem, obydlena lidmi, kteří v žádném případě nebyli potomky biblického Adama.

Příhodu musel zaznamenat někdo, kdo věděl, že lidských tvorů bylo na Zemi více a nacházeli se nejen v okolí Ráje, ale i kdesi ve "vzdálených krajích". Je biblická poznámka skrytou narážkou na lidi neandertálského typu? Fakta, která mohla být zpracovatelům bible známa z původních mezopotamských textů, byla autory zřejmě účelově utajena.

Neodvážili se však v rodokmenu Adamovy rodiny zapřít několik Kainových potomků. Tím událost zařadili mezi kruhové hádanky, jako je ta o vejci a slepici. Některé církve k ní moudře mlčí a jiné ji zprovozují ze světa "killerfrází" (nelogickým argumentem, na který neexistuje logická možnost obrany): "Je to tak, protože tak to stojí v bibli." Stejná logika zrodila populární poučku dnešních dnů: bod 1 - šéf má vždycky pravdu, bod 2 - když šéf nemá pravdu, platí bod číslo jedna.

Bibli prostě nelze vysvětlovat jen biblí!

V popisu Kainova odchodu do "vzdálené země" a v jeho "oženění" je tedy obsaženo potvrzení toho, že lidskými bytostmi byly v té době osídleny už i jiné regiony. Badatelé dokonce vyslovili podezření, podložené lingvistickými, etymologickými i místopisnými indiciemi, že Kain byl určitým způsobem přenesen do Jižní Ameriky, kde opravdu žil poněkud jiný typ lidí. Tato téze se mimo jiné opírá i o Kainovo znamení. Pokud mělo jeho potomkům zůstat na "sedmdesát sedm generací", nemohlo jít o tetování ani o bouli na čele, ale nejpravděpodobněji přichází v úvahu jakási genetická zvláštnost.

Když se z biblického Edenu - střední části Mezopotámie - vydáme "k východní straně naproti Eden", do země Nód, nemůžeme skončit jinde než ve Střední Americe (zdejší indiáni byli bezvousí!).

Pisatel zřejmě na rozdíl od pozdějších redaktorů biblického kompilátu věděl, že Země je kulatá! Zbudoval Kain své město Enoch právě zde (Tenochtitlán)? Platí snad anagram Kain - Inka? Logicky se vnucují další (a mnohem zásadnější) otázky: Proč v bibli schází natolik významná průvodní informace? Proto, aby nevyvolávala zbytečný zmatek v hlavách nezasvěcenců? Nebyly některé indicie ponechány záměrně, aby dráždily představivost v mozcích lidí pozdějších generací? Jak dalece se do textů promítly pozdější úpravy provedené na základě díla Thomase Aquinského, když vzniklo (zkřížením aristotelovsko-ptolemaiovské kosmogonie s dogmatem římskokatolické církve - tomismu) nedotknutelné církevní krédo?

Velký kšeft

Pod vlivem tomismu (scholastiky) a "křesťanských" (ve skutečnosti však paulistických) dogmat provedla "Církev svatá" řadu dalších nekvalifikovaných úprav textu Starého zákona, tentokrát již bez úcty. Stovky drobných změn vedly nejen k posílení výnosného modlářství, ale brzdily lidské poznání a kulturní vývoj téměř tisíc pět set let. Nové ekumenické a jiné překlady vycházející z řecké verze se pro svou účelovost a necitlivé změny již nemohou nazývat Biblí.

Původní křesťanská církev, založená na nádherných ideálech zprostředkovaných Ježíšem, se postupně stala obchodně-politickou společností, která ve své hierarchii používá jen jiných názvů pro obchodní ředitele. Dříve prodávala svůj značkový artikl zvaný Boží milost formou odpustků - dnes prostřednictvím poutních míst.

I proto nikdy nemůže být rehabilitován Jan Hus, který jinými slovy řekl totéž! Dochází ke kupčení s nejcennějším lidským citem - vírou ve Vyšší Moc, kterou původně hlásal Ježíš. (Ježíšem vyznávaná Vyšší Moc ponechává osudy, rozvoj lidstva i každého jedince v jeho vlastních rukách.) Víra milionů křesťanů v církvi vykonstruovaného Krista (z řeckého Christus - Pomazaný) se v její režii stala neskutečně výnosným obchodním artiklem, kterým zůstala dodnes.

Několik dalších chytrých obchodníků na konci devatenáctého a ve dvacátém století rychle pochopilo situaci, a tak došlo k zakládání různých konkurenčních a vzájemně si konkurujících sekt. Již dříve "dobře zavedené" velkocírkve je zpočátku zatracovaly, ale s postupem času byl pod nic neříkajícím, ale mnohoslibným názvem ekumenický smír nastolen jakýsi status quo. Koláč je přece dost velký, aby se dal rozdělit...

Jak bádala věda

I přes rozsáhlé výzkumy toho naše věda příliš mnoho neví. Jsme příliš omezeni našimi smysly, chápeme v podstatě jen to, co si můžeme osahat a osaháváme jen to, co by podle našeho názoru mohlo existovat. Víme toho dost o elektřině a magnetismu. Nevíme nic o původu gravitace, poslední opravdový objev zde učinil Isaac Newton.

Nechceme nic slyšet o kataklyzmatech (katastrofách, které měnily životní podmínky a tvářnost zemského povrchu), jejichž důsledky na svých cestách viděl a zkoumal Darwin. (Svá pozorování zaznamenal do deníku z cest na lodi Beagle.) Tentýž Darwin však později ve svém stěžejním díle O původu druhů vědomě lhal - vůbec nevzal na vědomí jejich podstatný vliv na vývoj

pozemského života. Obával se o přijetí svých teorií? Stala se věda opět jednou obětí taktických úvah? Byl to v každém případě vynikající psychologický tah.

Hlavně neříkat nic o událostech budících hrůzu! Lidé (tehdejší i dnešní) byli ochotni akceptovat tvrzení, že předkem člověka byl tvor podobný opici. Nikdo však nechtěl a dodnes nechce nic slyšet o tom, že Země je postihována periodicky se vracejícími gigantickými katastrofami, které na ní v minulosti už několikrát téměř udusily veškerý život. Ze zcela reálných důvodů lze předpokládat, že se tak stane i v poměrně blízké budoucnosti. Darwinovo mylné tvrzení o pozvolném a ničím nerušeném vývoji řetězce stále schopnějších živých bytostí na téměř dvě století ovlivnil směr vývoje vědy a civilizace. Jeho evoluční teorie (do určité míry platná jen pro jednotlivé druhy - ne pro celek) byla všeobecně přijata. Následky známe. Najdeme ji nejen u Marxe (původně

chtěl "ozdobit" svůj Kapitál věnováním Darwinovi, ten však s díky odmítl), v jeho teorii "vědeckého" materialismu, ale i v Hitlerově šílenství (jako nejschopnější z tvorstva na konci vývojové linie nutně musel stanout nadčlověk).

Jen málokdo ví něco o poslední (rozpracované) Einsteinově teorii o vzájemném působení energií a jejich polí. Autor údajně všechny své záznamy zničil s poznámkou, že lidstvo dosud nedozrálo natolik, aby se zneužitím zákonů vyšší fyziky samo nevyhubilo...

Pokoušíme se dostat do jádra atomu, kde rovněž narážíme na tajuplný princip gravitace. Věhlasní vědci, vybavení nejmodernějšími počítači a přístroji, se dostali do slupky jádra atomu. Jejich výrok "dál to nejde, tam už je Bůh" (!) hovoří sám za sebe. Zdá se, že další postup je možný jen cestou ducha. Výrok indických mudrců, že za

inteligentního se může považovat jen ten, kdo se nepokouší proniknout do Vesmírného řádu násilím, se s uvedeným konstatováním ztotožňuje.

Posledním výkřikem vědy o subčásticích atomu zvaných kvarky bylo zjištění velmi moudrého vědce, který pochopil, že se pohybují chaoticky. Byl vyznamenán Nobelovou cenou. Výraz spin, kterým vtipně označil jejich pohyb, neznamena nic jiného než z našeho pohledu chaotický vřetenovitý pohyb. Paradoxní je, že ač nedokážeme vypočítat pravděpodobnou dráhu kvarků, zdá se, že ony ji předem znají...

"Všechno je ve všem a malé je obrazem velkého," tvrdili arabští a řečtí učenci a po nich alchymisté. Ti také varovali moderní badatele před pokusy o rozštěpení hmoty. Tvrdili, že "stačí pouhé geometrické seskupení určitých prvků, aby se uvolnila obrovská energie, kterou nakonec nelze ovládnout".

Fermiho první pokusný atomový reaktor na tribuně sportovního stadionu uprostřed Chicaga (!) i reaktor černobylské elektrárny (včetně všech ostatních), a nakonec i atomová bomba, opravdu nebyly a nejsou ničím jiným (Bergier & Pauwels – Jitro kouzelníků). Ústně tradovaná historie indiánského kmene Hopi obsahuje pasáž o bohy nařízeném zničení jednoho z jejich sídlišť (Húck'ovi).

Protože mezi indiány tohoto sídliště docházelo k neustálým svárům, bylo podle tradice (?) rozhodnuto o rozpuštění společenství a zničení osady.

Před odchodem přineslo třicet žen k ohništi doprostřed města třicet pletených tácků s otvorem uprostřed. Na každém byla hromádka slisované kukuřičné mouky.

Jeden z tácků byl zanesen k náčelníkovi, který ho ve svém domě požehnal. V otvorech,

roubených dvěma prstenci z červeného a žlutého hematitu, doutnaly ohýnky. Když dohořely, došlo k silnému výbuchu, při kterém se vyvinul obrovský žár, který zničil sídliště i s lidmi, kteří zůstali. Dokonce i někteří z těch, kteří odešli dříve, byli zasaženi vlnou horka tak, že je ostatní museli nést...

Bohové (kachiny) nabádali lidi dlouho před obřadem k rychlému odchodu. Bílý medvěd v souvislosti s tímto vyprávěním dodal, že žlutý materiál mohl mít něco společného s uranem. Jeho velmi vydatné ložisko bylo v moderní době objeveno poblíž míst, kde se uvedené události odehrály.

Smolinec opravdu má žlutavou barvu. Prstenec z "červeného kamene" pak musel působit jako katalyzátor nám neznámé subreakce, která způsobila spontánní obohacení radioaktivního materiálu! "Mytický" obřad zřejmě popisuje zažehnutí jaderné reakce postupným navýšením zušlechtěného

štěpného materiálu až po nadkritické množství (za pomoci jakési katalýzy?). Plata a mouka plnily funkci zpoždovače přiblížení jednotlivých dávek! Jsou to hlouposti? Mýty...? V každém případě odhalují celou řadu překvapujících znalostí, které (zdánlivě?) přesahují vědomosti naší "osvícené" doby.

Nedokonalé smysly a řada církvemi vnučených předsudků nám nedovolují překročit vlastní stín. Znásilňujeme své mozky a stejně znásilňujeme témata, která nás zajímají. Víme dost o energiích, které jsme schopni měřit. Co víme o jiných druzích energie? Tušíme, jaká škála možností nám dodnes zůstává skryta?

Jedním z velkých paradoxů historie moderní vědy je okolnost, že autorem výroku "Teprve pochyby ducha vedou k poznání pravdy" nebyl nikdo jiný než sám Aristoteles,

jehož církvi převzaté a pozměněné učení na malou věčnost zablokovalo veškerý vývoj.

Pokud nepoužijeme intuici a nebudeme pochybovat o "dobře známých zákonitostech", nedostaneme se daleko. Jenomže kolik vědců "na úrovni" si dovolí pracovat jen s intuicí a kdo by jim na to dal peníze? Kdo jim zaručí, že nebudou po vyřčení nějaké odvážné teorie zesměšnění a následně zůstanou bez prostředků? Jak a čím bychom potvrdili jejich teorii, aby byl dodržen dnes používaný a uznávaný vědecký způsob? Jen pro demonstraci: Svět se již dlouho pozastavuje nad záhadou UFO. Pro seriózně se tvářící konformisty pochopitelně nejsou žádným tématem, protože to, co podle našich znalostí fyziky nemůže být, není. Protože jejich pohyb a mnohotisíckrát pozorované vlastnosti se údajně vymykají všem známým fyzikálním zákonům, nemohou existovat, a hotovo. Prostě nejsou.

Jenomže existence UFO je popírána na základě neznalosti námi nesčetněkrát pozorovaných fyzikálních vlastností! Jsou popisovány velikost, barva, rychlost i způsob pilotáže těchto strojů. To všechno jsou fyzikálně uznané jevy. Přitom vůbec nesejde na tom, jestli se od určitého bodu vymykají našemu chápání. To není jejich, ale náš problém! A problémy zaručeně nevyřešíme tím, že se budeme dívat stranou.

Co na tom, že statisíce lidí (a mezi nimi i velmi vážených lidí, jako například prezident Spojených států J. Carter a dva papežové) je viděly na vlastní oči. Co na tom, že desetitisíce hlášení z celého světa vytrvale svědčí o stále se opakujících identických jevech a příznacích. Neznamená to vůbec nic, protože věda, hlásající, že až tisíckrát opakovaně pozorovaný jev je možno prohlásit za zákon, v těchto případech nemá co změřit a zvážit - a proto UFO jednoduše nejsou!

Kdo dává hrstce takzvané neomylných odborníků právo prohlásit statisíce lidí za blázny?

Je to začarovaný kruh, a v nebi, jak známo, žádné kameny nejsou.

Navíc je mnohem výnosnější a pohodlnější pracovat pro zvýšení blahobytu lidstva pomocí dosažitelného technického pokroku, který je tak pokročile pokrokový, že ho pomalu ale jistě přestáváme zvládat.

Je s podivem, s jakou samozřejmostí posloucháme banální zprávy o počasí, když nám hlasatel profesionálně nevzrušeným hlasem oznamuje, o kolik procent se zvýšila pravděpodobnost postižení naší pokožky rakovinou díky narušené ozonové vrstvě, nebo o kolik procent byly překročeny ty či ony emisní normy (jak je otrávený vzduch, který dýcháme). Nakonec pohodí copánkem, popřeje slunce v duši - a je to...

Nikdo se nad tím nepozastaví, taťka si u televize otevře další pivo a těší se na fotbal. Ruší ho jen pokašlávání jeho astmaticko - alergických dětí, ale na to si člověk rychle zvykne...

Utajený záznam

Mnoho badatelů dnes již zcela otevřeně hovoří o tom, že tajuplné geny nemusí být jen nositeli informací o stavbě těla bytosti, jíž náleží, ale mohou být i nositeli jakési genetické "prapaměti".

Ostatně - proč ne?

Uvědomíme-li si, že komplex údajů, který předurčuje i to, jestli nám narostou nebo nenarostou chloupky v nose, je obsažen v doslova každické buňce našeho těla, jde z toho mráz po zádech.

Po objevu DNK (1951), nositelky těchto informací, se nám badatelé (za svou dřinu) pomstili jejím názvem. Jen si to zkuste vyslovit: kyselina desoxiribonukleová... Lepší je nazývat ji zkratkou DNK, anglicky DNA (A = acid = kyselina).

Dokáže se dělit pomocí druhé slovní potvory: kyseliny ribonukleové, RNK (RNA), která působí současně jako zásobník a přenašeč "písmenek genetického kódu", jako oddělovací nůž i jako matrice sledu jednotlivých bílkovinnotvorných aminokyselin.

Pokud někoho zajímá, jak to funguje v detailech, doporučuji, ať se podívá do odborné literatury. Podařilo se mi to v základě pochopit, ale nechtějte prosím, abych to vysvětloval...

Zkrátka - DNK je nositelkou genetické informace. Vědcům se už podařilo zjistit nejenom jak to funguje, ale i proč je holka

holka a ne kluk, a jak to vlastně je, když se množíme. Potvůrky zvané chromozomy (viz předešlé doporučení) určují naše pohlaví ihned poté, co se spermie vnutí (přemlouváním pomocí enzymů) do buňky zvané vajíčko. Toto rozhodnutí je jednorázové a nezvratné.

Když dojde ke spárování chromozomů, předurčujících, že člověk bude žena (XX) nebo muž (XY), nedá se s tím, ani prostřednictvím vnějšího zásahu, už nic rozumného udělat. Zároveň to ale znamená, že veškeré buňky, které se od tohoto okamžiku začnou nezadržitelně dělit, si navzájem předávají zdánlivě totožnou informaci zašifrovanou do řetězce DNK. Jak je buňce předáván klíč k tomu, aby z DNK dokázala dešifrovat právě tu část kódu, která určuje, jaký orgán a jak má vytvořit, je pro biology neproniknutelnou záhadou.

Kyselá slovní tasemnice je navíc stočena do dvou do sebe zašroubovaných levo-točivých spirál, nazývaných dvojité helix.

Informaci v nich uložené vděčíme za to, jak vypadáme a jaké máme vlohy. Může však obsahovat i chyby, kterými jsou přenášeny dědičné defekty a choroby. K nárůstu takových chyb dochází zejména vlivem záření uvolněného při štěpení radioaktivních prvků, ale i při záření rentgenovém a ultrafialovém.

Později si na několika příkladech ukážeme, že naše poznatky v tomto směru vůbec nejsou nové - byly součástí života a znalostí biblických praotců (Abrahama, Izáka a dalších). Právě tyto znalosti vysvětlují jejich mnohdy neobvyklé a nepochopitelné jednání, včetně záhadných "božích" nařízení a rad. To však je obsahem jiné kapitoly.

Kyselina desoxiribonukleová je tedy nositelkou informací - a ne ledajakou! Dosud se nenašel nikdo, kdo by si troufal přesně odhadnout možný počet kombinací - schopnost našich myšlenkových a konkrétních představ se u čísel pohybuje v mezích milionů, ale zde se hovoří minimálně (!) o stovkách miliard, a to už je číslo s jedenácti nulami! Kdybychom vyňali všechnu DNK z buněk lidského jedince, nezaplnila by ani krabičku velikosti kostky cukru. Řetízek z jejích molekul by však dosáhl závratné délky 70 000 000 kilometrů...

Představu o informačních schopnostech genetických řetězců DNK možná usnadní několik příkladů pro srovnání.

Čínština je jednou z nejsložitějších řečí nejen kvůli výslovnosti, ale hlavně kvůli psaní. Má několik tisíc (zčásti neméně složitým sumerským znakům podobných!) složených znaků, které je navíc ještě možno navzájem

kombinovat. Naši abecedu známe a mnozí znají i morseovku, spočívající na kombinacích tečky a čárky. Počítače v podstatě používají systému "ano - ne" podobně jako vypínač v koupelně ("svítí - nesvítí").

DNK je v tomto ohledu naprostým fenoménem, umožňujícím kombinace kombinovaných kombinací s prokombinovanými kombinacemi jiných důmyslně a kombinovaně zkombinovaných rekombinací. To vše násobeno počtem prvků, množstvím molekul cukrů a jiných velmi složitých sloučenin, které mají vliv na všechno dohromady nebo jen částečně nebo vůbec ne...

Dnes tušíme, že v genech, které obsahují řetězce DNK, je zakódován stupeň inteligence člověka, dědičné sklony (umělecké nadání a podobně), vrozené vady a pravděpodobně i délka života.

To vše je zakódováno..., ale kde? Která stébla v obrovském stohu rozhodují svým překřížením o životě a smrti?

Existuje domněnka (ze shora uvedených důvodů nevyvratitelná), že záznam DNK je současně i něco jako magnetofonový pásek, který každá buňka dostane "na cestu". Na takové kazetě není zaznamenán jen náš vzhled a sklony, ale i vyprávění dědečka a babičky o tom, jak bylo za starých časů všechno lepší...

"Někteří kachinové byli určeni dokonce i pro děti, které se ještě nenarodily. Tyto děti byly vybrány jako nositelé záznamu nefalšované historie. To se v naší historii několikrát opakovalo.

Takové děti získaly své vědomosti už v těle matky.

Někdy tyto znalosti měla sama matka. Její vědomosti převzalo dítě ještě před narozením; proto se později nemuselo učit. Stačilo probudit v něm vzpomínku na to, co se naučilo před narozením..." (Z vyprávění Bílého medvěda, náčelníka kmene Hopi. Kachina = duchovní učitel = Strážce)

Matka jménem Eva

Poslední desetiletí přinesla neuvěřitelná množství nových (staronových) poznatků ve všech směrech bádání. Genetikové rovněž zjistili, že všechny ženy na této Zemi - bez výjimky - mají společnou jednu jedinou matku! V osmdesátých letech na to přišel Douglas Wallace z Emoryho univerzity.

Nejprve objevil takzvanou mt-DNK a pak provedl její porovnání u osmi set žen. Složka

mt (mitochondriální DNA) se vyskytuje mimo vlastní jádro ženské zárodečné buňky (ovula), a na rozdíl od DNK jejího buněčného jádra se s mužskou částí DNK nikdy nemísí.

Přechází tak beze změn z matky na dceru, z dcery na vnučku atd.

Wesley Brown z Michiganské univerzity nápaditě využil tohoto objevu k určení koeficientu stupně přirozené mutace, s jehož pomocí chtěl vypočítat, kolik let uběhlo od doby, kdy se objevila první žena.

Výsledek byl více než překvapující - srovnání jedenadvaceti žen různého rasového původu z různých částí světa ukázalo, že všechny ženy, které kdy žily, žijí a v budoucnu na této planetě budou žít, vděčí za původ jediné Evě, žijící v Africe někdy v době mezi 300 000 až 180 000 let před naším letopočtem. Nemůže být pochyb o tom, že

člověk, který v dobách Potopy již obýval všechny kontinenty, vzešel z jediného místa.

Pokud existuje i výše uvedený paměťový záznam, o kterém se dá sice úspěšně pochybovat, ale nic se tím nemění, všichni vlastně podvědomě víme, kdo jsme a jak to začalo. Ty, kteří si to uvědomují, poznáte, protože je hned tak něco nepřekvapí. Vědí své.

Jiní, kteří také vědí, dělají překvapené, aby je ti, kteří sice vědí, ale neuvědomují si to (což je většina), neměli za blázny...

Život "odtamtud"?

Prostředníkem, který zanesl do naší sluneční soustavy panspermii, mohla být i planeta, která se z neznámých důvodů ocitla na pouti vesmírem. Nemůžeme to vyloučit, stejně jako nelze vyloučit opačnou možnost,

že se následkem nějaké kosmické katastrofy (po srážce a pod.) vydala na pouť prostorem část planetární hmoty naší sluneční soustavy.

Nálezy shromážděné planetárními sondami i lety s lidskou posádkou na Měsíc podobnou možnost potvrzují. K návštěvě takového tělesa došlo zřejmě krátce po zrodu naší sluneční soustavy. Objevy z vesmíru se přitom shodují s nálezy učiněnými na Zemi. Pokud by taková planeta vznikla o deset miliard let dříve než náš planetární systém, tento časový prostor by patrně dostačoval k vývinu zárodků života.

Několik let předtím, než k nám dorazila data obou amerických sond Voyager, zveřejnil Zecharia Sitchin v knize Dvanáctá planeta převratnou teorii. Po pečlivém studiu mezopotamských textů nově a logicky přesvědčivě interpretoval sumerskou kosmogonii. Správnost jeho výkladu textů

starých téměř šest tisíc let byla prakticky beze zbytku potvrzena pozdějšími výsledky kosmického průzkumu.

Žádný z nich není v protikladu a navíc - v souladu s touto kosmogonií jsou i údaje první kapitoly Genesis.

Ze Sitchinových bádání vyplývá nejen překvapivé zjištění, že Sumerové znali všechny planety sluneční soustavy, ale navíc věděli o existenci nám neznámé planety, která se pohybuje po eliptické nebo spíše kometární dráze kolem Slunce. Toto bludné těleso bylo Sumery nazýváno Nibiru ("planeta křížení").

Jak odpovědně začala být tato hypotéza přijímána, nejlépe potvrzuje skutečnost, že brzy po nečekaném zakončení mise Fobos 2 začala badatelská pracoviště největších světových observatoří usilovně pátrat právě po této planetě. Do pátrání se zapojilo i

gigantické ucho antén amerického projektu SETI (dnes oficiálně údajně zrušený Searching for Extra Terrestrial Inteligency), zřízeného za účelem pátrání po vesmírných civilizacích ve vzdáleném vesmíru. (Náhražkou programu SETI je "hnutí" CSETI; neustále se rozšiřující společenství amatérů, odposlouchávajících dnes již dostupnými přístroji určitou část přiděleného sektoru oblohy.) Přítomnost nejméně jednoho dalšího velkého tělesa, těsně za (dosud známými) hranicemi našeho slunečního systému, signalizují i údaje získané Hubbleho teleskopem.

Najít skrytou planetu nebude jednoduché. Podobně jako Pluto totiž obíhá kolem Slunce po protáhlé, eliptické až kometární dráze s neznámým sklonem k ekliptice. Neúprosné, Newtonem po Sumerech znovu definované zákony jí přisoudily naprosto nevypočitatelnou - jak by řekli Sumerové - "tabulku osudů" (oběžnou dráhu). Vlivem gravitace

ostatních míjených planet dochází k těžko předvídatelným odchylkám. Připočteme-li k tomu nepominutelný faktor zrychlení, vyvolaný měnícím se úhlem a rychlostí přiblížení ke Slunci (efekt gravitačního praku), jde o velmi nebezpečné, nevyzpytatelné těleso. Je navíc protiběžné - přilétá ke Slunci po směru hodinových ručiček jako například Halleyova kometa, zatímco ostatní planety slunečního systému obíhají Slunce opačně.

Podle Sitchinova názoru, stojícího na indicích vystopovaných ve starých textech, trvá jeho oběh kolem Slunce tři tisíce šest set let. Tomuto číslu je však možno (s přihlédnutím k dosud uvedeným okolnostem) úspěšně oponovat.

Indové vesmírnému (ke Slunci náležejícímu) světu vyšších bytostí říkají gólóka. Pojem gólóka Vrndávan znamená Království,

které sestupuje na Zemi. Nepřipomíná vám to něco...?

Sitchinovo dílo je prošpikováno strhujícími detaily, které jsou podloženy nepřetržitým řetězcem fascinujících logických důkazů a indicií, založených na překladech původních sumerských textů a na jejich konfrontaci s nejnovějšími vědeckými údaji. (Seznam jeho knih, které ovšem dosud nebyly přeloženy do češtiny, je uveden v rejstříku literatury.)

Sumerská kosmogonie

Pro účely této knížky si reprodukujeme alespoň jádro věci.

Podle kosmogonie Sumerů vyvolal příchod planety Nibiru (v akkadských textech byla na počest nejvyššího babylonského

boha přejmenována na Marduk) do ještě mladého slunečního systému dramatické průvodní jevy.

Cizí těleso, obíhané několika satelity, bylo gravitací vnějších planet staženo na oběžnou dráhu mezi Marsem a Jupiterem. Tam došlo k postupné kolizi několika jeho měsíců s planetou Tiamat, která se původně nacházela na této dráze.

Její sumerský název Tiamat je složen ze slabik TI (vejce nebo zárodek, hlína, buňka, žebro) a AMAT (panna), dá se tedy přeložit jako zárodečné těleso - původkyně života. Biblický název Tehom (vodní příšera) je mylně překládán jako propast nebo propastná hloubka.

Tato planeta byla nejméně dvakrát větší než je dnešní Země. Po srážce s měsíci Nibiru se z části jejich trosek zformoval pás asteroidů a komety. Zbývající část, podle Sumerů

"lebka", byla spolu s největším satelitem Kingu sražena na oběžnou dráhu blíže ke Slunci, kde předtím žádná planeta nebyla. Tak z původní Tiamat a Kingu vznikla Země a Měsíc.

K události, která dala novou tvář planetárnímu systému, došlo půl miliardy let po utvoření základních planet sluneční soustavy, to je před čtyřmi miliardami let. V biblické Genesis je tato fáze telegraficky popsána jako "první a druhý den" Stvoření.

Průzkumy provedené v průběhu programu Apollo na Měsíci a následná ověřování na zemském povrchu sumerskou verzi potvrzují. Jizvu po oddělené části původní planety skrývají nekonečné plochy Tichého oceánu. Sem ustoupily vody, aby se mohla vynořit suchá zem...

Šest tisíc let stará sumerská kosmogonie tak komplexně řeší řadu aktuálních otázek, včetně dohadů o původu a vzniku

pozemského života. Podle těchto textů byl život na Zemi přenesen prostřednictvím "útočných satelitů" Nibiru.

Při srážce byly trosky infikovány sporami primitivních jednobuněčných anaerobních řas, nositelek plně vyvinutého řetězce DNK. Z těchto organismů se postupně vyvinul pozemský život, včetně pozdějších primátů. Pro starověké středomořské národy byl Nibiru/Marduk Stvořitelem, a navíc sídlem ANA, který byl pánem nad osudy Země, lidí i "bohů".

Co pisatelé bible zatajili - Sitchinova teorie

Kromě zachovaných útržků sumerských textů obsahuje další významná sdělení i

babylonský epos stvoření Enuma eliš, který je z nich odvozený.

Tato sdělení jsou však pro člověčí samolibost, podporovanou tisíciletým bludem o jeho výjimečném postavení a jedinečnosti, jen velmi těžko stravitelná. Posvátný text o tisíci řádcích na sedmi tabulkách vypráví příběh hodný pera vysoce talentovaného autora sci-fi, ze kterého (ze známých důvodů) zůstaly v bibli jen ubohé fragmenty (několik řádků).

Sitchin předpokládá, že na planetě Nibiru se inteligentní život vyvinul o statisíce nebo miliony let dříve než na Zemi.

Civilizace Nibiřanů však byla ohrožena ekologickou katastrofou, vyvolanou pravděpodobně defektem ve složení atmosféry (obdobná situace možná už ani nám není příliš vzdálená). Součástí řešení bylo i založení stanice (kolonie) na Zemi.

Aspekty, kterým se Sitchinova teorie důsledně vyhýbá - především možnostmi vývoje a udržení vyšší formy života na planetě Nibiru, která se nachází jen v krátkém úseku zhruba šestiny své oběžné dráhy v oblasti slunečního světla - se budeme zabývat v další knize (Tunel do kosmu; Votobia 1998). Skutečný původ Anunnaki na podstatě a důsledcích jejich pozemských aktivit nic nemění.

Cílem mise byla těžba zlata, jehož prach rozptýlený do nibirské atmosféry měl patrně poskytnout ochranu před kosmickým zářením.

(Ze stejného důvodu jsou potahována tenkou vrstvičkou zlata tělesa a okna našich kosmických lodí i skafandry astronautů.) První loď s padesátičlennou posádkou přistála před zhruba 445 000 lety v dnešním Arabském moři. Tady, v bažinách delty Eufratu a Tigridu bylo založeno první sídliště na Zemi -

Eridu. Jméno Eridu znamená v sumerštině "domov v dálkách". Zachovalo se u většiny národů jako pojmenování naší planety: staroněmecky Erda, anglicky Earth, gótsky Airta, aramejsky Ereds a Arata, kurdsky Erd a Erc, hebrejsky Eretz. Arabské moře bylo dříve nazýváno Eritrejským a osada se persky nazývá Ordu, německy Ort. Planeta Země byla Sumery nazývána KI - odštěpek. Pozdějším vývojem řeči se tato slabika změnila přes GI na GE, které se k nám dostalo prostřednictvím řečtiny (Ge, Gaia - řecká bohyně Země; z toho pak geologie, geografie, geometrie...) Původním záměrem "Nibiřanů" byla těžba zlata jeho rafinací z mořské vody (!). Od tohoto způsobu však záhy ustoupili pro malou výtěžnost. Bylo nutno přikročit k dolování.

Za účelem transportu byl v Mezopotámii zřízen kosmodrom a letiště pro lodě podobné našim dnešním raketoplánům. Přítomnost Nibiřanů žijících a pracujících na Zemi byla

navýšena až na 600 osob. Sumerové jim říkali ANUNNAKI, což znamená doslova "ti, kteří přišli od Nebeského (od ANU) na Zemi (KI)". Právě oni byli záhadnými biblickými "božími syny"

„těmi, kteří sestoupili z nebe na Zemi“.

Dalších 300 (domnívám se, že odlišných) humanoidních bytostí zvaných IGIGI ("ti, kteří pozorují shora a vidí") - v bibli Nefilim - obstarávalo spojení se Zemí, obsluhu kosmodromu a velké mateřské lodě na oběžné dráze. Díky tomu byli skryti očím pozemšťanů. Tehdejší technika "bohů" se v mnohém velmi podobala naší. Jeden z kosmodromů se po Potopě nacházel na Sinaji.

Je třeba si ujasnit, proč "bohové" Anunnaki byli považováni za nesmrtelné. Vyjdeme-li z předpokladu, že biologické hodiny pozemských bytostí, a tím i délka lidského života, jsou fixovány na oběh planety

kolem Slunce, vystačíme s jednoduchou matematikou: Jeden "rok" oběhu Nibiru (sumerská jednotka sar) teoreticky odpovídá 3600 pozemských let. K výměně jedné lidské generace dochází v rozpětí 20 let - jeden rok Nibiřana tedy reprezentuje sto osmdesát lidských generací!... Vše je jen otázkou měřítka času. Rozměr času, jak my ho vnímáme, je relativní - platí jen pro planetu Zemi. Anunnaki byli podle lidských měřítek opravdu nesmrtelní. Asi jako člověk v poměru k laboratorní myši.

I tito bohové stárli. Jenom mezi lidmi se nenašel nikdo, kdo by si to pamatoval...

Proč a jak vznikl člověk

Jak zaznamenal sumerský text, měli Anunnaki po zhruba sto čtyřiceti tisících

letech (pozemských), tj. asi 39 sarch dřiny v dolech doslova "plné zuby". Proto jednoho dne došlo k povstání horníků. Bylo zažehnáno Enkiho slibem, že se badatelé pokusí nahradit fyzickou práci Anunnaki primitivním dělníkem. Rada mise se usnesla (biblická formulace): Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho...

(praktická formulace)

Pomocí našeho genetického kódu (obrazu) bude vytvořen primitivní dělník "lulu".

I stalo se, jak říká text Genesis (M.I. 1.26).

Za použití spermatu a krevní plazmy jednoho mladého Anunnaki na straně jedné a vajíčka odňatého samici primitivního pozemského lidoopa (*Pithecanthropus erectus*) na straně druhé byl "stvořen" in vitro (ve zkumavce) první hybrid, později nazývaný člověkem. Nebyl to žádný zázrak, tento

způsob bychom byli schopni zopakovat. Základní překážkou, která dnes brání ve zkřížení šimpanze a člověka, je etika.

Uvedený postup byl úspěšný hlavně proto, že všichni tvorové na obou světech (planetách) měli a mají shodný genetický kód díky společné panspermii. Nešlo přitom o stvoření - lidská bytost je kreací, která vznikla smíšením dvou existujících tvorů!

Sumery použitý výraz LU.LU (smíšený míšenec) je v tom to případě zcela na místě. Novým hybridem byli nahrazeni Anunnaki pracující v dolech. Velkou vadou nového dělníka lulu, jehož následně vylepšený a překvapivě inteligentní exemplář byl nazván adapa - pozemšťan (zcela mimoděk se zde vnucuje slovo adaptace!), byla jeho neschopnost samostatného rozmnožování. Shora uvedený způsob reprodukce musel být neustále opakován.

Noví pozemšťané byli později přivedeni z Afriky i do Mezopotámie, kde se ve městě Nibru-Ki (křížení na Zemi), pozdějším Nipur, nacházelo sídlo Enlila (Pána Země) - Enkiho nevlastního bratra, jemuž byla po počátečních nezdarech svěřena správa základny a centrála pozemské mise. Zde, v biblickém Edin - Ráji, pracovali jako zahradníci a polní dělníci.

Jako všichni správní badatelé, kteří se neustále snaží vylepšovat své dílo, ani Tvůrce Enki/Ea (přezdívaný také Had) se nespokojil s polovičatým výsledkem. Časem se mu díky příznivé reakci organismu "Evy" na transplantaci kostní dřeně (z "Adamova žebra") podařilo prorazit imunitní bariéru, která byla příčinou neplodnosti původního hybrida. Výsledkem snažení byli prarodiče Adam a Eva. Lidé se začali množit samovolně - a rádi.

Řada bohů bez konce: Kdo nebo co je Jahve?

Biblická Genesis je tedy kompilátem prastarých, klínovým písmem zaznamenaných sumerských textů. Kompilátem, který byl vypracován pro vnitřní potřebu monoteistické víry.

V Mezopotámii se zachovaly sumerské odkazy na zástupy různých božstev, ve kterých se, zásluhou pozdějších úprav historie ve prospěch kultu nejvyššího babylonského boha Marduka, vlastně už nikdo nevyznal. Hebrejská duchovní elita v babylonském zajetí se s tím vyrovnala geniálním způsobem - zahrnula stará mezopotamská božstva Anunaki do svého monoteistického náboženství pod plurál ha'Elohim, který znamená "bohové, kteří jsou jeden" (El = Bůh, Elohim -

bohové). Shrnuli prostě všechna mezopotamská božstva pod jediný, jejich vírou akceptovatelný pojem.

Nutnost vedla redaktory bible k vypuštění některých, i pro Babyloňany už těžko pochopitelných částí starých textů. V této souvislosti stojí za povšimnutí jedna zajímavost: I když byli zcela oddáni Mojžíšovu monoteistickému náboženství, připsali Hebrejci v první kapitole Genesis stvoření světa Elohim, a ne svému Jahve. Měli patrně k původním historickým záznamům obrovskou úctu, a proto se neodvážili některé (byť zřetelně kolidující) pasáže odstranit. Došlo i k rafinovaným snahám o úpravy textů Mojžíšových, ale ty jsou i dnes lehce odhalitelné díky chronologickým a etymologickým neshodám. Jednou z nich je úprava části prvního přikázání, kde se dočteme: "Já jsem JHWH, tvůj Elohim. Nebudeš mít žádné(ho) Elohim přede mnou." Vložka "tvůj Elohim" - tvůj Bohové - naprosto postrádá logiku!

Slova v závorkách byla jednoznačně vložena autory Genesis! Text by musel znít: "Já jsem JHWH (tvůj El). Nebudeš vyznávat Elohim (božstva, která zde byla) přede mnou". Kompilátoři však z neznámého důvodu několikrát použili plurálu (množného čísla). Moderní křesťanští překladatelé si tohoto rozporu povšimli a výraz Elohim bez dalšího uvažování svévolně nahradili pojmem Bůh nebo Jahve. Nejistotu některých jiných potvrzuje okolnost, že v některých překladech je před termín Bůh předřazena vsuvka "(pravý)". (Přiznávám se, že mi opravdu dělá potíže rozlišit pravého Boha od levého...) Momenty dokazující, že Hebrejci původní sumerské učení opravdu znali, probleskují jakoby mimoděk z Davidových a Jobových výroků v Knize žalmů. Při podrobném zkoumání obsahu textů pak nutně narážíme na nevysvětlitelné rozpory.

Střepiny starého poznání se postupně spojují lepidlem vyhodnocovaných a

přehodnocovaných poznatků o sumerské kolébce civilizace. Věky osleplé zrcadlo poznání praminulosti a našeho vzniku se vyjasňuje i díky informacím dodávaným kosmickými průzkumníky (jejich úkoly plánují lidé, kterým se podařilo vymanit se z pout školních pravd). To, co v něm vidíme, není a nemůže být po chuti fanatickým dogmatikům, kteří se vytrvale klaní vykonstruovaným modlám přesně tak, jak to starozákonní zprostředkovatel myšlenky Vyšší Moci (později bláhově považovaný za Boha) výslovně zakázal...

Všichni, i ti nejvyšší sumersko-babylonští "bohové" byli vedeni Vyšší Mocí, a ať už byli kýmkoliv, vyznačovali se až příliš lidskými vlastnostmi, a vždy také jako lidé jednali.

Tito "bohové", Tvůrci - Anunnaki, stvořili, přesněji pozvedli Člověka ke svému "obrazu". Záhadou zůstává, kým nebo čím byli stvořeni

oni. Vyvinuli se evolucí nebo rovněž zásahem jiných "bohů", pod taktovkou Vyšší Moci?

Protože autoři bible nepochopili (a ani nechtěli pochopit) podstatu, nepředali nám původní sdělení, že veškerá činnost "bohů, kteří jsou jeden", byla sama podřízena zákonům Vyšší Moci.

Naopak. Jejich jedinou snahou bylo přizpůsobit předchozí historické záznamy tak, aby se ideově vešly do těsného prostoru vedle Mojžíšových desek v arše úmluvy.

I poslední náznaky sdělené pravdy byly odstraněny (nebo k nepoznání změněny) v duchu dalšího "zdokonalování" údajně "Bohem inspirovaných textů". Nic nového pod sluncem - vše už tady jednou bylo.

Elohim a Otec všeho pořádku

Na začátku všeho je Alfa, na konci Omega... Jistě byste očekávali, že biblický text bude začínat písmenem "A". Omyl, začíná písmenem "B", tedy druhým v abecedě! To je podezřelé.

Bible začíná nelogicky, slovy:

Brešit bara ha'Elohim Na počátku stvořil Bůh

et ha'Samaim v'et ha'Aretz...Nebe a Zemi...

Toto je "klasický" církevní překlad, který by vlastně měl znít: "Na počátku stvořil bohové...", a to postrádá logiku.

Šamaim (šam maim) neznamena nebe, ale "kovaný náramek" (v místě, kde byly vody). Ten, podle sumerské kosmogonie, odděluje Horní vody od Dolních vod. Jde vlastně o pás asteroidů, rotující pás planetek, který

odděluje terestrické (Slunci bližší) planety obsahující vodu (Dolní voda) od ostatních (Horní voda).

Z údajů amerických sond Voyager 1 a 2 jsme s překvapením zjistili, že i vzdálené planety a jejich satelity obsahují vodu v obrovských množstvích. Sumerové měli před námi, díky doučovacím hodinám svých Anunnaki, náskok mnoha tisíc let. Ale zpět k úvodu bible.

Přidáme-li pravděpodobně vypuštěnou počáteční literu, získají úvodní slova opravdu logický význam, nutící k hlubokému zamyšlení:

Ab-rešit bara ha'Elohim Otec všeho počátku stvořil

et ha'Šamaim v'et ha'Aretz bohy, kovaný náramek a Zemi

"Otec všeho počátku" tedy nestvořil jen "nebe" a Zemi, ale i samotné bohy. Je Otcem míněna posvátná planeta, která změnila uspořádání planetární soustavy kolem Slunce, nebo samotná Vyšší Moc, která "byla, je a nepřestane být" a z jejíž vůle došlo ke srážce kosmických těles a ke všem navazujícím událostem?

Jsme jako oni.

Ale pozor! Bible, kromě božích synů, zná ještě i jiné z nebe sestupující bytosti - Nefilim, kteří stvořili zrůdy obry. Jsme nositeli štafety inteligentního života, jedním z mnoha druhů humanoidních bytostí obývajících vesmír, nebo jen jeho část ovládanou a pěstěnou Vyšší Mocí, kterou nikdy nikdo nespatriel a nespatriel? Pak ale tato nepostižitelná bytost reprezentuje přesně to, co tušíme, že se

skrývá za pojmy Slovo, Myšlenka nebo Kosmický zákon.

Je Ab-rešit (Otec všeho počátku) bezejmennou všeovládající duchovní bytostí, Vyšší Mocí, nebo se toto "otcovství" vztahuje jen na naše Tvůrce v podobném vztahu, jaký máme my vůči nim? Je jeho sídlem Kosmos, nebo planeta milionů let, o níž hovořili Egypťané? Kdo je jeho otcem? Je jen dalším článkem štafety života?

Nejde o náhodné otázky. Chcete důkaz? Prosím: V žalmu 82. 6, 7 (monoteistické bible!) soudí Bůh bohy (!) a připomíná jim, že jsou pouhými smrtelníky: Bůh stojí v shromáždění Božím, u prostřed bohů soud čině, a dí: "...Řekl jsemť já byl: Bohové jste a synové Nejvyššího vy všickni."

„A však jako i jiní lidé zemřete, a jako jeden z knížat padnete..."

„Řekl jsem, vy jste Elohim, vy všichni jste synové Nejvyššího; Ale zemřete tak jako lidé, jako každý princ dojdete pádu". (hebr. orig., Žalm 82. 6, 7) Kárající "bůh" neoslovuje účastníky shromáždění jako své syny!

Není tedy Nejvyšší bytostí, je vůdcem Anunnaki - Elohim, který upozorňuje své lidi, aby pod dojmem nadřazenosti nad bytostí zvanou člověk nepropadli nebezpečnému klamu.

Ještě jednou Kain

Člověk se díky Enkimu dokázal reprodukovat bez pomoci "bohů", a v tomto smyslu jim byl roven. Zatímco první exempláře nové hybridní bytosti vznikly smíšením genetického kódu zvířete s výrazně humanoidními rysy a vysoce vyvinuté

inteligentní bytosti (jako lulu), následná bytost byla pravděpodobně geneticky katalpována ještě výše.

Soudím, že druhý genetický zásah byl proveden křížením ovula již vytvořeného hybridu se spermatem Anunnaki. Tak se zřejmě zrodil první adapa - pozemšťan - Adam. Byl tvorem, kterému Anunnaki svěřili veškeré své znalosti. Podle apokryfické Henochovy knihy měl přístup ke krystalu, obsahujícímu veškeré vědomosti, a byl dokonce "dopraven na Nebe k ANU, kde však odmítl nápoj, který mu měl umožnit věčný život..." (Ale to už je jiná historie.) Dlouhý tvůrčí proces byl v bibli zredukován do několika expresivních řádků. V původních textech se zachovaly téměř všechny etapy, kterými Tvůrci museli projít, než dosáhli konečného úspěchu. Obsahují vlastně popis dnes známých postupů IVF (oplození in vitro - ve zkumavce). Výsledkem jejich snažení byl superhybrid, v jehož žilách kolovaly dvě třetiny nepozemské

krve. (Proto ta dlouhověkost praotců!) Zřejmě nešlo neomezeně manipulovat s nepozemskou částí genetického kódu. Patrně ji bylo, kvůli adaptaci na pozemské prostředí, nutno (vícestupňově?) oslabit ve prospěch pozemské, víceméně "zvířecí" složky. Jedním z negativních jevů tohoto opatření, kromě zkrácení délky života s následnými dědičnými změnami, pravděpodobně byla i zvýšená agresivita.

Je nesporné, že před zhruba sto až sto padesáti tisíci lety žila vedle sebe na Zemi (v poměrně velkých počtech a navzájem se mísila) dvě zcela odlišná lidská plemena - neandertálec a kromaňonský typ. Byl "lulu" neandertálec? Tento lidský typ, považovaný dlouho za primitiva, disponoval větším mozkiem (1600 ccm) než my! Nálezy ve francouzském Fontchevadu v roce 1947 prokázaly, že neandertálec, kromaňonec i nynější typ člověka museli být současníky! Kosterní pozůstatky člověka dnešního typu

byly nalezeny až pod vrstvou, obsahující pozůstatky neandertálce...

Výzkum mt-DNK potvrdil, že všichni máme společnou "pramatku".

Neznamená to nic jiného, než že prvotní mateřský genetický materiál byl odebrán jediné pečlivě vybrané pozemské humanoidní bytosti.

Jak známo, žijí dnes na Zemi v podstatě tři lidské rasy jednoho typu: europoidní, negroidní a mongoloidní. Žilo na Zemi původně sedm ras, jak by mohlo vyplývat z následujícího textu?

Sumerský text, který nejdříve popisuje složitý akt stvoření prvního člověka, pokračuje tvrzením, že potom Enki použil "dvakrát sedm porodních bohyní, z nichž sedm rodilo dívky a sedm chlapce". To údajně opakoval tak dlouho, až Anunaki měli

dostatek dělníků. Zde však narážíme na logický rozpor. Lulu přece měl nahradit Anunnaki při práci v dolech, a k takovým pracím se ženy nikdy moc nehodily. (Na základnu do Edin - Ráje se člověk dostal až později.) Předpokládám, že operace typu "Adamovo žebro" byla velmi brzy aplikována na několika párech shora uvedeného superhybrida, a tím byl položen základ dnešním lidským rasám.

Tato hypotéza není v rozporu s prokázaným společným původem všech žen z jediné matky - všechny byly počaty ze zárodečných buněk, odňatých jediné samici druhu *Pithecanthropus erectus*, kterou bychom vlastně měli nazývat Evou!

Tím je prokázána i naprostá rovnocennost všech lidských ras, bez ohledu na množství kožního pigmentu!

Kolik lidských typů a ras přežilo Potopu a jiné velké katastrofy, nevíme. "Rozzlobil se Bůh" na všechna lidská plemena? Byl neandertálec, možná původní jednoduchý dělník "lulu", ponechán svému osudu? Přežil snad jen vyšlechtěný, s neandertálskou větví nesmíšený adapa (Adam) - člověk kromaňonského typu? Zdá se, že nejen on.

V Eposu o Gilgamešovi najdeme popis chlupatého humanoidního tvora s obrovskou silou jménem Enkidu (Enkiho stvoření!). Přivedli ho z lesa, kde žil se zvířaty. Musel být inteligentní, protože se stal Gilgamešovým přítelem. Prokazují to i jeho reakce a jednání v příběhu, který se odehrál až dlouho po Potopě. Smíme předpokládat, že Enkidu byl jedním z vzácně přežívajících lulu - neandertálců? Jak tento lidský typ přežil, je záhadou. Nikdo se nezmiňuje o tom, že by byl v Noemově arše. A co znamená jeho jméno připomínající Enkiho?

Na "případu Kain" jsme si již dokázali, že na různých místech Země žila celá společenství různých typů lidí. Než se vrátíme k dalším zvláštnostem této kauzy, odskočme si na okamžik do našich časů.

První výrobek nové vývojové řady má v drtivé většině případů označení "A", zkušební série se pak označuje jako verze Beta. Ta druhá bývá podrobována různým (mnohdy ničujícím) testům, aby se "vychytily mouchy" a případně dosáhlo dalších zlepšení. Prototyp A této vývojové fázi uniká, ale po úspěchu celé série zaujme čestné místo v pečlivě oprašované vitríně.

"Tak vidíte, pánové, s tímhle jsme začali a tenkrát tomu nikdo nevěřil," mne si ruce pan generální ředitel, "a dnes jsme tím zaplavili celý svět!" Prostě - první funkční prototyp je hýčkanou chloubou v neposlední řadě proto, že je na něm spousta ruční práce a nebývá z nejlevnějších. Adapa - pozemšťan (Adam) byl

pravděpodobně jen pojmenováním produktu prototypové řady "A". V nevděčné roli ověřovací série Beta se ocitli jejich potomci.

Pokud Kain (původně odnož jedinců serie "A") byl pro chybu v genetickém programu (anebo po "úpravě směrem dolů"!) nucen se oženit s jinde žijícím, poněkud odlišným a v záznamech dále nesledovaným produktem typu "lulu" (s možná převažujícím neander-tálským prvkem), pak se do "firemních kronik" dostal jenom jako jakýsi funkční zmetek, materiál, ze kterého by snad ještě možná něco mohlo být.

Okolnost zdůrazňující, že Kain byl na rozdíl od Abela člověkem žijícím se polní prací, je paradoxní jen na první pohled. Abel zosobňoval pohyblivý a polními pracemi nevázaný nový typ člověka.

Kain pak vykonával práce, pro které byli původně určeni lulu!

Případ Abel versus Kain rozhodně musel být zcela mimořádnou událostí. V každém případě se jeho zásluhou dostala do bible první bratrovražda a současně první zpráva o tom, že jedna lidská bytost ublížila druhé. Bylo to překvapení, se kterým Tvůrce (Enki) zřejmě nepočítal!

K tomu, aby byl nebezpečný svému okolí a dokonce i svým blízkým, člověk opravdu stvořen nebyl. O pouhý akt zabití pisateli docela určitě nešlo. Kdo bibli četl, potvrdí, že na mnoha dalších stránkách (Exodus a Jozue) z ní s nenucenou účelovou samozřejmostí doslova crčí proudy krve.

Byl Kain odsunut někam, kde se mělo po sedmdesát sedm generací zkoumat, jde-li o náhodný nebo trvalý defekt? Nebo je Kainův příběh pouhou alegorií o odsunutí celé skupiny lidských tvorů záměrně "degenerovaného" a tedy agresivnějšího lidského typu, která z genetických důvodů nesměla

zůstat pohromadě s lidmi daleko jemnějšího, přešlechtěného typu adapa? V naší DNK se nachází paměťový záznam inteligence dvou tvorů - divokého poločlověka a vysoce vyvinuté inteligentní bytosti.

Propast mezi nimi nelze překonat. Pro obrovský odstup není ten první schopen dostihnout a pochopit druhého. Druhý je zase tak daleko, že se neumí vrátit k prvnímu.

V každém z nás se odehrává nekonečný schizofrenní zápas dvou bytostí, a nemá vítěze...

Vyhnání z Ráje

Představte si situaci, že si na vaši chatu pozvete milý bezdětný pár, aby tam bydleli a starali se o trávník a o kytičky a zalévali

jahody, prostě uspokojivá, přehledná a kontrolovatelná záležitost...

Za nějaký čas ale zjistíte, že vaši zahrádku bezstarostně využívá dalších možná šedesát příbuzných původního páru. Jsou hluční, cpou se vašimi jahodami, šlapou po salátu a ničí trávník! Víím, co s nimi uděláte. Stane se jim přesně to, co postihlo pozemšťany v Edin - vyhodíte je! Kolem je dost místa, založte si vlastní zahrady a pole. Tahle zahrada je má!

A tak tedy lidé schopní samostatného rozmnožování jsou z Ráje (území základny s botanickými zahradami) venku. Tak je to napsáno i v bibli, pokud v ní ovšem, v rámci nepochopení a díky nesmyslné religiózní interpretaci jinak zcela jasného textu, nebudeme hledat něco jiného.

...protože také tělo jest

Provedme stručnou rekapitulaci: člověk vznikl genetickou manipulací, je křížencem mimozemské rasy a tvora, dnes známého pod zoologickým jménem *Pithecanthropus erectus*, který se na Zemi vyvinul přirozeným procesem. Původním účelem bylo vytvořit jednoduchého dělníka pro výkon hrubých prací. Genetickým zásahem byla rovněž přenesena informace o našem původu. Pozemšťan však získal inteligenci svých tvůrců. V intencích Zákona mu proto byla dána samostatnost, a to v rámci přesně stanovených pravidel.

Abychom svým tvůrcům hned tak nepřerostli přes hlavu, byly nám s největší pravděpodobností uměle nastaveny biologické hodiny, určující délku lidského života počtem

cyklů dělení buněk, jak to zachytil biblický text: Pročež řekl Hospodin:

(Elohim) Nebude se nesnaditi duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, (má tedy genetický kód) a bude dnů jeho sto a dvadseti let.

(a víc mu nedáme!) (M.I. 6.3)

Ještě více důkazů?

Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, že vidouce synové Boží dcery lidské any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblivovali.

Nefilim pak byli na Zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházel synové boží k dcerám lidským, ony rodily jim...(M.I. 6.4)

Lepší důkaz genetické shody snad ani nelze doložit. Přišli jsme snad následkem popisované zájmové činnosti Tvůrců (nebo laborováním Nefilim), která se mimochodem jejich šéfovi nelíbila ani za mák, o původní dlouhověkost? Adam, zušlechtěný hybrid druhé generace, žil podle bible devět set let. S každou další generací se věk lidského pokolení neustále snižoval. Proč nevěřit tomu, co autoři (i při všech účelových změnách v bibli záměrně ponechali? My věříme, a proto se ptáme: Kolik měl Bůh synů, oněch "záletníků", o kterých hovoří Genesis?

A jestliže dnešní církev vyznává stejného Boha, jak je možné, že nám katechismus Jeho syny zapírá?

Kataklyzma

Vše, o čem jsme si doposud vyprávěli, proběhlo před katastrofou, obecně známou jako Potopa světa.

Nešlo o záplavu v běžném smyslu toho slova. Událost byla jedním z řady kataklyzmat, nesmazatelně vrytých do povrchu Země. Jedním z nejdůležitějších textů obsahujících lokální popis průběhu této tragické události je již zmíněný Epos o Gilgamešovi.

Hrdina příběhu popisuje setkání se svým prapředkem Utnapištimem (sumersky Ziusudrou), který o Potopě hovoří v první osobě jednotného čísla - je to osobně náš biblický Noe!

Popis je sugestivní a bezprostřední jako napínavá reportáž.

Vypráví o neutěšeném stavu na konci jedné glaciály (ledové doby), kdy změny klimatu a dlouhá období sucha vyvolaly v zemi hlad.

"Bohům" se lidstvo stalo nesnesitelným živlem, který po svých vládcích požadoval nesplnitelné. Ale nastávajícímu nebezpečí při očekávané katastrofě nebyli schopni čelit ani "nesmrtelní bohové".

Situace byla vážná - Sitchin soudí, že se blížila "planeta křížení", a Anunnaki věděli, že katastrofa bude mít fatální dopad na zemský povrch.

Prolétala snad planeta Země "vlečkou", tvořenou jednou nebo několika planetkami a mrakem menších meteoritů, které Nibiru vytrhla během předchozího průletu z pásu asteroidů? Ať tak nebo tak, rozhodně hrozila řada katastrof nepředvídatelných rozměrů.

Anunnaki se zachovali jediným možným a logickým způsobem - aby předešli panice a chaosu s neodhadnutelnými následky, utajili blížící se katastrofu před lidmi.

Mezopotamský Utnapištim (Ziusudra) zřejmě nebyl jediným, komu se dostalo varování. Měl štěstí jen díky "zradě" jednoho z "bohů", kterým nebyl nikdo jiný než sám Enki. Dal svému vyvolenci návod na stavbu lodi, která se proporcemi velmi podobala současné americké ponorce řady Trident.

Byla to pozoruhodná loď. Koráb (archa), postavený Utnapištimem podle plánů (a zřejmě i modelu) předaných v temnotě chrámu, byl konstruován na plavbu pod hladinou, podobně jako ponorka s vynořenou věží. Nad hladinou byla pouze podlouhlá nástavba (v originálu je použit dnes nepřeložitelný technický pojem zohar - nadstavba?). Jen tak mohla být loď (mimořádně postavená v

loděnici, a ne na kopci) uchráněna před rozdrcením velkými vlnami.

Je lidsky pochopitelné, že právě tvůrce člověka (tentýž Ea/Enki/"Had", který prostřednictvím plodné "Evy" nepřímo vyvolal řetěz lidských problémů včetně vyhnání z Ráje), v šeru chrámu tajně našeptával Ziusudrovi, jak a co udělat pro záchranu lidského plemene na Zemi. I přes slib mlčenlivosti, kterým se "bohové" vzájemně zavázali, nedokázal přenést záhubu svých stvoření přes srdce.

S Utnapištimem se nalodil i Enkiho osobní lodivod, aby obsluhoval různá, "božstvem" věnovaná, záhadná zařízení. Tento muž byl pravděpodobně jedinou osobou, která přesně věděla, co je čeká.

Dokonalý reportážní styl popisu událostí se zmiňuje i o tom, jak Utnapištim neustále

vybíhal ven z lodi, protože měl bolení břicha. Není se čemu divit...

Podle jiných textů, které popisují neutěšený stav na palubách kosmických lodí, na nichž se "bohům" podařilo zachránit až na poslední chvíli, předpokládám, že katastrofu nevyvolala blízkost Nibiru! Anunnaki byli zaskočeni, a museli pak strávit více než rok namačkáni v malých "nebeských komorách", nevhodných k dlouhodobému pobytu. Jinak by asi kroužili po oběžné dráze kolem Země v obrovské mateřské lodi, která byla přítomna vždy v době přiblížení křížující planety. Nebyli by přímo závislí na návratu na zemský povrch!

Proto myslím, že příčinu katastrofy je třeba hledat jinde.

Křížující planeta za sebou táhla "vlečku", tvořenou jednou nebo několika planetkami a mrakem menších meteoritů vytržených z

pásu asteroidů. Země proťala dráhu takového kosmického "smetí" dlouho po předchozím neškodném průletu Nibiru. Količní kurz jedné z planetek nebo komet byl zjištěn až na poslední chvíli, a tak proběhla jen nejnnutnější opatření, která "bohům" zachránila doslova jen holé životy.

Události pak dostaly velmi rychlý spád. Pokud spojíme vyhodnocení záznamů ze Střední a Jižní Ameriky, sumerských textů (včetně vyprávění o Gilgamešovi), biblického a Solonova textu, a nakonec i popisu ukrytému v řecké báji o Faethonovi a jeho projíždě slunečním vozem, zjeví se nám kataklyzma v celé hrůze: Lodě Anunnaki odstartovaly na oběžnou dráhu kolem Země těsně předtím, než na ni narazil planetoid. Následkem plochého nárazu planetoidu na atmosféru došlo v prostoru Sibíře ke vtažení jejích nejvyšších vrstev a pravděpodobně vlivem obrovského tlaku i ke zkapalnění dusíku. Déšť zkapalněného plynu o teplotě

kolem -200 stupňů C způsobil okamžité zmraznutí mamutů, kteří doslova ztuhli vestoje.

Přivaly obrovského množství ledových krup a sněhu v další fázi ubohá zvířata dokonale konzervovaly.

Zabržděný planetoid se od atmosféry odrazil jako "žabka" od vodní hladiny, a po jednom až dvou dalších obězích se do ní definitivně vnořil. Jeho kamenný povrch se přitom rozžhavl doběla. Při letu pod sebou zanechával hořící lesy a spálený zemský povrch. Nad územím dnešních USA se rozpadl na několik částí. Jeho trosky doslova rozbombardovaly část pobřeží.

Na leteckých snímcích východního pobřeží v okolí Charlestonu jsou stále rozpoznatelné zbytky eliptické formace takto vzniklých kráterů, které zasahují moře i pobřeží.

Železo-niklové jádro se rozdělilo na dvě roztavené kapky, které společně s ostatní hmotou spadly do oceánu. Díky obrovské váze a rychlosti hladce prorazily tenkou zemskou kůru. To vyvolal gigantickou explozi ve vrstvách podmořského magmatu. Na mořském dně v místě nárazu jádra (na okraji tajemstvím opředeného Bermudského trojúhelníku) se dodnes nalézají dvě asi 3000 m hluboké prolákliny.

Výbuch probudil k činnosti řetěz atlantických podmořských sopek, které vychrlily do ovzduší biliardy tun sopečného popele a pemzy.

(Moře, jak píše Solon, se díky vrstvě plovoucí pemzy stalo za "Héraklovými sloupy" - Gibraltar - nesplavným.) Tehdy se následkem prudkého poklesu mořského dna o několik tisíc metrů potopila i Solonova Atlantis - pevnina vytvořená vydutím části podmořského atlantického sopečného valu, který

se táhne od Ohňové země až po Island. Odstraněním této překážky se v Atlantiku uvolnila cesta teplému Golfskému proudu. (Tím byla ukončena poslední glaciála - doba ledová.) Náraz zbytku obrovské masy planetoidu na hladinu oceánu zvedl asi desetikilometrovou vlnu, která (pokaždé nižší a nižší) několikrát oběhla zeměkouli (Otto Muck). Přitom zřejmě smetla do oceánu ledovou pokrývku jižního pólu (Sitchin). Led postupující do rovníkové oblasti vyvolal kondenzaci obrovského množství vodních par a nepředstavitelné průtrže mračen.

Čteme-li biblický text pozorně, zjistíme, že potopa netrvala čtyřicet dnů, ale zhruba jeden rok!

Z ústního podání historie brazilského kmene Uga Mongulala (Vyvolení služebníci!), žijícího na horním toku Amazonky, se dovídáme: Je to hrozná zpráva a pravda je

strašná. Vyvolení služebníci ještě stále žili v sídlišti založeném bohy. Sto let. Tisíc let.

Posvátný odkaz byl zapomenut. Jeho znaky byly nečitelné. Služebníci zradili smlouvu s bohy. Žili jako dřív, jako lesní zvěř. Chodili po čtyřech. Mnohý zločin se odehrál za bílého dne.

Bohové byli smutní a jejich srdce se zatvrdilo nad lidským zlem.

A řekli: Potrestáme lidi. Vyhubíme je z povrchu Země. Zničíme všechno od člověka až po dobytek, od červa až po nebeské ptáky, protože zavrhli naši smlouvu. A bohové začali hubit lidi. Poslali na ně obrovskou hvězdu, jejíž rudá stopa pokrývala celé nebe. A poslali oheň, jasnější než tisíc sluncí. Vypukl velký soud.

Třináct měsíců bez přestávky přšelo. Hladina moří se zdvihla a řeky tekly zpátky.

Velká řeka (Amazonka) se změnila v obrovské jezero, dosahující až k úpatí hor. Lidé byli zničeni v záplavách...

Místní Noe se jmenuje Madus a počíná si trochu jinak, než jeho biblický protějšek: Madus vystoupil z jeskyně na povrch země (kmen využíval podzemní prostory, které zbudovali "bohové" - byly stavěny tak, že lidé přežili třináctiměsíční potopu uvnitř!). Nebál se vichru ani vody, vyšel ven.

S hrůzou pohlížel na zpustošenou zem. Už neviděl žádné lidi a žádné rostliny. Jen vyděšená zvířata a ptáky, létající nad nekonečnými vodami tak dlouho, až únavou spadli do vody a utonuli. Madus to viděl. Byl smutný a dostal vztek. Rval ze zaplavené země zbytky ulámaných stromů. Sbíral plovoucí dřevo. Postavil velký vor, aby pomohl strachem šíleným zvířatům.

Ze všech vzal na vor jeden pár. Dva jaguáry, dva hady, dva tapíry, dva sokoly. A stoupající vody zvedaly vor výš a výš.

Nahoru do hor k vrcholu Akai, osudové hory Vyvolených kmenů. Tam pustil Madus zvířata na zem a ptáky do vzduchu. A když vody po třinácti měsících odtekly a slunce zahnal mraky, vrátil se dolů podat zprávu o konci těch hrůz.

Potopa předznamenaná gigantickým zábleskem je v dějinách kmene popisována jako druhá velká katastrofa. Jejich historie ji datuje do roku 3166 př. n. l. Pro srovnání - závěry některých badatelů, jejichž důkazy nejsou o nic horší nebo lepší než důkazy jejich protivníků, uvádějí ukončení poslední doby ledové někdy před pěti tisíci lety...

Průběh i délka katastrofy se téměř shodují s biblickým a Gilgamešovým popisem. Nesmíme však zapomínat, že i když jde o popis

stejné události, došlo k ní v jiné geografické poloze.

Vrcholky And jsou podstatně vyšší než Ararat.

Je jihoamerický bůh Kukulkán ("Opeřený had") vzpomínkou na obrovský kondenzační pruh, který se rozprostřel na obloze za padajícím planetoidem? Tvořila rozžhavená hmota jeho "hlavu"?

Odkazy v legendách amerických indiánských kmenů se v podstatě shodují.

Na Antilách se traduje pověst o bohu Purá, bydlícím za starých časů na Zemi: On a jeho služebník Mura byli nesmrtelní a věčně mladí. Purá vyřezal ze dřeva stromů figury lidí po párech. Ti pak ožili a začali se množit. Mura stvořil všechna zvířata. Purá chtěl lidem dát nesmrtelnost. Oni však neposlouchali jeho příkazy, a proto z

nesmrtelnosti sešlo. Oba, Purá i Mura, se pak vrátili zpět na nebe.

Purá dal lidem různé zákony a ponaučení ve formě písní. Když lidé neposlouchali příkazy nejvyšší bytosti, poslal na ně ohnivou smršť a vzápětí potopu. Část lidské rasy sice katastrofu přežila, ale kdyby lidská špatnost opět zvítězila, zapálí Purá svět znovu...

Až na malé výjimky jsou všechny legendy o katastrofě velmi podobné. Lidé jsou potrestáni za svou špatnost, jen jeden z nich nebo malá hrstka záplavám unikne.

Naši předkové ve všech částech světa museli zažít něco, co vrylo hlubokou stopu do jejich kolektivní paměti.

Také v pokladnici řeckých bájí najdeme jednu, jejíž kořeny zřejmě sahají k této události.

Vypráví o tom, jak si Faethon, syn boha slunce Helia, vypůjčil otcův sluneční vůz. Jízda s bujným spřežením ho však natolik opojila, že přestal dbát příkazů a přiblížil se k zemi tak nízko, až všechno spálil. Rozzlobený Zeus, který vše viděl z Olympu, po něm mrštil blesk a srazil ho do moře. Helios pak ve smutku zahalil svou tvář a Země se na dlouhý čas utápěla v šeru...

Vraťme se zpět do Mezopotámie, kde na území, které bylo před vzdutou vodou částečně chráněno Arabským poloostrovem, začal Utnapištim/Ziusudra podle Enkiho pokynů stavět svou obdivuhodnou archu. Enkiho příkazy zněly jednoznačně: "Až uvidíš zlaté komory bohů stoupat k nebesům, utěsni loď!" Jiný zdroj se zmiňuje o tom, jak se hladoví a nešťastní Anunnaki, namačkaní do svých přeplněných "nebeských komor", dívali na nepředstavitelnou spoušť, kterou vody na Zemi způsobily. Někteří z nich plakali. Veškeré stopy jejich dosavadní

činnosti byly zahlazeny. Lidé, zvířata, botanické zahrady i technická zařízení - vše propadlo zkáze.

Po přistání na vrcholu Araratu tam však k nemalému překvapení našli obrovskou loď a lidi, kteří (jak Enki předem lstivě nařídil) na rožnících opékali maso ("oběť bohům"). To bylo něco pro jejich vyhladovělé, syntetickou stravou rok trápené žaludky!

Enkiho bratra Enlila zpočátku bratrova "zrada" pohoršila, ale sám pak uznal, že obnova pozemské kolonie je bez přispění lidí nemožná. Jeho slova, verdikt nad dalším osudem lidstva, nám zachovala bible: "Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi". (M.I.9.13, 7, 8 - 11, 28, 29)

Verše 12 až 17 byly do deváté kapitoly vsunuty dodatečně za účelem zvýšení věrohodnosti jiných, následně doplněných textů.

Stojí za pozornost, jak rafinovaným a jednoduchým způsobem byla v bibli zpětně vyrobena postava pozdějšího "Kanaánského". Bylo nutno nějak zdůvodnit, proč Jahve vlastně tak trval na úplném vyvraždění bratrského obyvatelstva zaslíbené země.

Zápletka mezi Noem a jeho synem Chamem (otcem tehdy ještě ani "neplánovaného" Kanaána - zakladatele pozdějšího "zlořečeného plemene") je postavena na porušení kultovního zákona, ten však nabyl platnosti až při putování Izraelitů z Egypta do země zaslíbené (M.I. 9.21-27)! Jeho pravý význam zřejmě nechápeme.

Z talmudského výkladu textu dokonce vyplývá, že Cham svého otce zbavil mužství, což celou událost staví do naprosto jiné, oidiopovské roviny!

Pokud skutečně byla katastrofa vyvolána přiblížením dvou planet, nešlo o jednostranný efekt jen z pohledu Země - reakce se zákonitě musela projevit i na povrchu druhého tělesa! Mimo kosmický prostor tak neexistovalo bezpečné útočiště.

Okolnost, že Anunnaki nevyužili možnosti přistát na Nibiru a raději se vrátili na katastrofou zpustošenou Zemi, podporuje mou teorii o jejich skutečném původu, ale tou se z koncepčních důvodů podrobně zabývám až v další knize. Na kontinuitě následujících událostí původ Anunnaki totiž nic nemění.

Zbývá mnoho otázek. Byla Atlantis (pokud skutečně existovala) jakýmsi lidem utajeným centrem Anunnaki? Kolik podobných základů bylo po naší planetě rozmístěno? Byla to průmyslová a důlní centra, osídlená různými rasami?

Mezopotámie, kvůli obrovským energetickým zásobám ropy, které jsou dodnes příčinou válek a sporů, rozhodně byla jedním z nich.

Přesvědčivý důkaz

S největší pravděpodobností už byl nalezen přesvědčivý důkaz správnosti sumerského vyprávění přeneseného do bible.

Archeologové Ron Wyatt a Jonathan Grey objevili v roce 1991 pod vrcholem Araratu obrovskou loď.

Velikost a místo přistání odpovídá biblickému popisu:

Místo přistání je na hoře Ararat jako v Genesis.

Rozměry odpovídají biblickým údajům. Objevená loď má tři patra o délce 150, šířce 25 a výšce 15 metrů.

Po stranách lodi objevila elektronická sonda pravidelně rozmístěné železné nýty; neklamný důkaz práce lidských rukou.

Uvnitř lodě odhalil podzemní radar prázdné prostory a dvoumetrové dveře. Jednotlivá patra jsou propojena rampou, sestupující do obrovské chodby s prostorami po stranách. Tyto prostory jsou dostatečně velké, aby v nich mohla být ustájena i velká zvířata.

Na snímcích podzemního radaru jsou rozeznatelné i zvířecí kosti a paroží.

Vykopávky byly pozastaveny, protože turecká vláda trvá na výstavbě obrovské haly, která by překryla celé naleziště. Zatím se nenašly potřebné finanční prostředky.

Je zvláštní, že "všeobsahující křesťanská církev" nenabídla alespoň částečnou úhradu nákladů spojených s vykopávkami - jedinečného důkazu pravdivosti biblického textu!

Opravdu zvláštní nezám! A mnohé vysvětluje...

II. Němá církev

MNOZÍ SE BUDOU ODVOLÁVAT NA TO, ŽE MÝM JMÉNEM PROROKOVALI, BRÁNILI ZLÉMU A VYKONALI MNOHO DIVŮ. A TEHDY SE DOZVÍ, ŽE TO JSEM NIKDY NECHTĚL; TO, CO DĚLALI NEBYLO SPRÁVNÉ. (Mat. 7.22 a 23)

Největší poklady historického písemnictví bychom dnes pravděpodobně našli v tajné části vatikánské knihovny. Pod církevní pokličkou je zde uvězněno mnohé dílo lidského ducha, a to nejen pro přímou nekonformitu s hlásaným učením.

Tato část knihovny je přístupná jen papeži a vybraným členům klerikální elity, kteří si jsou vědomi moci utajených vědomostí.

Nový přístup k interpretaci starých záznamů dokazuje, že ve zdánlivě náboženských textech je možné najít velmi překvapující poznatky technického, astronomického nebo přírodovědného významu.

Tady bychom postupně našli odpověď na mnohé otázky, jimiž se trápí dnešní badatelé. Snad i "zmizelé" tajemné knihy mnicha Bacona, obsahující podle svědeckých výpovědí záhadné obrázky, připomínající záběry okulárem výkonného mikroskopu. (A to jen na okraj.) Církev svatá nám bez ohledu na boží přikázání "nepokradeš!" a bez respektu k zákonnému právu lidstva na informaci odcizila část minulosti, a tím i budoucnost. Protože o nic jiného než o krádež se nejedná.

Ve vlastnictví katolické církve je část nejceněnějšího bohatství lidstva - jeho zděděné vědomosti a poznatky. V tomto ohledu se církev nechová jako duchovní síla, ale jako koncern, který skupuje pokrokové patenty a

pečlivě je chrání v trezorech jen proto, aby mohl žít z osvědčených i když zastaralých výrobků, jež zaručují jisté příjmy.

Na zajímavém případě takzvaného "poselství z Fatimy" si v další části této kapitoly ukážeme, do jaké míry poctivé je chování "zástupců Božích na Zemi".

Římskokatolická církev je strukturou i vystupováním mocensko-politickým molochem bez jakéhokoli opodstatnění. Svou touhou po moci napáchala v dějinách lidstva více zla, než všichni diktátoři dohromady. Tyto výhrady se netýkají mnoha prostých farářů, kněží a sociálních pracovníků, kteří svou záslužnou prací nechtěně tvoří kulisu, zakrývající skutečné pozadí.

Kdyby se na Zemi skutečně vrátil Ježíš, kterého mají církevní pohlaváři raději přibitého na kříži, stali by se určitě terčem jeho ničující kritiky. Patrně by ho opět chytili a

(protože by neuvěřil v Paulem vykonstruovaného Krista) ve jménu... (?)...tentokrát opravdu přitloukli na kříž...

Projevy života

Je těžké popisovat nepopsatelné. Za tímto účelem používáme slova přirovnání a alegorie. Slovo je velice silná zbraň. Jak říkal Ježíš: "Ne to, co vchází ústy dovnitř, ale to, co z nich vychází, dokáže poskvřnit člověka".

Připustíme-li, že vesmír (a tím i život) je prodchnut nepostižitelnou silou podobnou myšlence, jejíž projevy shrnujeme pod pojem "Bůh", musíme do dalších úvah zahrnout skutečnost, že komunikace s touto silou nebo jejím prostřednictvím, je jedním z projevů života. Vedle již známých druhů komunikace tušíme existenci formy vymykající se našim

smyslům. Malinko se jí přiblížili badatelé, zabývající se schopnostmi mimosmyslového vnímání. Blíže k jejímu poznání jsou zřejmě badatelé zkoumající "řeč rostlin".

Víme, že zvířata na blížící se zemětřesení reagují neklidem.

Připisuje se to jejich citlivosti na změny geomagnetického pole.

Jsme i my, lidé, schopni podobného vnímání, nebo jsme tuto schopnost definitivně ztratili? Je možno chápat "chování" rostlin? Jak reaguje flóra na hrozbu hrozících zemětřesení, záplav nebo požárů?

Bylo zjištěno, že rostliny na měřících přístrojích prudce reagují už v okamžiku, kdy jenom pomyslíme, že bychom mohli zkusit jejich reakci na spálení nebo odstřížení části listu! To je skutečnost, která byla objektivně prokázána, a nejen to... Víme i o schopnosti

rostlin komunikovat mezi sebou a dokonce i s člověkem. Prozatím, k naší smůle, je to jen jednosměrná, málo rozvinutá záležitost.

Rostliny reagují na myšlenkové podněty. Rostlina, se kterou se "spřátelíte", vám může doma (prostřednictvím zesilovačů) třeba vypínat a zapínat světlo. Stačí na to jen pomyslet. Nikdo neví, jak rychle a na jakou vzdálenost se přenáší informace mezi člověkem a rostlinou. Především dosud není jasné, co ji přenáší.

Spojení funguje i tehdy, dáme-li rostlinu do Faradayovy klece, která, jak víme z fyziky, nepropouští žádné elektromagnetické záření.

Je prokázáno, že rostlina, se kterou hovoříte a věnujete jí pozornost, daleko lépe prospívá. Ve skotském Findhornu je malá farma, kde se rostlinám (květinám a zelenině) opravdu věnují jako vnímajícím

bytostem. Výsledky dosahované ve zdejším drsném klimatu jsou neuvěřitelné.

Potřebují rostliny "osobní" kontakt?

Mají vlastní psychologii?

Je to jen jeden z příkladů toho, co všechno nevíme. Vládou zde neměřitelné síly, které podle fyziků vlastně nejsou...

Patrně existuje nějaká, všem živým tvorům společná, forma dorozumívání, vymykající se dosavadnímu poznání. Proč by nemohla existovat, když dodnes ani netušíme, co všechno je vlastně zakódováno v základním řetězci DNK, který je všem buňkám společný?

Ano, v tom jsme všichni stejní - jsme rybami, ptáky, rostlinami... i bakteriemi! Dá se předpokládat, že všichni, i bytosti vývojově o pár milionů (nebo miliard) let starší než my,

jsou naprogramováni na nepostřehnutelnou vlnu, společnou všemu vesmírnému životu. Prostřednictvím signálu, který dešifrují - ne rozumem, ale na bázi samotné podstaty - dostávají informace a k vývoji potřebné podněty, na které reagují i jednoduché, mozky nevybavené živé bytosti.

A co člověk? Jaký "vzkaz" je podkládán pod práh vnímání mozku vysoce vyvinutých bytostí? Přichází v okamžiku, ve kterém se vyvinou slibní primáti, čas na druhý zásah? Došlo a dochází i na Zemi ke korekturám myšlení Homo sapiens v zájmu přechodu k duchem naplněné bytosti Homo sapiens sapiens? Ledaco tomu nasvědčuje.

Ale proč nejsme schopni tyto vzkazy vnímat vědomě?

Stejně jako základ samotného života, tak ani ti, kteří napomohli urychlení našeho vývoje, nemohli vzniknout z ničeho. Něco

muselo být předtím. Jaká síla nám vložila do genetického kódu podivné nutkání, které nás nutí stále výš a výš, až ke hvězdám? Odkud se bere neodolatelný tlak, který nás jednou přiměje poslat "štafetu života" dál, ke vzdáleným galaxiím? Na základě jakého plánu byli stvořeni naši Tvůrci? Kde se vzala myšlenka nebo vzor, které daly podnět pro vznik vesmíru?

Existuje na "vlnové frekvenci života" signál, který se šíří celým vesmírem okamžitě, a ne jako pomalý svazek elektromagnetických vln, dosahujících směšné rychlosti tři sta tisíc kilometrů za vteřinu? Můžeme vyloučit, že život všech forem o sobě ví? Teď, v každém okamžiku, v reálném čase? Věda nezná odpověď - nemá co a čím měřit. Netuší, jakou rychlostí se šíří tma...

Pokoušíme se zachytit poselství tušených vesmírných bratří a ohmatáváme brány nekonečna tykadly obrovských antén v

naději, že najdeme podobně primitivní civilizaci, využívající stejně jako my k šíření informací nespolehlivých elektromagnetických vln. Ve skrytu duše alespoň doufáme, že tam někde existuje civilizace, která už je natolik vyspělá, že si naše omezené možnosti dovede představit, a vyzkouší je.

(Zdá se, že k tomu již došlo, ale o tom v se více dozvíte z knihy "12 čísel z kosmu" Ludvíka Tučka. I v tomto případě se projevila přímo gigantická arogance a přezíravost dobře placených "vědců", kteří si bez jakéhokoli přezkoumání dovolili tvrdit, že to, co ve své slepotě nedokázali oni, nemohl dokázat nikdo...)

Stejný vztah má věda i k intuici, která jako jediná je schopna poodhalit závoj tajemství. Právě intuice však jaksi nezapadá do pouček materiální vědy a (jak jinak?) - nedá se změřit!

V této souvislosti si můžeme uvést zajímavý příklad bezmoci naší vědy. Gravitace je síla, kterou "známe". Umíme vypočítat její konstantu a gravitační zrychlení, ale neznáme podstatu. Ví snad některý z vědců, jakou rychlostí se šíří gravitační vlny (pokud vůbec nějaké existují)? Tuší někdo, co je jednotkou času Universa? Rychlost světla to určitě není.

Je pozoruhodné, jak se takzvané primitivní národy dokázaly sžít s přírodou. Považovaly ji za jednotnou bytost, která se zrodila, může prospívat, onemocnět nebo i zemřít.

Původní obyvatelé amerického kontinentu se rostlinám před sklizní omlouvali za to, že je musí "zabít", aby sami mohli žít. Dokázali s přírodou kolem sebe komunikovat. Přírodu nečlenili na "užitkovou část" a "životní prostředí"... Byli podstatně vnímavější než my, materialisté, kteří musíme všechno

napřed vážit a měřit, abychom uznali, že to opravdu existuje. Domněle primitivní národy něco takového nepotřebovaly. O tajemstvích přírody a života věděly v mnoha směrech daleko více než my. Bylo to podvědomí, intuice, nebo je tomu někdo naučil?

Je obdivuhodné, s jakou samozřejmostí se zástupci vědy dokázali "vypořádat" s odkazem předků. Z několika uplynulých tisíciletí se zachovalo množství zajímavých textů. Výtažky z nich tvoří základ bible, ostatní jsou zděděnými eposy různých národů. Vedle nich se v ústním podání zachovaly ságy, pověsti, mýty a zajímavé zvyklosti.

Kdo nám dává povýšené právo házet historické odkazy do koše smyšlenek a pohádek? Poskytují nám snad vševědoucí vědecké přístroje tolik údajů, že si takový přepych můžeme dovolit? V čem se naše civilizace cítí být lepší? Likvidací původní kultury přírodních národů (za vydatné

pomoci katolické církve) se podařilo jí jen to, že tyto národy živoří!

Nové náboženství a vnucený "pokrok" nejsou skutečnou náhradou za přirozenou harmonii potřeb a možností, jež jim v souladu s přírodou umožňovala sice prostý, ale lidský život.

Blahobyť naší části civilizace byl a je každoročně vykupován více než třinácti miliony zmařených životů lidí, kteří za laskavého dohledu charitativních organizací a misionářů umírají hlady pod obrázky svatých. Pošleme jim obnošené šatstvo nebo uděláme nějakou sbírku, abychom zalepili díru zející v "křesťanském" svědomí - protože "ty televizní záběry strádajících dětí s mouchami lezoucími do jejich očí jsou tak otřesné"...

Na kosmické vlně

Poslední dobou se úvahy mnoha lidí začínají obracet správným směrem. James E. Lovelock napsal knihy Gaia - nový pohled na život na Zemi a Gaia - živoucí planeta (čes. Mladá fronta, Praha 1994). Podle Lovelocka je Země celistvý živý organismus, žijící svou atmosférou, svými moři, flórou, faunou i proměnami vlastního těla.

"Ze všech živých bytostí je Země tou největší," píše Lovelock.

(Objevujeme znovu věčný kosmický Zákon?)

Podstatnou část tenoučké slupky životodárné atmosféry Země vytvořil a udržuje sám život, který představuje v poměru k velikosti planety něco jako poprašek pylu na

povrchu jablka - není zdánlivě ničím, a přesto mnoho dokáže. Někdy až příliš.

Jak se zachová Gaia, jaké léčebné metody použije, až zjistí, že mezi organismy cizopasíci na jejím těle jsme jen zhoubnou plísní, která otravuje vše ostatní? Pes, kterého trápí blechy v kožichu, se jednoduše podrbe. Jak to bude vypadat až se jednou "podrbe" Země?

Profesor Jan Šoch je jedním z lidí, kteří si s tím dělají starosti. Svá tvrzení dokládá neúprosnými čísly. Všem členům vlády a parlamentu (ČSFR) zaslal otevřený dopis obsahující tvrdá fakta i návrhy konkrétních systémových řešení. Nedopadlo to ani jako pověstné plácnutí do vody. Slova odborníka světové pověsti v oblasti tepelného smogu neuznal nikdo za hodná odpovědi.

"Rychlost náběhu ekologického kolapsu neřízeného vývoje naší civilizace se již počítá

ne na desetiletí, ale na roky a měsíce," napsal Jan Šoch. "Každým dnem se životní prostředí Evropy zhoršuje a nikdo dosud žel nedělá nic pro to, aby se začalo v reálném čase zlepšovat."

"Jen příroda využívá všech svých zákonů, i těch, které my dosud neznáme, k tomu, aby se nás lidí jako příčiny své devastace zbavila".

(J. Šoch; Za přežití civilizace v našich dětech, 1993)

Na životní prostředí si pragmatictí ekonomové zatím čas nenašli. Nikdo samozřejmě nežádá ultimativní návrat k primitivnímu životu v přírodě. Jde jen o to, sladit technologii s kulturou.

Mezi technologickým pokrokem a duchovním růstem člověka se rychle prohlubuje propast. Nedospělý lidský duch neovládá

hmotu, kterou oživil. Našimi dnešními "božstvy" jsou vědci, jejichž objevy nadšeně vítáme v neochvějně víře v trvalý a neustále rostoucí blahobyt. Civilizace tak připomíná plně obsazený velkokapacitní letoun řízený uklízečkou - cestující věří, že se s ním naučí přistát dříve, než dojde palivo...

Mnoho materialisty neuznávaných odkazů zůstalo zachováno v indickém písemnictví a těžší z nich všichni guru a podobní zvěstovatelé, kteří učí o jednotě člověka a vesmíru. Můžeme si o nich myslet cokoliv, skutečností zůstává, že tito lidé mají trvalý dostatek učedníků a příznivců. Nutkavé hledání tušené vyšší pravdy k nim přivádí stále nové žáky.

Odtud pochází myšlenka, že za určitých okolností je v lidských silách spojit se s jakousi Vyšší Mocí, Vyšším já, Nadjá? Je skutečně možné dospět k takovému stavu mysli, při kterém lze vnímat jinak

nepostřehnutelný signál, jenž nás spojuje s ostatním životem nebo s vyšší ideou Universa? Jde o vysílání zapomenutého kanálu s nepřetržitým programem, k němuž z jakýchsi důvodů nemáme "anténu"? Dřímají v nás jako mlhavé vzpomínky skryté vědomosti o lidstvuem zažitých a přežitých katastrofách? Nebo podvědomí, opírající se o skutečnou podstatu všech věcí? (Paul Brunton; Tajná stezka, Iris RR)

Nenásledujeme různé guru a církve jen proto, abychom získali alibi pro svou lenost, která brání samostatnému myšlení? Existuje vše spojující kolektivní podvědomí (nebo nadvědomí)? Některé okolnosti tomu nasvědčují.

Vynálezci a badatelé často dospívají k vyřešení složitých problémů souběžně, bez ohledu na vzdálenosti. Jediným společným jmenovatelem přitom bývá jen vlastní problém, sami řešitelé o sobě a o své práci

nevědí. Přesto se mnoho užitečných vynálezů objevilo v záznamech patentových úřadů s časovým odstupem jen několika hodin nebo minut. Co je signálem k zahájení a pomocníkem při řešení těchto úkolů? (Nemám samozřejmě na mysli boj konkurenčních firem a průmyslovou špionáž.) Odkud pocházely neomylné diagnózy, které stanovil "spící prorok" Edgar Cayce ve zvláštním, hypnóze podobném spánku? Jak je možné, že mnohdy najdeme východisko dlouho neřešitelného problému ve spaní? Kolik snů jsme schopni pochopit?

Je to, jako bychom sledovali vysílání v nesrozumitelném, cizím jazyce. Co to je?

Odkud se vynořují náhlé převratné myšlenky měnící svět?

Ladění

Fakíři, jogíni a lidé, kteří se zabývají poznáváním duchovního světa, se různými druhy mentálních a fyzických cvičení dokážou přivést do zvláštního stavu. Jsou přesvědčeni, že se oprošťují od zátěže fyzického světa a dosahují vyšších úrovní vnímání. Cílem dlouholetého tréninku a odříkání je naladění psychiky do zvláštní polohy, ve které je člověk schopen pochopit absolutní pravdu. Co je tím míněno?

Podobných, s asketismem spojených cvičení používají jiní lidé, aby se mohli spojit se svým "Vyšším já". Jeho prostřednictvím získávají psychickou vyrovnanost a informace, které jim pomáhají v dalším životě. Umí se napojit na zdroj, který je člověku v "normálním" stavu nedostupný?

Obdobných stavů dosahují i lidé hluboce věřící (běžně se používají okřídlená rčení o lidech "osvícených Duchem svatým" nebo "uzdravených vírou"). Poskytuje víra jakousi možnost splynutí s imaginací, která věřícímu člověku ve stavu koncentrace upnuté mimo fyzický svět poskytne radu, a to nejen v případě vyslovené nouze?

Zdá se, že způsobů, jak se napojit na zdroj vyššího poznání, je více. Všem hledajícím je však jedno společné: víra, že něco takového je vůbec možné. Ve vnitřním rozpoložení dosaženém meditací se člověk vzdaluje fyzické skutečnosti. Víra ve funkci katalyzátoru vyvolává pozoruhodný stav, zpřístupňující vyšší způsob mimosmyslové komunikace.

Jestliže připustíme, že hodně z toho, co jsme si do této chvíle řekli, je možné, měli bychom se asi zamyslet, kdy, jak a proč jsme přišli o možnost vyššího vnímání bez přípravných cvičení a pomůcek.

Jsme jen jakýmsi bezvýznamným přívěskem (apendixem) vývojové linie? Jsme odepsaným subjektem, nevhodným pro jakýkoli kontakt?

Přišli jsme o určité schopnosti důsledkem umělého vývojového skoku? Potlačuje lidská mysl vzpomínky na strašlivou minulost, kdy neskutečné globální katastrofy přežilo jen pár jedinců, kteří museli začít znovu?

Neskrývají nepochopené nebo špatně interpretované alegorie a podobenství třeba právě tuto skutečnost? Neukazují cestu jak z toho ven? Budou to nakonec jen někteří vyvolení, kteří pochopí, a proto přežijí? Je fyzická forma života jen přípravnou fází na jiný život? A co když opravdu jsme bytostmi, které prožívají pozemský život v hmotném těle pouze k ohmatání materiálního světa? Anebo nejsme snad účastníky jakéhosi testu přežití?

Otázky, otázky, otázky...

Nebe, peklo a věčný život

Mnohé by bylo jasnější, kdyby církev, na příkaz světského vládce (!), svévolně nevyškrtla a nepozměnila ve starých textech odstavce pojednávající o reinkarnaci (Konstantinopolský koncil, 555). Církevní ideologové, pravděpodobně chytřejší než jimi stylizovaný Bůh, prohlásili učení o reinkarnaci za bludné. Nevím, do jaké míry jsou církví cenzurována slova Ježíše, ale on sám, veden původním Buddhovým učáním, o reinkarnaci hovořil.

Možnost cyklicky se opakujícího znovuzrození byla nahražena Ježíšovými myšlenkami cizí paulistickou ideologií založenou na pravidle cukru a biče. Věřícím se

nabídky dvě možnosti: buďto být poslušný, podřít se dogmatu stylizovanému podle církevního kréda, a tím dosáhnout posmrtného života v nebi, anebo (v opačném případě) očekávat pekelná muka.

Pro renegáty (bohaté) byla ponechána zadní dvířka: mohli se dostat do nebe prostřednictvím jakéhosi očistce nebo tučného úplatku církvi. Moc hezky vymyšleno. Ale jen pro laický lid.

Církevní pohlaváři se d'ábla nebáli - pro ně platila jiná pravidla.

Méně "vylepšené" (ale často velmi květnatě interpretované) indické texty i základní myšlenky náboženství Dálného východu se včetně myšlenky reinkarnace od Ježíšových ani moc neliší. Podle nich je smyslem pozemského života člověka jen sbírat poznání.

Když bytost (duše) obývající lidské tělo dosáhne stupně, který si sama předem určila, může postoupit o vývojový stupínek výše.

Strhující knihy o těchto věcech napsala Američanka Jane Robertsová. Své knihy diktovala manželovi, který je stenografoval. Knihu Rozhovory se Sethem (Seth speaks: The Eternal Validity of the Soul) údajně diktovala vyšší bytost Seth (bytost na vyšší úrovni inkarnace) prostřednictvím Jane jako média. Kontakt se Sethem Jane navazovala ve stavu, který byl vyvolán zvláštním tréninkem.

Pochybovačům, kteří její dílo podrobili kritickému rozboru, nakonec nezbylo než konstatovat, že k napsání takové knihy by bylo zapotřebí nejméně padesáti ve svých oborech špičkových odborníků.

Knihy má obrovský záběr, jako kdyby se někdo napojil na přímou linku neskutečně

velké databanky. Jde přitom o skutečné rozhovory - na otázku přichází fundovaná odpověď. Najdeme zde i místa, kde Seth říká, že na určitou otázku nelze přesně odpovědět, protože "Jane jako zprostředkující subjekt nemá odpovídající slovní zásobu, anebo současné lidské znalosti buď ještě nebo již nejsou na takové úrovni, aby byla schopna odpověď vnímat". Seth se přesto snaží otázku zodpovědět pomocí mnoha přirovnání a podotázek.

Rozlišovací schopnosti a interpretace

Výrokem Setha jsme se dostali k jádru problému! Obrazové a myšlenkové představy vybuzené v našem mozku mimosmyslovým nebo telepatickým vnímáním jsme schopni "vidět" nebo "přeložit" do nám známé představy jen v rozsahu našich znalostí.

Zpráva přijatá člověkem, jehož mozek rutinně pracuje pouze s běžnými (jeho povolání nepřesahujícími) pojmy a pak již jen s pojmy spjatými například s vírou, jejímž prostřednictvím je přiváděn do "příjmuschopného" stavu, bude v jeho interpretaci odpovídat přesně této (jeho) úrovni. Tím se však nutně zkreslí, většinou i zcela změní obsah původního sdělení.

Zní to složitě? Pomůžeme si příkladem: Představte si dlouhý proužek papíru, na kterém je morseovkou napsán telegram (tak se opravdu v nedávné minulosti telegramy posílaly). Malé dítě řekne, že je to papírek a na něm samé čárky a tečky. Skaut, který se naučil používat Morseovu abecedu, přečte písmena a číslice, ale víc mu to neříká. Zkušená telegrafistka, která zná zkratkový kód, napíše obsah telegramu na formulář pro adresáta a usměje se: "Mají to ti kluci starosti..." Text telegramu zněl: davej bacha prijede eliska :karel Pana Wolfa,

obstarožního šéfa koncertní agentury, zpráva doslova vyděsila: slavný varhanní virtuos Radomír Eliška chce hrát Bacha - kde honem sehnat varhany...?

Deformace narůstá při pokusu sdělit obsah poselství dalším osobám (analogií je Freudova psychoanalýza, spočívající na výkladu snů).

Je-li interpretace vjemu (vize, snu) sdělována člověku stejného smýšlení, může dojít (a zpravidla také dochází) k navršení dalších omylů.

Převezme-li takto vzniklý omyl skupina lidí nekriticky ovlivněných dogmatem, nejde už jen o špatnou interpretaci, je to doslova neštěstí (viz hromadné sebevraždy příslušníků některých sekt)! Proto nikdy nelze brát doslovně informaci, obsaženou ve vizích "proroků" a jiných kontaktních osob.

To dobře věděli starověcí vykladači snů. Před jakýmkoli výkladem se nejdříve ptali zákazníka i na zdánlivě nepodstatné podrobnosti ze života; zajímali se o jeho zaměstnání, rodinné poměry, zdravotní stav a vzdělání.

Zdaleka však nejde jen o problém osob s náboženským zaměřením.

Týká se lidí na všech úrovních vzdělání. Člověk může být vynikajícím odborníkem ve svém oboru, přesto může právě vlivem úzkého zaměření sdělenou zprávu špatně interpretovat. Ideálními kontaktními médii jsou proto komunikativní vzdělaní jedinci s všestrannými zájmy.

Proroci a prognostikové

Ze starých časů se zachovalo mnoho různých proroctví. Část jich zaznamenala

bible, většinou ale neznáme časové určení jejich vzniku. Jak se vyrovnat s jejich mnohdy překvapující přesností?

Vývoj, včetně civilizačního vývoje inteligentního života, má určité zákonitosti, principy a mechanismy. Ty vylučují souběžný vývoj dvou rozdílných druhů civilizací (jedna spjatá s přírodou, druhá technická), jak k tomu došlo na Zemi. To je možné jen infiltrací prvků cizího technického a organizačního systému.

V nevyhnutelném konfliktu musí civilizace, které se pomoci nedostalo, nutně podlehnout.

Technická civilizace je tedy relativně perspektivnější. Postupně zvládne oheň, pak kovy, energii a nakonec atom a kosmické lety. A náhle se ocitne na křižovatce vedoucí buď vzhůru, k souladu životně důležitých technologií se životním prostředím - tedy

jakéhosi částečného návratu ke znalostem prvotní civilizační formy (ráj) -, nebo do atomové výhně (peklo).

O tom, a vlastně jenom o tom, jsou různá proroctví, vznikající na základě informací (vzdělání) a zkušeností kombinovaných s intuicí.

Jsou vždy prognózami událostí, které se za jistých okolností mohou stát - ne toho, co se nevyhnutelně stane. Jestliže se prognóza časem potvrdí, prorok bude obdivován, v opačném případě zapomenut. Zmizí v propadlišti dějin bez jakékoli další zmínky.

Jinou formou prorokování je přímé ohlašování informací poskytnutých z jiných, lépe informovaných zdrojů. "Prorok" obdrží rady nebo informace o pravděpodobném vývoji, který by mohl následkem trvání určitého stavu věcí následovat.

Očistíme-li výroky kontaktních osob od balastu a při interpretaci se přidržíme shora uvedených zásad, jsou informace v nich obsažené informace naprosto jasné a jednoznačné. Pokud například při leteckém průzkumu zjistíme, že nepřítel seskupuje velkou pěší armádu a odhadneme její cíl a pochodovou rychlost, je "proroctví" velmi snadné. "Proroka", kterému uložíme, aby informoval lidi v ohrožené oblasti, sice nikdo nebude brát vážně, ale později si na jeho slova určitě vzpomenou... Pokud se nic nestane, upadnou jeho slova v zapomenutí, a nikdo je nezapiše. Význam hebrejského slova nabih, které bývá překládáno jako "prorok", je ve skutečnosti mluvčí (zprostředkovatel), ne jasnovidec!

Ješitnému člověku, který si přivede domů zloděje a pochlubí se mu velkou a nezajištěnou sbírkou cenností, lze s téměř stoprocentní jistotou prorokovat, že bude vykraden...

Na území výlučně obývaném libovolným národním uskupením se dá i podle přírodních signálů usoudit, jaký bude jeho další vývoj!

Národ, který devastuje vlastní území, se dříve nebo později nepohodne se sousedy. Větší národ začne pod tlakem vnitřních nepokojů, podnícených například nedostatkem potravin, rozšiřovat svůj životní prostor. Ze stejných důvodů ovšem může být i on sám pohlcen silnějšími sousedy; jeho rozpadlá nebo byrokraty prolezlá a přetížená organizační struktura nezvládne řízení obrany.

Prvním varovným signálem je náhlá nebo pozvolná změna životního prostředí. Taková změna může být (podle lidských měřítek) trvalou. Každý národ tak díky špatnému hospodaření se "svou" částí přírody může připravit o budoucnost své děti. Úplně se zapomíná, že původní význam slova

ekonomika je hospodaření. Ekonom (hospodář), který nepřiznává absolutní prioritu životnímu prostředí, nejenže není hospodářem, ale jedná výslovně proti zájmům vlastního národa! Tak to bylo, je a bude.

Na základě dlouholetých zkušeností se dala a dají sestavit proroctví – politicko-ekonomické prognózy. Dnes tomu říkáme "odhad dlouhodobých perspektiv".

Stejně účinky může mít i periodická, náhlá nebo i postupná změna klimatických podmínek. V povědomí lidstva najdeme dnes již jen mlhavé odkazy na periodické katastrofy. Údaje o nich (včetně systému, umožňujícího jejich předpověď) kdysi byly součástí komplexu vědomostí, který byl předáván z generace na generaci. Takové znalosti byly nejcennějším a žárlivě střeženým majetkem egyptských a mayských kněží. Dokonce i ve značně zkresleném stavu jim zajišťovaly mocenský a společenský vliv.

Dnes všechny staré záznamy velkoryse prohlašujeme za nesmyslné "mýty" jen proto, že našim předkům nejsme ochotni přiznat rozsáhlé znalosti v oborech astronomie, matematiky a geofyziky. Jednou, až bude pozdě, se asi nestačíme divit...

Pod vlivem náboženského fanatismu byla později vydávána za proroctví i spousta úprav základních textů, které byly prováděny se zpětnou platností na základě zápisů z kronik. Do původního významu a hlavně do pořádku textů to vneslo jen zmatek.

Protože bereme vážně třetí variantu počátku života (zásah zvenčí), musíme ne-jedno proroctví přičíst na vrub sdělení našich "stvořitelů". Jsme-li stvořeni k obrazu bytostí odjinud, podobáme se jim nejen zevně, ale pravděpodobně také psychikou. Z bible víme, že nic lidského jim nebylo cizí. Na základě zkušeností z vlastní historie dovedli odhadnout a předvídat naše jednání.

Ukážeme si to v dalších kapitolách.

To, že se nevměšují do našeho vývoje a spokojují se s rolí pozorovatelů, svědčí o jejich moudrosti a zkušenosti. Vědí, že pokud se nedokážeme sami přehoupnout přes kritická úskalí vývoje, není nám jako celku pomoci. Takový je vesmírný zákon inteligentního života.

Nová "proroctví"

Novodobá "proroctví" se starým velmi podobají. Příkladem je zpráva Římského klubu o stavu a perspektivách civilizace (Hranice růstu - The Limits of Growth, Dennis L. Meadows, 1972), která nezní nijak růžově. V moderní době smluv, umělých dohod a atomových strašáků je ovšem poněkud jiná situace než za starověku - nikdo však

neví na jak dlouho. Tlak na stěnu smluvních hrází totiž neustále roste.

Už se nejedná jen o jednotlivé státy a národy, problémy nabývají kontinentálních a globálních rozměrů. Následkem devastace životního prostředí a populační exploze se velké státní celky se stamiliony obyvatel - "země třetího světa" - potýkají s rostoucími vnitřními problémy. Tyto časované bomby jsou pečlivě baleny do vaty různých výpomocí a půjček. Ne navěky.

I zdroje dříve bohatých států, dlouho žijících z dědictví bývalých koloniálních panství, se vyčerpaly. V bývalých koloniích už není co ukrást, a nejen to. V důsledku předchozího bezohledného rabování zdrojů surovin a díky korupci převážné části inteligence je v nich natolik poškozeno životní prostředí a infrastruktura, že nejsou schopny ani produkce základních potravin.

Dodnes v nich musí být, a to nemalými částkami, podporováni bývalí zástupci "páté kolony", kteří i po dosažení "nezávislosti" dále pomáhali okrádat vlastní národy. Jinak by celý podvod vyšel velmi rychle najevo. Finančně se to zakrývá dalším podfukem - v jejich rukou leží přerozdělování darů a státních půjček na rozvoj, případně nákup potravin. K obyčejným lidem se tak dostane jen promile příspěvků z kont daňových poplatníků vyspělých zemí.

Umělé udržování klidu v nestabilních zónách je při dané globální politice pouhým oddalováním nevyhnutelného pádu do propasti všeobecného chaosu.

Názor, že celosvětové problémy lze likvidovat místně podle hesla "každý si uklidí na svém písečku, a bude uklizeno všude", je nebezpečnou iluzí! Nahromaděné problémy může řešit jen vláda s celosvětovými pravomocemi, a ne bezzubá, dnes už statisíce

trubců živící OSN. Je zábavné sledovat, jak na celosvětové konferenci o hladu dokáže hrstka delegátů na jediné recepci zkonsumovat množství potravin, které by vystačilo obyvatelům průměrné africké vesnice na celý rok...

Řada vyloženě alibistických cvičení vede jen k rozkvětu obchodu s podřadným zbožím, které většinou neodpovídá přísným hygienickým normám zemí "vyspělého světa". Firmy, které se přitom řádně "napakují", se tím vyhýbají nucené likvidaci zboží. A ta bývá mnohdy dražší, než jeho výroba. Jde zejména o léky, dětskou výživu a jiné životní potřeby.

Výčet "milosrdných akcí", jejichž původce mnohdy lze vystopovat v řadách podplacených úředníků OSN, však přesahuje rámec této knihy. Snažím se jen maličko naznačit, jak na tom jako civilizace opravdu jsme.

Biblický zápis průběhu historie používá časových zkratek. Je-li popsán vzestup a pád velkého mocného království na dvou řádcích, může tato informace zahrnovat období i půl tisíce let.

Stály by dějiny civilizace tohoto tisíciletí vůbec za zmínku? Kdoví... A když, tak asi takto:...Ve druhém tisíciletí po Kristu ovládli svět barbari z rodu Národokonomů.

Počátkem první poloviny třetího tisíciletí pak opět na Zemi sestoupilo království nebeské.

Příroda jako senzor

Vnímání signálů živé hmoty poskytuje jistou naději jako jedna z možností včasného varování před katastrofami. Pokud veškerá živá hmota tvoří "jedno tělo", je tím

nejdokonalejším senzorem, jaký si lze představit. Pochopit některé signály však není těžké i bez přímého kontaktu. Stačí se dívat a umět počítat na prstech jedné ruky.

Hrozící nebezpečí dlouhodobého ekologického dosahu bývá signalizováno vyhynutím určitých druhů stromů a rostlin. Proces probíhá zdánlivě pomalu, ale mění ráz krajiny. Dochází k ústupu domácích rostlin, například těch, které jsou citlivé na překyselení půdy. Naproti tomu se neúměrně množí rostliny dosud "cizokrajné".

Ne všechny rostliny se navzájem snášejí. V tom se ostatně chovají stejně jako lidé. (Biologové tohoto alergického efektu s úspěchem využívají k ochraně kulturních rostlin.) Výsledek? Ústup dalších domácích rostlin ve volné přírodě.

Zhorší-li se navíc i klimatické podmínky, může se stát, že nepůvodní rostliny, které

předtím vystrnadily klimaticky odolnější domácí porost, jednoduše vyhynou. Následky budou stejné jako ty, které v současnosti vidíme na svazích našich hor a po obrovských záplavách v létě 1997, které zpustošily polovinu Moravy. Tyto změny jsme si ovšem zavinili sami. Vlastní lhostejností, chamtivostí a v neposlední řadě nesmírnou hloupostí našich nepoučitelných "ekonomů".

V komunikaci s "neinteligentní" přírodou, která je přímo spojena se Základní Myšlenkou Vesmíru, jsou skryty nekonečné možnosti.

Náš pohled a přístup se však musí změnit. Ve snaze pochopit jsme dosud více pitvali, než vnímali celek. Dokázali jsme všechno nádherně rozškatulkovat a opatřit štítky na lahvích s formalínem.

Jsme proto moudřejší? Nebo chytřejší?

Získali jsme jen klamný pocit, že máme všechno pod kontrolou.

Kolik lidí zbytečně zahynulo v domnění, že mají pod kontrolou vlastní auto?

Možná trochu nezáživný obsah předcházejících stránek nám umožní zcela nový pohled na jednu starou, zdánlivě nesouvisející událost. Její průběh a otevřený konec dokazují naši línou netečnost a neochotu vyrovnat se se sděleními, která velmi podstatně mění dosavadní názor na autonomní "jedinečnost" lidstva. V neposlední řadě však ukazují hloubku osobní zbabělosti těch, kteří se cítí nejpovolánějšími...

Případ Fatima

Anděl Přihodilo se to někdy zjara roku 1916 ve vesničce Fatima v Portugalsku třem

přísně ve víře vychovaným dětem, které ovládaly katechismus, ale neuměly číst a psát (moc katolické církve spočívala na nevzdělanosti jejích "oveček").

Francisco Martos (8 let), jeho sestra Jacinta (6) a Lucia dos Santos (9) pásli od rána na úpatí kopce Cabeco stáda ovcí obou rodin. Přesné datum se dnes již nedá rekonstruovat, protože ani nejstarší Lucia tenkrát nejenom nevěděla, který je rok, ale neznala ani názvy měsíců a dnů v týdnu!

Toho dne se přihodila zvláštní věc. I když byla obloha zářivě modrá, překvapil je prudký poryv větru. Když děti pohlédly směrem k údolí, uviděly "velké světlo a ve vzduchu se vznášející lidskou siluetu, která jakoby kráčela k nim. Byla bělejší než sníh a vypadala jako z křišťálu prozářeného sluncem" (srov. Mat. 17.18).

Překvapené děti nechápaly, co se děje. Zblízka pak v postavě rozpoznaly asi čtrnácti až patnáctiletého chlapce "nepřirozené krásy", který řekl: "Nebojte se, jsem anděl míru. Modlete se se mnou." Poklekl a dotkl se čelem země. Děti ho následovaly a opakovaly slova modlitby. Poté se k nim chlapec ("anděl") obrátil se slovy: "Takto se musíte modlit! Nejsvětější srdce Ježíšovo a Marie budou vaší modlitbou pohnuty." Nato zmizel.

Asi o dva měsíce později se neočekávaně objevil znova, když si děti hrály u domu Luciných rodičů.

"Co to děláte?" ptal se, jako by se zlobil, že ztrácejí čas.

"Modlete se, hodně se modlete! Svatá srdce Ježíše a Marie s vámi ve své milostivosti mají určitý záměr... Modlete se neustále k Pánu a přinášejte oběti."

Lucia tentokrát sebrala všechnu odvahu a zeptala se: "Jak můžeme přinést oběť?"

"Modlete se neustále za obrácení hříšníků. Přivolejte tak mír na svou vlast." Po chvíli ještě dodal: "Jsem anděl (posel) ochránce vaší země (Portugalska nebo Země?). Především na sebe musíte vzít utrpení, které na vás Pán sešle." Dva měsíce nato si děti opět hrály poblíž jeskyně. Náhle je zalilo prudké světlo, které popsaly jako "výjimečný lesk" a "anděl" se zjevil potřetí. Nesl "kalich, nad nímž se vznášela hostie". Po společné modlitbě podal Jacintě a Franciscovi kalich a Lucii hostii. Pak se spolu ještě jednou pomodlili, a zmizel. Ale děti ještě dlouho pokračovaly v modlitbě.

Večer měly pocit, jako by se probudily z hlubokého snu. Hluboce přesvědčeny o tom, že je "božská síla" potřebuje k uskutečnění jakéhosi záměru, si slíbily, že o zážitku budou mlčet.

První "mariánské" zjevení

Cova da Iria je náhorní planina ležící asi tři kilometry od Fatimy. Sem hnaly děti své stádo v neděli 13. května 1917. Když si po obědě stavěly zídku z kamenů, vyděsil je oslnivý záblesk.

"Byla to prudká vlna oslnivého světla, ale nazvaly ji ‚bleskem‘ (relampago), protože jiný výraz neznaly." (Barthas, 1955)

Rozběhly se domů, aby je nestihl déšť. U malého zakrslého dubu je však překvapila další světelná vlna, a pak je zahalil zářivý jas tryskající od dubku. Uprostřed jasné záře spatřily "vznášející se postavu krásné ženy, zářící jasněji než slunce". K smrti vyděšené děti už už chtěly utéct, ale žena je uklidnila: "Nebojte se, nic vám neudělám." Nádherná

"dáma" nebo "slečna", jak ji později popsaly, vypadala velmi mladě. Pokud se přidržíme záznamu badatelů, kteří se vydali po stopách této historie, působila na ně dojmem šestnácti až osmnáctileté dívky. V sepjatých dlaních držela "růženec".

Děti stály jako přikované. Když se Lucia vzpamatovala, zeptala se: "Odkud jste?"

„Přicházím z nebe," odpověděla.

"Z nebe? A co tady chcete dělat?" Odpověď byla vyhýbavá: "Kdo jsem a co chci, vám povím v říjnu." A poprosila je, aby na stejné místo přicházely vždy třináctého.

Rozhovor měl jednu zvláštnost. Francisco postavu neviděl, a tak se starší sestřenice udiveně zeptal: "Já nikoho nevidím, ty ano?"

Hod' po ní kamenem, poznáme, jestli tam někdo je." Lucia, která postavu zřetelně viděla, se jí zeptala:

"Jak je možné, že vás Francisco nevidí?"

„Řekni mu, aby se pomodlil růženec. Pak mne uvidí," odpověděla.

Chlapec se začal modlit a najednou "krásnou dámu" uviděl také.

Nedokázal s ní však mluvit, ani neslyšel její hlas. Během této události i při všech následujících vždy jen Lucia byla schopna zjevení i slyšet.

Žena nakonec řekla: "Brzy budete velmi trpět, ale milost Boží vám pomůže najít potřebnou sílu." Rozevřela dlaně a děti prostoupilo tajuplné světlo "jako svazek paprsků". Padly na kolena a začaly se horečně modlit. Nato se zjevení vzdálilo.

Vznášelo se východním směrem, "úplně rovně, jako z jednoho kusu (socha)", až zmizelo ve slunci. (Lucia, 1942)

Rozhovor trval možná deset minut, děti však byly ještě celé hodiny zmatené a překvapené. Neustále hledaly na obloze "světelnou stopu postavy, která zmizela na východě" (Barthas, 1955).

To už se nedalo utajit, a děti byly podrobeny církevním a posléze i úředním výslechům, při nichž byly označeny za podvodníky a lháře.

Druhé zjevení

Třináctého dne příštího měsíce šly na známé místo. Doprovázelo je okolo šedesáti víceméně pochybujících zvědavců. Jeden z nich později vypověděl: "Zrovna se modlily

růženec, když blesk z čistého nebe ozářil krajinu jasným světlem. Dívky a Francisco uháněli k dubku. Slyšel jsem, co Lucia zjevení říká, ale nic jsem neviděl a neslyšel ani odpovědi." Něčeho si však přece jen povšiml: "Byl červen a stromek byl plný mladých výhonků. Když Lucia říkala, že se dáma vzdaluje na východ, naklonily se tím směrem všechny výhonky, jako by o ně opravdu zavadily něčí šaty." (Tento fenomén se opakoval i při následujících zjeveních.)

Žena, kterou viděly jen děti, požadovala, aby se co nejdříve naučily číst a psát. Pak předpověděla jejich osud: "Jacintu a Francisca si brzy vezmu k sobě. Ty, Lucio, musíš mezi námi zůstat déle. Ježíš potřebuje tvoje služby, aby mne lidé více uznávali a milovali." Po těchto slovech opět rozevřela dlaně a vypustila na děti pronikavé světlo. "Francisco a Jacinta stáli ve svazku paprsků, který jako by stoupal k nebi." (Wagner & Lichy, 1981)

Pak žena "odplula" a zmizela ve slunci. Šedesát svědků sice nic neslyšelo, ale pochopilo, že nejde o výmysl ani dětský žertík a ve Fatimě svorně vyprávěli o zázračné události v Cova da Iria.

Třetí zjevení a poselství

Při třetím zjevení 13. července 1917 proběhlo všechno jako obvykle, jen počet věřících a zvědavců se rozrostl na čtyři až pět tisíc. Tajemná paní nakonec řekla: "Přicházejte i nadále každý měsíc na toto místo. V říjnu vám řeknu, kdo jsem a co si přeji. Učiním zázrak, který uvidí všichni, aby uvěřili." Tímto byla poprvé oznámena velká událost, která Fatimu proslavila jako jedno z nejvýznamnějších míst novodobých zjevení.

Pak dětem sdělila tři poselství, která si zpočátku měly ponechat pro sebe. První dvě byla zveřejněna v roce 1943. Takzvané "třetí, tajné poselství z Fatimy" je římskokatolickou církví dodnes drženo v tajnosti.

Lucia v roce 1942 řekla: "Když Maria mluvila, rozevřela dlaně stejně jako při obou minulých zjeveních. Proud světla jako by pronikal zemí, viděli jsme něco jako moře podzemních plamenů. Viděli jsme ďábly a ubohé duše, poletující podobné žhavým uhlíkům, křičící v plamenech bolesti a zoufalstvím. Ďáblové měli podobu strašlivých neznámých zvířat, byli ale průhlední a černí." Dá-li se věřit církevním záznamům Luciiny výpovědi z roku 1942, byla první část poselství varováním před druhou světovou válkou.

Druhá část se podle tehdejšího názoru dotýkala interních církevních záležitostí.

Ani tentokrát nikdo z přihlížejících zjevení neviděl. Všichni si však poprvé povšimli malého bílého obláčku, obklopujícího děti.

Vznášel se nad místem zjevení. Všichni rovněž zaznamenali značný pokles teploty okolí a tvrdili, že sluneční světlo jakoby zesláblo. Vše zmizelo v okamžiku posledního zahřmění, když se "dáma" vzdálila. (Barthas, 1955)

Čtvrté zjevení

V době mezi třetím a čtvrtým zjevením byly děti vystaveny silným represáliím. Třináctého srpna, v den, kdy opět mělo dojít ke zjevení, byly prakticky uvězněny. Přesně v hodinu, kdy došlo k předchozím zjevením, vzbudil všeobecnou pozornost zvuk podobný výbuchu, který přišel ze směru od stromku.

Následoval záblesk - obvyklé znamení. "Slunce ztratilo lesk a vzduch dostal nádherné zbarvení." Lidé viděli obláček, který se chvíli vznášel nad stromkem a pak zmizel.

Čtyři dny poté, 17. srpna, byly děti (s nimi i Franciskův bratr Joao) se stádem v nedalekém údolí. Asi ve čtyři hodiny odpoledne dostal vzduch barvu, kterou děti již znaly z Cova da Iria.

Bezprostředně nato následoval záblesk. Joao utíkal, aby přivedl Jacintu. Záblesk se opakoval a zjevení se opět vznášelo nad mladým doubkem na stráni. Lucia se zeptala: "Co si přejete, Vaše Milosti?"

„Chci, abyste až do října, vždy třináctého, nadále chodili na místo v Cova da Iria a každý den se modlili růženec, jak jsem vás to naučila." Vzhledem ke zkušenosti s uvězněním Lucia znovu prosí o velký zázrak.

"Ano," odpověděla žena, "v říjnu způsobím takový zázrak, že všichni v mé zjevení uvěří. Kdyby vás minule nezajali, byl by ještě mnohem velkolepější!" (Castelbranco, 1949)

Čtvrté zjevení trvalo i tentokrát asi deset minut. Lucia si pak z doubku odlomila větvičku a "...když si ji její matka doma nevěřičně prohlížela, všichni přítomní si povšimli její nádherné a nezvyklé vůně." (van Es, 1979)

Páté zjevení

Ke dni pátého zjevení se sešlo třicet tisíc věřících poutníků.

Cesty se doslova černaly zástupy lidí. Přesně ve dvanáct hodin ztratilo slunce svůj lesk a vzduch dostal žlutavé zabarvení.

"Na bezmračné obloze se najednou objevila zářící koule, která majestátně připlula z východu a sestoupila nad doubek. Zhruba po deseti minutách - obvyklé době trvání zjevení - se opět vznesla a zmizela ve slunečním světle." (van Es, 1979)

Koule byla jinými svědky popsána jako protáhlé, k zemi rozšířené, zářící těleso. Samotné děti je několikrát označily jako "nebeské letadlo Naší Nejsvětější Paní"... To však nebyl jediný zázrak, který shromáždění třiceti tisíc poutníků vidělo.

"Děti a stromek byly zahaleny bílým obláčkem. V tomtéž okamžiku začaly z oblohy padat jakési bílé květy, které nedopadly na zem, ale v určité výšce opět mizely." Děti, zabrané do rozhovoru s tajuplnou postavou, si toho nepovšimly.

"V říjnu," oznamovalo zjevení," přijde Spasitel a Naše milá paní sedmiboletná z

Karmelu a svatý Josef s jezulátkem, aby požehnali světu." A tak lidem nezbylo než počkat do třináctého října. V ten den chtěly nebeské síly dát ve Fatimě znamení celému světu...

Pro "zázraky" nemusíte daleko

Zde poněkud odbočíme a přesuneme se ze vzdáleného Portugalska domů. Vlastně na Slovensko, přesněji na moravsko-slovenské pomezí.

Stalo se 1. června roku 1958. Matouš Lašut, lesník z Turzovky, se jako vždy, když tudy procházel, modlil k obrázku Panny Marie, připevněnému ke stromu v lese Živčák. Náhle si povšiml, že všude kolem něj padají k zemi "bílé růže". Když se rozhlédl, "ležely

květiny kam oko dohlédlo". Povšiml si také, že "slunce nebylo na svém místě".

Asi dvanáct metrů před sebou uviděl ženskou postavu, která se "navlas podobala lurdské sošce, před kterou se modlíval doma"(!).

Rukou ukázala na strom, před kterým klečel. V prostorové projekci tam Lašut mohl sledovat plastickou mapu, která se pomalu měnila a znázorňovala svět, jak bude vypadat, pokud lidé nezmění své jednání, a jak by mohl vypadat, budou-li žít v míru. Během zhruba tří hodin zhlédl sedm takových pohyblivých obrazů.

Nakonec uviděl postavu ukřižovaného na nebi, které se rozdělilo.

Když zjevení zmizelo, našel u svých nohou "růženec z neznámého materiálu".

Ženská postava se zde údajně zjevila ještě pětkrát. Turzovka se postupně stala "československými Lurdami". Roku 1966 sledovala zjevení údajně skupina poutníků, kterým se ji prý podařilo vyfotografovat. Tehdejší režim samozřejmě vše ututlal; Kromě dlouholetého pronásledování vizionáře komunistickou StB a jeho věznění v různých psychiatrických zařízeních se jevy na Turzovce nikdo vážně nezaobíral. Nejméně katolická církev, která však, jak hned uvidíme, má pro své počínání pádné důvody.

Vraťme se však k velkému finále do Fatimy.

Velký "sluneční zázrak"

Byl studený, deštivý podzimní den. Poutníci ze všech končin Portugalska i blízkého zahraničí se scházeli mnoho dní předem.

Zvěst o dni, ve kterém se má stát velký zázrak, se donesla až za hranice země. Dětem musela být doslova proražena cesta davem.

Počet přítomných byl odhadován na sedmdesát až sto tisíc lidí.

V poledne (za všech už známých příznaků) děti zahalil obláček, který se pak vznesl do výšky pěti až sedmi metrů. Lucia se zeptala (pro všechny kolemstojící neviditelného) zjevení: "Co po mně žádáš?"

„Chci, aby na tomto místě byla zbudována kaplička, protože já jsem Milostivá paní z Růžového kříže. Modlete se dále růženec. Je třeba, aby se lidé polepšili a modlili se za odpuštění svých hříchů." Po chvíli dodala:

"Ať lidé přestanou urážet Pána Boha, byl již urážen příliš!" (van Es, 1979)

Pak rukou pokynula ke slunci. "Dívejte se na slunce!..." volala Lucia do davu.

Vzápětí začala podívaná, se kterou nikdo nepočítal a na kterou žádný z přítomných nikdy nezapomene.

Přestal padat lehký déšť a mraky se rozestoupily...

"Slunce se objevilo v zenitu ve tvaru stříbrolesklého disku, který se, podobný ohnivému kolu začal velmi rychle otáčet. Zářil všemi barvami duhy a rozptyloval na všechny strany světelné skvrny a jiskry." (van Es, 1979)

Celá krajina, stromy, kameny, obloha i lidé, všechno se utápělo ve vlnách fialového, zeleného, červeného, žlutého a modrého

světla. Potom se podivné "slunce" na okamžik zastavilo.

"Nato se vše opakovalo znovu; hra světél a barev, nádhernější ohňostroj, než si kdo dovede představit. Po několika minutách byla přihlížejícím opět dopřána krátká přestávka. Pak proběhlo všechno nanovo, tentokrát s jinými efekty a jejich kombinacemi.

Jako by bylo všem ještě jednou umožněno se přesvědčit, že nesní." Tím však úžasný zážitek ještě zdaleka neskončil. Slunce se na jednou zcela odtrhlo od oblohy a řítilo se obrovskými, kyvadlu podobnými skoky k Zemi. "Rotovalo stále stejnou rychlostí, současně se ale zdálo, že padá a blíží se, krvavě rudé, k Zemi, jakoby svou obrovskou ohnivou vahou chtělo vše rozdrtit." (Wagner, 1981)

Poutníci klesali na kolena a prosili o slitování.

"Slunce se zastavilo ve svém závratném pádu, vystoupilo kývavými pohyby zpět na oblohu, kde opět zářilo v obvyklém lesku."
(Barthas, 1955)

Ohromení lidé zjistili, že jejich oblečení je suché, dokonce ani půda pod nohama nebyla rozblácená jako předtím.

Událost označovaná za "sluneční zázrak" trvala asi deset minut.

Úkaz byl viditelný ze vzdálenosti téměř čtyřiceti kilometrů.

Zatímco všichni přítomní sledovali velkolepou podívanou, oči děti zahlédly i něco jiného: "...Když Maria vystupovala ke slunci, než zmizela v dálce, uviděli jsme náhle vedle slunce svatou rodinu.

Vpravo Marii v bílých šatech a modrém plášti, vlevo Josefa s malým, asi ročním jezulátkem na ruce." Děti ještě viděly, jak všichni "žehnají světu", pak obraz zmizel a teprve potom začaly i ony vnímat "sluneční zázrak". Lucia se později rozpomněla i na "dveře, které se za nimi (za postavami domnělých svatých) zavřely".

Následky

Francisco a Jacinta přežili "zázrak" jen krátce. Oba zemřeli, údajně na španělskou chřipku. Francisco 4. dubna 1919, Jacinta, jejíž stav se zkomplikoval zánětem pohrudnice, 20. února následujícího roku.

Jen Lucii se nemoc vyhnula. Brzy nato vstoupila do řádu svaté Doroty a 25. března 1948 byla přeložena do řádu karmelitánek z

Coimbra, kde až do své smrti žila pod jménem Lucia z Neposkvrněného srdce. Po velmi dlouhém vyšetřování byl sluneční zázrak církví uznán za pravý.

Když si události důkladně probereme a využijeme dnešních znalostí a zkušeností i záznamů z mnoha pozorování podobných jevů, pochopíme, co se ve Fatimě událo. Po shrnutí výpovědí a faktů dospějeme k závěru, že šlo o sice výjimečný, ale ve svých základních projevech zcela zjevný kontakt s UFO.

Byl to ojedinělý a velkým množstvím očitých svědků potvrzený přímý kontakt, a zúčastnili se ho i vzdělání vysocí církevní hodnostáři.

To, že na místě nebyl ani jeden z představitelů tehdejší vědy, nepřekvapuje. Veškeré záležitosti týkající se víry byly tehdejšími evolucionisty ostentativně ignorovány. Kreacionisté (zastánci stvoření) se chovali

naprosto stejně. V dnešní době by na místě bylo více ufologů a nekonformních badatelů než věřících...

Ale k tomu nedojde. Návštěvníci nebudou riskovat konflikt s "nebeskými jezdci" na tryskáčích, naváděnými vyděšenými oficíry z kontrolních stanovišť. Není sporu o tom, kdo by si v případě konfrontace techniky "vytáhl kratší dřívko", ale proč zbytečně provokovat?

Je více než pravděpodobné, že adresným příjemcem poselství měl být někdo zcela jiný, nejspíše "ti nejvýznamnější tohoto světa".

Podle představ a rozhledu dětí však nemohlo jít o nikoho jiného, než o papeže a místního biskupa. Byli pro ně, po Bohu, nejvyššími autoritami na Zemi.

Tak se stalo, že poselství skončilo v těch nejnepovolanějších rukách, jež si lze představit.

Rekonstrukce

Zásadovost v dodržování přesně určených dat i místo vybrané k uskutečnění kontaktu (pro topografické zvláštnosti) svědčí o dlouhodobě pečlivě plánované akci. Děti byly vybrány za prostředníky pravděpodobně pro svou nezatíženost okolními vlivy (schopnost mimosmyslového vnímání se s přibývajícím věkem pravděpodobně vytrácí). Nedostatek všeobecného vzdělání a katechismus, kterým jim byl od nejranějšího věku vymýván mozek, vysvětluje neschopnost interpretovat zážitky jinak, než zkreslenou religiózní formou.

Memorování růžence aktivovalo posthypnotický signál, navozující zvláštní stav vědomí. To, že v počáteční přípravě byla použita hypnóza, potvrzuje utkvělý pocit

děti, že o zážitcích nesmí s nikým mluvit. Tento hypnotický blok je u osob, které přišly do přímého kontaktu s UFO (třetí druh - setkání s posádkou) běžně popisovaným průvodním jevem. Růženec byl zvolen na základě předchozího pozorování. Protože ho děti nosily neustále s sebou, byl nejpoužitelnějším předmětem, který byl po ruce.

Ve druhé fázi přípravy dostali drogu rozšiřující vnímání.

Francisco a Jacinta pili z kalichu, Lucia na rozdíl od nich snědla "hostii". Zde zřejmě došlo k chybě v odhadu, protože už při dalším kontaktu je Franciskovi a Jacintě oznámeno, že si je "dáma vezme brzy k sobě". Děti se pravděpodobně příliš dlouho zdržovaly v nebezpečné blízkosti výkonného zářiče neznámého druhu (srov. např. M.II. 3.5: "Nepřistupuj blíže!"), možná i příliš blízko pohonu samotného "nebeského letadla". Stejně záření asi způsobilo i

fermentaci šťáv dubového výhonku, který "nezvykle voněl".

Ve Fatimě použité drogy se zřetelně odlišovaly účinkem. "Hostie" umožňovala Lucii světelnou postavu nejen vidět, ale dala jí schopnost s ní i "mluvit". "...vypadala (hostie), jako kdyby z ní kapala krev." (Lucia)

Propůjčila jí schopnost mimosmyslového vnímání odpovědí.

Mladší děti (v nevděčné roli věrohodnost zvyšujících statistiků) úmyslně dostaly pouze zředěný preparát, aby poselství slyšela jen Lucia. Kdyby totiž zprávu přijímaly všechny děti, nevyhnutelně by došlo ke zmatku v interpretaci následkem jejich různých schopností vnímání. Byla to jen Lucia, která přitom byla využívána na způsob jakéhosi překladového magnetofonu.

Oslabená droga zřejmě dostatečně nechránila před nebezpečným zářením, kterým byl promítán holografický obraz do mlžného závoje, skrývajícího projektor nebo samotné UFO. K pouhému vidění průvodních jevů dětem stačila iniciace prostřednictvím rúžence.

Použití drog je známo už z bible, kde například prorok Ezechiel, dříve než je vyslán za nelehkým posláním, dostane k snědku "knihu": Tedy řekl mi: Synu člověčí, což před tebou jest, sněz, sněz knihu tuto, a jdi, mluv k domu Izraelskému. I otevřel jsem ústa svá, a dal mi snísti knihu tu.

Řka ke mně: Synu člověčí, nakrm břicho své, a střeva svá naplň knihou touto, kteroužť dávám. I snědl jsem, a byla v ústech mých jako med sladká. (Ezech. 3.13)

A dále v textu: "Ale učinil jsem tvář tvou tvrdou proti tváři jejich, a čelo tvé proti čelu jejich." (Ezech. 3.8)

Sněžení "knihy" (svitku ve tvaru trubičky) mu tedy propůjčuje zvláštní schopnosti, zejména odvahu (částečnou ztrátu zábran) potřebnou ke splnění nelehkého úkolu.

Komunikace mezi bytostmi z rozdílných světů se bude stěží provozovat posušky. (Na rozdíl od autorů amerických sci-fi seriálů si nemyslím, že všechny bytosti ve vesmíru plyně ovládají hovorovou angličtinu...)

Nejkratší, ale neméně svízelnou cestou je vyvolávání představ s využitím asociací v paměti. Ani to, jak je vidět, nemusí pokaždé vést k žádanému cíli. Klíčovým problémem je výběr vhodné kontaktní osoby, která, jak jsme si už řekli, musí mít znalosti a zkušenosti odpovídající obsahu předávaného sdělení.

Asociace - sdružování představ - je například schopnost lidské paměti vybavit si shodná nebo podobná slova. Především některé předměty, vůně a situace nám, podle našich vlastních zážitků nebo znalostí, mohou něco připomínat. Jejich působením se nám v paměti něco vybaví. Když ucítím vůni bramborových placek, vidím tvář mé babičky. Vám se pochopitelně může vybavit něco zcela jiného - a přesně v tom je zakopaný pes.

Pokud u stolu v restauraci bude sedět několik lidí, mezi nimi lékař, řekněme Konstantin Č., a někdo oznámí, že Lojza spadl ze schodů a rozbil si hlavu, většinou se vybaví Lojzova tvář a něčí (kdysi viděná) rozbitá hlava. Lékaři Konstantinovi se vybaví v podstatě totéž, ale přibude k tomu obava z otřesu mozku, subdurálního hematomu a několik jemu známých obrazů z operačního, či pitevního stolu. Jeho asociační představivost

je v tomto případě díky odbornosti mnohem širší než představy ostatních.

Z obsahu předaného poselství je jasné, jaké asociace se pod dojmem průvodních jevů vybavovaly v hlavách dětí, vychovaných v duchu dogmatického katechismu. Pobídka, aby se naučily číst a psát, nebyla zbytečná.

V případě fatimských "zjevení" šlo o pokus, který se (předpokládám) v několika bodech nezdařil. Nutné snížení účinnosti drogy způsobilo smrt dvou aktérů, hlavní kontaktní osoba nebyla schopna interpretace na potřebné úrovni a poselství skončilo na špatné adrese. V předposledním bodě se možná mýlím. Třetí část zprávy skutečně neznáme. Víme jen, že zapisovatel musel použít složitých slovních obrátů, vymykajících se běžnému církevnímu žargonu. Po počátečních problémech vyžadujících vydatnou pomoc portugalského tlumočníka, byla papežem zřejmě i správně pochopena.

Církev nevzala fatimskou událost na lehkou váhu. "Zázrak" byl uznán až po třináctiletém zkoumání! Pak se nový mariánský kult rozšířil po celém světě. "Kaplička" zbudovaná na místě "zjevení" opravdu stojí za to. Náměstí před ní spíše než místo ke shromažďování poutníků jaksi připomíná mezinárodní letiště...

Byl splněn původní záměr? Nešlo jen o perfektně připravenou (ne církví!) demonstraci, jejímž účelem bylo položení jedné z časovaných "myšlenkových bomb"? Opakovaná "zjevení" jakoby sesnažila sdělit jakési nesmírně důležité poselství.

Pozorované efekty

Během úkazu známého jako sluneční zázrak, bylo pozorováno a později popsáno několik velmi zajímavých fyzikálních jevů.

Nejvýraznějšími jsou:

Lokální změna složení spektra slunečního světla. Podle mého názoru získávalo UFO (sledované sedmdesáti tisíci svědků) energii ze záření v dolní (červené a infračervené) části spektra. Sluneční spektrum, skládající se z ultrafialové, fialové, modré, zelené, žluté, červené a infračervené, tím bylo lokálně ochuzeno o červenou a infračervenou složku. Svědci popisují "nádherné žlutavé zbarvení vzduchu". Červená je jednou ze základních barev, takže její potlačení nutně musí změnit celkové zbarvení vzduchu směrem ke světlu oranžové až žluté. Světlo tak dostalo nezvyklé zbarvení.

Snížení teploty vzduchu. Infračervené paprsky jsou v podstatě tepelným zářením.

Jejich potlačení v určitém omezeném prostoru musí vyvolat pocit ochlazení, i když vzduch je míchán neustálým prouděním. Je srovnatelný s pocitem chladu, který pociťujeme v plavkách u vody, když mrak na chvíli zakryje slunce.

Neznámý druh (patrně vysokofrekvenčního) energetického pole použitý k projekci (hologramu?) postavy. Vedlejší účinek se projevil fermentací větvíček stromku. Stejného efektu lze dosáhnout krátkým zahřátím čerstvého výhonku v mikrovlnné troubě.

Optické efekty připomínající ohňostroj. S největší pravděpodobností byly vyvolány spektrálním rozdělením světla na hranici podobného nebo totožného energetického pole.

Vysušení šatstva a částečně i zemského povrchu "rudým sluncem sestupujícím z

nebe". Tento jev prezentuje schopnost pohonné nebo energetické jednotky mimozemského stroje přeměňovat nebo akumulovat a vyzařovat sluneční energii v potřebné formě. Její obrovský výkon lze odhadnout na hodnotu 0,2 GW (dvě stě milionů wattů). Pro snadnější představu je tento výkon srovnatelný s energetickou spotřebou takového ocelářského gigantu, jako je Nová huť v Ostravě. Přitom uvažujeme jen vedlejší efekt - něco muselo UFO také držet ve vzduchu... K odhadu se dá dospět velmi snadno: Svědci vypověděli, že na nich "oschly provlhlé šaty, a půda se také nezdála tak rozmoklá jako předtím". Pokud pomíneme vysušení půdy pod nohama lidí, je samotný efekt vysušení šatů velmi pozoruhodným fenoménem. Mnoho čtenářů určitě má v koupelně infrazářič. Tato proud požírající a proto zřídka využívaná nevzhledná potvora má příkon 600 W. Zkuste si tím jednou usušit mokré oblečení přímo na těle a stopněte si čas.

Bude to trvat skoro hodinu. Předpokládejme, že je přítom ozařována podlahová plocha 1m². Ve Fatimě bylo přítomno asi 70 000 lidí. Počítáme-li v průměru se třemi osobami na m², zabralo celé shromáždění plochu asi 23 300 m² (to je 2,3 hektaru). Kdyby vysoušení jejich šatů trvalo hodinu, byla by k tomu potřebná energie 600 krát 23 300 Wh, to je 13,980 MWh. "Zjevení" však trvalo jen asi deset minut; výkon tedy musel být zhruba šestkrát větší - necelých 100 MW. Energie, která lidi "obešla" a způsobila vysoušení země, mohla být i o něco větší. Součet obou výkonů - 200 MW - asi není příliš vzdálen skutečnosti.

"Slunce", ve kterém postava pravidelně mizela, se nacházelo vždy na východě. Zjevení se však pravidelně objevovalo kolem poledne, kdy Slunce stojí na obloze nejvýše! Postava tedy nemizela ve Slunci, ale v tělese zářícím jasněji než naše životadárná hvězda. Rovněž Matouš Lašut tvrdil, že "slunce

nebylo na svém obvyklém místě"; tam se zdánlivě vrátilo až poté, když zjevení zmizelo, tedy poté, kdy zmizel mnohem intenzivněji zářící světelný zdroj. Samy děti úkaz popisovaly jako "nebeské letadlo". Lucia později popsala, jak se za postavami domnělých svatých "zavřely dveře". Zjevení používající dopravní prostředek?...

Poselství a jeho interpretace

Poselství bylo zaznamenáno a interpretováno církevními úředníky, jeho smysl je proto značně zkreslený. Originální Luciina výpověď nebyla nikdy zveřejněna. Pídilo se po ní (bezvýsledně) několik badatelů. Výsledků jejich pátrání jsem použil k sestavení částečné rekonstrukce případu.

Pro zápis utajované části "vzkazu" muselo být použito mnoha složitých slovních obrátů. To samo o sobě dokazuje, že ani vzdělaní příslušníci vysokých církevních kruhů dlouho nebyli schopni pochopit pravý smysl Luciiny výpovědi. (Záhadou zůstává, kdo vlastně pořídil její zápis.)

Obsah zveřejněného církevního záznamu poselství zní v podstatě takto: "Viděli jste peklo, kam se nakonec dostanou duše ubohých hříšníků. Aby jste je zachránili, vyzývá vás Nejsvětější tohoto světa, abyste mysleli na mé Neposkvrněné Srdce. Když uděláte, co vám říkám, bude zachráněno mnoho duší a nastane mír."

„Válka se blíží svému konci. Pokud však nepřestanete urážet Pána, vypukne pod vládou Pia XI. jiná, ještě horší válka.“

„Až jednou uvidíte, jak noc prosvětlí neznámé světlo, vězte, že to je ono velké

znamení, kterým vám Bůh ukazuje, že se blíží den, kdy svět bude potrestán kvůli jeho zločinům válkou, hladem, pronásledováním církve a Svatého otce". "Abych tomu zabránila, budu požadovat zasvěcení světa mému Neposkvrněnému Srdci a smírčí přijímání vždy první sobotu každého měsíce."

„Pokud vyhovíte mým požadavkům, změní se i ideologie, která ovládla Rusko, a nastane mír. V opačném případě se mylné učení rozšíří do celého světa a rozpoutá války. Mnoho dobrých lidí se stane mučedníky a Svatý otec bude velmi trpět. Různé národy budou zničeny..." (v tomto místě je text tajné části poselství) "...nakonec zvítězí mé Neposkvrněné Srdce."

Poselství je tedy prognózou možných událostí. Docela přesnou, i když druhá světová válka (oficiálně) vypukla až 1. září 1939.

Papež Pius XI. zemřel 10. února 1939. Jeho nástupce, papež Pius XII., byl zvolen 2. března 1939.

Je sporné, jestli za zahájení války lze považovat den přepadení Polska hitlerovskými armádami, nebo den, kdy došlo k definitivnímu rozhodnutí o vpádu. Je zbytečné hrát si se slovíčky. Faktem zůstává, že II. světová válka vypukla v roce, na jehož počátku ve Vatikánu skutečně ještě vládl Pius XI. Kdyby všechny dlouhodobé prognózy (12 let) byly tak přesné jako tahle!...

Dostáváme se k problému, jak bez znalosti autentického textu rozmotat "klubíčko" různých pojmenování, osob a obsazení. Termín "Pán" se zřetelně vztahuje na označení šéfa - Tvůrce. Termín "Pánbůh" není použit, protože nedává žádný smysl (leđa snad jako "Šéf, jednající podle vůle Vyšší Moci").

Když si za "Neposkvrněné Srdce" dosadíme zapomenutá pravidla soužití inteligentních bytostí a za "urážky nejvyššího (kódeXu!)" naše bezohledné chování vůči životnímu prostředí a pohrdání Vyšší Mocí, získává poselství velmi logický smysl: "Viděli jste na vlastní oči, k čemu by mohlo dojít, pokud budete pokračovat stejně jako dosud. Náš vůdce (jeden z Tvůrců?), jemuž leží osud Země na srdci, si přeje, abyste se vrátili k zákonům a vládě rozumu. Když to uděláte včas, nastane mír."

„Tato válka se chýlí ke konci, ale pokud nezačnete myslet jinak, vypukne v určené době další, ještě strašnější. Tak to bude pokračovat až do doby, kdy se na obloze (ne z moci šéfa, ale z vůle Vyšší Moci, která je neovlivnitelná) objeví vám dosud neznámé světlo (planeta - hvězda).“

„Protože nebudete připraveni na změny (a pravděpodobně nepříjemné přírodní úkazy),

které pak nastanou, dojde na Zemi k panice, rozpadu společnosti a k válkám. To všechno se stane, jestli se vůdcové vašeho světa (a církví) včas nepřeorientují a nevyužijí zbývající čas k tomu, aby seznámili lidstvo se skutečnou podstatou věcí.“

„Politické (církvní) praktiky budou považovány za podvod, a zklamání obyvatelé států (věřící) se vzbouří. Ani vaši vůdcové (papež) nebudou ušetřeni. Stále ještě máte možnost tomu zabránit.“

„Vraťte se ke Zákonu rozumu. Pokud se jednou měsíčně sejde komise (rada) zástupců národů tohoto světa (ke "smírčímu přijímání"), která bude sledovat vývoj (a bude mít rozhodující, a ne jen poradní hlas jako OSN), dá se mnohé podchytit a zachránit okamžitým zjednáním nápravy.

Cesta, kterou nastupuje Rusko, není správná. Pokud bude pokračovat, myšlenky

vládnoucí v této zemi se roznesou do celého světa a vyvolají války a utrpení. Mnoho lidí zahyne. Tyto ideje a způsoby vlády vyvolají útoky i na církev a papeže. Mnoho národů bude zničeno. (Výklad autor)

Následuje utajená část poselství, která zřejmě hovoří o skutečnostech týkajících se původu člověka, o návratu Tvůrců, případně o reálné nutnosti zásahu do lidských záležitostí.

Nakonec vše dobře dopadne a znovu bude nastolen Vesmírný Zákon.

Slovy sumerských (a indických) textů: Království opět sestoupí na Zemi...

Tento výklad nepřímou potvrzuje i obsah poselství, přijatého za velmi podobných okolností Matoušem Lašutem na Turzovce. Vzhledem k vyššímu vzdělání, zkušenostem a jinému způsobu vnímání byl schopen chápat

projekci "prognostických map" jinak, než to dokázaly děti, jejichž jediným vzděláním byl katechismus a neznaly ani kino.

Poznámkami o "urážce (toho) nejvyššího" jsou zřetelně míněny ideály, kodex soužití, a ne "osoba" Boha!

Němá církev

Záhadná bytost, církví dodnes oficiálně prohlašovaná za zjevení Panny Marie, požadovala zápis a utajení části třetího poselství až do roku 1960, kdy podle její vůle mělo být papežem sděleno celému světu. Lucia, 1959: "Nemohu sdělit žádné podrobnosti, protože je to tajemství, se kterým mohou být podle vůle Nejsvětější Svaté Panny seznámeni jen Svatý otec a fatimský biskup. Oba toto poselství nechtějí předem znát, aby

nebyli ovlivněni. Je to třetí díl poselství Naší Milé Paní, které má podle její vůle zůstat tajemstvím až do roku 1960." Kdo tenkrát byl zapisovatelem poselství? Lucia určitě ne. S obsahem poselství tedy musela být seznámena ještě nejméně jedna osoba, kterou se však dosud nikomu nepodařilo vypátrat.

V roce 1960, kdy mělo být poselství zveřejněno, byl papežem Jan XXIII. Ten v přítomnosti svých důvěrníků rozpečetil obálku. Tajný text však nepoužíval výrazů běžných v církevní praxi, tedy takových, jaké se objevily v později zveřejněném falzifikátu (!).

K rozluštění obtížných portugalských slovních obrátů proto musel být přivolán portugalský překladatel státního sekretáře ms-gre Paul José Tavares. S obsahem byly kromě úředníků Svatého oficia a státního sekretariátu údajně seznámeny i jiné osoby.

Události nechyběla dramaticčnost. Posud'te sami.

Úkolem pozvat do papežovy kanceláře některé z nejvyšších zástupců církve k přečtení tajné části textu fatimského poselství byl pověřen jeden ze státních sekretářů. I když událost proběhla za zavřenými dveřmi, měl sekretář možnost vidět kardinály opouštějící kancelář. Situaci charakterizoval takto: "Byli silně vyděšeni, jako někdo, kdo právě spatřil strašidlo." Podle jiných informací Jan XXIII. při čtení textu zbledl a prohlásil: "Toto tajemství nesmíme vydat. Jeho zveřejnění by vyvolalo paniku."

Později se Vatikán zmohl na vydání nic neříkajícího textu s obsahem naprosto odpovídajícím církevním představám. Jeho pisatelé se dopustili řady chronologických chyb, které je definitivně usvědčují z padělku (zmiňuje se například o "slunečním zázraku", ke kterému došlo teprve mnohem

později). Veřejně vznesené obvinění, že skutečný obsah je nadále utajován, nebylo dodnes potvrzeno ani dementováno. Církev opět diplomaticky hraje na čas. Doufá, že písek času všechno zasype, tak jako vždycky v minulosti. Jenže čas běží proti ní. Kosmické hodiny nelze zastavit...

Originál textu nebyl nikdy zveřejněn. Zařadil se tak mezi ostatní, celému lidstvu určené a možná životně důležité, informace, ukradené katolickou církví.

Otázky

Jak je možné, že si církev dovolila nesplnit výslovné přání samotné Panny Marie? Komu tedy slouží instituce, která neposlouchá své "nadřízené", jejichž zástupcem na Zemi se ustanovila?

Biskup z Leirie Alberto Cosme do Amaral prohlásil na tiskové konferenci v roce 1984: "Třetí část poselství z Fatimy nemá nic společného s předpovědí konce světa nebo podobnými záležitostmi. Jedná se výhradně o otázku víry," a dodal: "Všechny pokusy interpretovat je jako předpověď atomových nebo jiných katastrof pouze odvádějí od skutečného významu mariánských zjevení ve Fatimě".

Podle jeho slov jde o "v každém případě závažné důvody", které nutí všechny dosavadní papeže udržovat tajemství. Závěrem řekl doslova: "Zápis výpovědi pasačky Lucii se od roku 1957 nachází ve Vatikánu. Jeho obsah zná jen papež a někteří jeho důvěrníci." Jestliže veřejná "závadnost" textu tajného poselství z Fatimy není dána obavou z paniky, kterou by mohla vyvolat katastrofická vize budoucnosti, o čem se v něm tedy jedná?

Je-li naše teorie o UFO správná, nabízí se jediná odpověď: Třetí část poselství z Fatimy obsahuje informace o pravém původu událostí, o jejich smyslu, a možná ještě mnohem více.

Pak lze pochopit, co papeže a kardinály tak vyděsilo: zveřejnění pravého textu se rovná přiznání, že vše, co si církve o událostech ve Fatimě vymyslela, sloužilo obrovskému podvodu na milionech věřících. Opatření jednoznačně potvrzuje, že pravou podstatu události a skutečný význam obsahu sdělení je církevní elitě dostatečně znám.

Jenomže pravda ohrožuje samotnou podstatu její existence.

Jde o úplně stejnou situaci, do jaké se dostali Rusové (a s nimi i základy ortodoxně materialistického světového názoru) s utajováním poslední fotografie, kterou k Zemi vyslal Fobos 2.

Tvůrci požadovali zveřejnění poselství v roce 1960. Zřejmě předpokládali, že v té době ho lidé už budou schopni pochopit.

Jenomže papežové a církevní hodnostáři se obávají o své postavení, budované téměř dva tisíce let. Proto ani třicet sedm let po termínu nesmí být text zveřejněn.

Mohli by si církevní hodnostáři dovolit podobné chování, kdyby skutečně šlo o vůli Ježíšovy matky, Panny Marie? Těžko. Nerad se opakuji, ale ve Vatikánu dobře vědí, o co se jedná. Dogma je dogma. Církevní hodnostáři se ukryli pod společný deštník s vědci odkojenými komunistickým učením.

Kdy budou přinuceni říct lidem pravdu, to je doslova ve hvězdách.

III. Abramův pán

BŮH NEMŮŽE ZMĚNIT DĚJEPIS.
DĚJEPISCI MOHOU. Samuel Butler

Jedním z přirozených zákonů, kterými se řídí myslící bytosti na vysoké duchovní úrovni, je respekt vůči jiným formám života. Čím vyšší je duchovní a kulturní úroveň civilizace, tím širší spektrum živých tvorů, včetně zvířat a rostlin, respektuje.

Každá rozumná bytost dříve nebo později dosáhne stadia, ve kterém začne pátrat po svém původu nebo tvůrci. Než dospěje k vyššímu poznání, tíhne ke ztělesňování pojmu, kterému říkáme Bůh. S postupem času, čím jsou poznatky civilizace rozsáhlejší, tím neosobnější se stává i Vyšší Moc.

U vysoce vyvinutých myslících tvorů se vnímání pojmu Vyšší Moci (zjednodušeně Boha) projevuje uznáním vyššího, univerzálního zákona - Myšlenky, která je příčinou vzniku všeho, co dokáže vnímat, i toho, co jen tuší. Vyšší Moc nelze vnímat smysly.

Extrémně nesprávným postojem je přístup zvaný ateismus, který samotnou myšlenku Vyšší Moci zavrhuje stejně jako ideu personifikovaného Boha. Příčinou je materialistické zaměření narůstající s technickým vývojem, přesycenost nepřehlednou změť různých kultů a ztráta intuitivního cítění.

V této zvláštní situaci jsme se ocitli nepřirozeným překlenutím určité části vývoje. Nedostali jsme příležitost dosáhnout potřebného stupně poznání vlastními silami, a proto žijeme v deformovaném myšlenkovém světě. Lidská bytost se totiž zpočátku vyvíjela pod tlakem dojmů, které se snad dají

srovnat jen se zážitky Papuánce přesídleného do New Yorku.

Od počátku lidského bytí byl pojem "bůh" používán pro pojmenování vůdčích osobností, bytostí z masa a kostí, které převyšovaly tehdejší lidstvo duchovně a technicky o miliony let. Tyto bytosti, které daly člověku jeho dnešní podobu, současně byly jeho učiteli, soudci i (bývalými?) vůdci. Ani Anunnaki/Tvůrci však nejsou bez víry. Díky jinému průběhu vlastního vývoje věří ve všudypřítomnou Vyšší Moc - tvůrčí sílu a energii, jíž je prostoupen celý vesmír. Samotným Anunnaki, kteří pod tlakem nutnosti potřebovali jen jednoduchou pracovní sílu, se genetický zásah, jímž byl primitivní pozemský tvor katapultován o miliony let dopředu, zdál určitě naprosto v pořádku.

Na rozdíl od příslušníků obývajících pozemskou kolonii (kteří museli být svým způsobem tvrdými dobrodruhy) došla

duchovní elita společnosti, která je vyslala, již poměrně brzy k názoru, že přizpůsobená a vylepšená pozemská hybridní bytost se tělesně i inteligenčně těsně přiblížila úrovni svých "tvůrců" - pozemšťan se stal jejich obrazem. Věděli, že při dokonalém vyškolení je schopen plně pochopit a ovládnout jejich technologii.

Myslím, že Tvůrci si uvědomili, že stvořením člověka výrazně narušili linii samostatného vývoje na Zemi. Tímto činem nepředloženě a neoprávněně zasáhli do procesu, na jehož konci by za miliony let stanula bytost, která mohla (nebo nemusela) dosáhnout jiných kvalit, než byly jejich vlastní.

Jistě si dovedete představit vzrušené debaty jejich vědeckých a duchovenských grémií. Na nich bylo s největší pravděpodobností rozhodnuto dále už do osudů lidstva nezasahovat. Jedině tímto způsobem, to znamená umožněním samostatného, duchovně

evolučního a vědecko-technologického vývoje, se dal alespoň částečně odčinit přečin genetického zásahu. Etické i morální zákony (vyplývající z jejich víry) jim nedovolovaly považovat tuto bytost nadále za méněcenného "robota".

Proto byl učiněn pokus dát lidstvu civilizaci a odpovídající zákony; "bohové" přestali zasahovat přímo. Nahradily je jimi vybrané schopné vůdčí osobnosti - králové.

Ponechání člověka a jeho další vývoje vlastnímu osudu odpovídá pravidlům Kosmického zákona.

Oáza v Kašmíru

Nad údolím Indu, za pohořím PirPandžal, leží Kašmír. Nádherné vysokohorské údolí, původně přístupné jen jediným (v zimě

neprůchodným) průsmykem v nadmořské výšce 2510 metrů, dnes můžeme navštívit kdykoli. Umožnil to Banihalský tunel, proražený horou ve výšce 2180 m. n. m.

V dřívějších dobách bylo kašmírské údolí těžko přístupnou enklávou s rajskými podmínkami. Svérázní Kašmířané nesou všechny rysy původního semitského obyvatelstva. Také jejich jazyk nezapře staroaramejský původ. Jak to ve sféře indického vlivu bylo vůbec možné? Proč je Kašmír dodnes považován za posvátnou půdu? Podle zdejších legend byl skutečnou zaslíbenou zemí, kterou Mojžíš přislíbil Izraelitům, právě Kašmír! Zde údajně je Mojžíšův i Ježíšův hrob, mají tu TakhtiSuleiman - Šalomounovu horu...

Podle Kašmířanů směřovalo čtyřicetileté putování popsané v Exodu přes dnešní Jordánsko, Sýrii, Írán a Pákistán přes hory do Kašmíru, skutečné Zaslíbené země. Zdá

se, že jsme opět našli jedno z "klubíček", smotaných z nitek dávných legend. Ale odvíjet musíme jednu nitku po druhé.

Odchod "bohů"

Když těžba zlata, původní poslání Anunaki, z jakési příčiny ztratila svůj smysl, měla být pozemská posádka stažena zpět na domovskou planetu. Z určitých příznaků, které si postupně probereme, vyplývá, že evakuace nebyla úplná. Na Zemi zůstala speciální vyčleněná skupina.

Důvodů pro to bylo jistě více, ale hlavní smysl je zcela evidentní. Skupina, kterou budeme nazývat Strážci, zde zůstala v roli pozorovatelů s jasným příkazem: sledovat vývoj, zůstat v skrytu a přímo nezasahovat do lidských záležitostí. Bylo jim však povoleno

dávat lidstvu v určitých etapách vývoje podněty určující správný směr. Na vrub jejich činnosti lze pravděpodobně přičíst mnoho (jinak nevysvětlitelných a církvemi špatně interpretovaných) událostí, o kterých nás informuje i bible.

Mezopotamské a indické texty popisují velké boje mezi skupinami různých "bohů". Byly snad projevem odporu části osádky, která nechtěla odejít? (Zalíbilo se některým z Anunnaki, nebo Nefilim, v roli bohů?) Byly pozemské základny zničeny v průběhu "války bohů", vedené nevybíravými prostředky, nebo proto, aby vyspělá technologie nepadla do rukou nevědomých a agresivních pozemšťanů, kteří by tím získali nebezpečnou, patřičnými vědomostmi nepodloženou a vývojově neoprávněnou moc? Na mnoha místech světa narážíme na rozmetané, technickým dojmem působící zbytky megalitických staveb, zničených neznámými silami. Výbuchy, které zničily kontrolní centrálu a

kosmodrom "bohů" na Sinajském poloostrově byly tak intenzivní, že se jejich následků obával i Abraham ve vzdálených horách. Dnes se v těchto místech setkáme jen s rozlehlou proláklinou. Rovina kolem je poseta množstvím černých kamenů a zesklovatělého písku, měřením byla prokázána zvýšená radioaktivita.

Další jaderná exploze smetla čtyři města na jižním cípu dnešního Mrtvého moře, mezi nimi Sodomu a Gomoru.

Nechtěným vedlejším následkem tohoto napůl zoufalého a nepromyšleného aktu, provedeného patrně v časové tísní, bylo zničení sumerské kultury. Lidé v jinak nepoškozených městech zahynuli pod putujícím mračnem radioaktivního spadu.

Také indické eposy (Mahábhárata) píší o užití jaderných zbraní.

Města Harappa a Mohendžodáro byla zničena atomovými výbuchy; časový odhad událostí se shoduje. Co znamenají nálezy velkých "jezer" zeskelnatělého písku na poušti Gobi? Čím byly vyvolány vysoké teploty, které je vytvořily?

Pokusíme se teď o objasnění některých souvislostí spojených s osudy lidské civilizace tohoto období.

Vydáme se po stopách dávných událostí za pomoci údajů, vyčtených ze starých historických textů. Cesta k poznání je zasuta pod nánosem úprav, prováděných pod vlivem dodnes přežívajících tisíciletých dogmat; utajováním a falzifikací dávného odkazu pohřbeného v zatuchlých depozitářích muzeí, vystavujících pouze materiály poplatné učení doby.

Bible a cenzura

Nejznámější záznam minulosti najdeme v pěti knihách Pentateuchu (Mojžíšových knihách), které tvoří jádro biblického Starého zákona, a v knize Jozue. Z nich bylo v první polovině druhého století n. l. odvozeno posvátné učení judaismu, shrnuté v Tóře.

Knih Genesis (takzvaná první Mojžíšova), obsahuje popisy zrodu tohoto světa, okolnosti vedoucí k dotvoření sluneční soustavy do přibližně dnešní podoby a příběh o stvoření člověka. Je zhuštěnou pseudokronikou historie naší planety a vzniku lidstva, sestavenou ze sumerských a akkadských textů. V závěru popisuje jednu z řady obrovských katastrof, po níž lidstvo začalo znovu osidlovat Zemi.

Budeme-li text Genesis brát vážně a připustíme, že zdroje použité pro jeho sestavení původně neměly náboženský charakter, objevíme pravý smysl jeho obsahu. Jak vůbec došlo ke stylizaci bible do pozice nedotknutelného a z Božího vnuknutí sepsaného díla?

V raném středověku bránily rozvoji věd v křesťanském světě tři okolnosti: vpád cizích národů z východu a severu, vliv církve, která svými dogmaty spoutala lidského ducha a Aristotelovy vědecké poučky, které staletími křížových tažení, scholastiky a černého moru vykrytalizovaly v tisíciletý kult.

Z podivného propojení křesťanského dogmatu a aristotelismu vzniklo církevní krédo, neoddiskutovatelně prohlašující Zemi za Bohem stvořený nehybný centrální bod ohraničeného (konečného) vesmíru.

Za fatální spojení katolicismu s aristotelismem "vděčíme" dominikánskému mnichu Thomasovi Aquinskému (1224-1274) a jeho dílu Summa Theologica. Nebyl přitom nijak původní, a měl se od koho učit: Averroes (1126-1198) napsal Aristotelské komentáře, kterými spojil s aristotelismem islám. Toto spojení platí dodnes.

Moše ben Maimon (Maimonides, 1135 až 1204) dílem Průvodce zbloudilým implantoval Aristotelovo učení na rabínský judaismus.

Tito muži byli ve své době nejvyššími teologickými autoritami hlavních náboženských směrů. Za jejich časů došlo k přehodnocení popisů pradávných kosmických událostí. Historické texty líčící tyto jevy byly upravovány a kráceny, zbylé poznámky v písmech jsou dodnes vydávány za pouhé metafory. Jinými slovy - svatá písmena byla cenzurována!

Opravdovým zázrakům, které jsou vytvářeny rozběsněnými živly, myšlenice světa povstávajícího znovu a znovu z chaosu a skutečné posvátné hrůze byl vstup do lidského vědomí zakázán.

V tomto smyslu není o nic lepší ani Darwinova evoluční teorie.

Také on popřel existenci neuvěřitelných katastrof minulosti, jejichž následky měl možnost vidět a studovat.

V deníku z cesty na lodi Beagle napsal: "Nad změnami, které postihly americký kontinent nelze uvažovat bez údivu. Dříve se zde musely hemžit obrovské obludy; dnešní Ameriku obývají jen zvířata, která jsou ve srovnání se svými předchůdci pouhými trpaslíky." A dále pokračuje: "Většina vymřelých čtyřnožců, pokud ne všichni, žila v pozdní periodě a byla současníky většiny dosud žijících mořských škeblí.

Od doby, kdy tito tvorové žili, nemohlo dojít k žádným výrazným změnám klimatu a formy krajiny. Co bylo příčinou jejich úplného vyhlazení?“

„Vnucuje se myšlenka velké přírodní katastrofy, ale aby tímto způsobem zahynula velká i malá zvířata na území od Patagonie až k Beringově úžině, museli bychom otřást zeměkoulí v základech.“ Postupně zavrhl teorii o změně klimatu, stejně jako možnost vyhubení zvířat člověkem a dospěl k závěru: "V dlouhé historii Země neexistuje překvapivější zjištění než to o rozsáhlém a opakovaném vyhubení jejích obyvatel."

Darwin na vlastní oči viděl a studoval roztráštěné kosti naprosto zdravých exemplářů dávných zvířat, naplavené spolu s úlomky obrovských stromů do bizarně promíchaných skupin - obří lenochodi a mastodonti spolu s ptáky a myšmi. Přesto trval na teorii přežití nejschopnějších druhů

v pokojných, ničím nerušených životních podmínkách od počátku až dodnes... Amen.

Alfred Russel Wallace, jiný skalní zastánce teorie přirozeného výběru, později sám upozornil vědecký svět na nálezy v pohoří Siwalik na úpatí Himálaje, které je v délce několika set kilometrů doslova poseto kosterními pozůstatky náhle usmrcených zdravých zvířat.

Aristotelismu a neotomismu podléháme do jisté míry dodnes.

Zavrhli jsme sice jeho starou kosmogonii, ale věda si ponechala řadu návyků, které se projevují především v posuzování a a priori odmítání nových převratných myšlenek.

Zjištění, že člověk byl původně stvořen jen jako pouhý pomocník pro výkon hrubých prací, je opravdu jen velmi těžko stravitelné.

Není divu, když téměř stovce generací bylo katechismem dennodenně vtlučováno do hlavy tvrzení o jedinečnosti a nadřazenosti Bohem stvořené lidské bytosti.

Šanci postavit se na vlastní nohy dostal člověk až později, když byla oceněna i jeho inteligence. Přístup Tvůrců však v mnohém ohledu zůstal v rovině "chovatele", který se snaží vyšlechtit nebo udržet při životě co nejlepší exempláře.

Části biblických textů, které vypočítávají sáhodlouhé rodokmeny, neodbytně připomínají plemennou knihu s pečlivě vedenými záznamy o chovaných exemplářích a pokračovateli rodu. Je z nich zřetelně cítit snaha o udržení preferované původní linie "předpotopního" lidského typu.

Nelze jednoznačně tvrdit, že by jedinou vybranou byla lidská skupina, jejíž historií se zabývá bible. Nálezy sídlišť a pozůstatků

člověka kromaňonského typu, vykopávky starých sídel spolu s megalitickými stavbami dávnověku Střední a Jižní Ameriky, svědčí o opaku. Ale skupina, jejíž osudy a vývoj jsou podchyceny v biblických textech, se dnes zdá být jedinou, o které se zachovaly poměrně přesné a konkrétní informace.

Oprostme se tedy od předsudků a berme věci tak, jak jsou.

Přidržíme se hlavního tématu biblických textů, jímž je jedno-značně přísně kontrolovaný genetický výběr nástupců staré sumerské kultury.

Kdo byli Abram a Sarai?

Abramův rodokmen lze vysledovat až k Semovi, synovi Noema. Byl synem Teracha,

jeho bratry byli Nahor a Haran, který brzy umřel.

V té době bydlela rodina v chaldejském Uru. Zde se Abram oženil se Sarai. Pokud známe obyčeje a jazyk Sumerů, pochopíme, že pozdější Abraham nebyl žádným obyčejným ovčákem. Pro toto tvrzení existuje řada indicií.

Jméno Abramovy ženy, která byla jeho nevlastní sestrou, znamená "princezna". To nám dává jistotu, že buď Abramův otec nebo Sářina matka byli příslušníky královské rodiny. Protože i žena Abramova bratra Harana se jmenovala Micha ("královská"), je zřejmé, že královského původu musel být sám Terach, Abramův otec!

Setkáváme se tedy se sumerskou rodinou na nejvyšší úrovni. Mohla se odvolávat na přímou linii se Semem (prvorozený syn Noema!) a vedla pečlivý záznam rodokmenu,

do kterého byli zaneseni všichni prvorození synové: Arpachsad, Šelach, Eber, Peleg, Reu, Serug, Nahor, Terach a Abram (M.I. 11).

Jména mívala (na rozdíl ode dneška) zcela určitý, na jistou vlastnost nebo událost vázaný význam. Šelach, který se narodil 258 let před Abramem, obdržel své jméno Meč v roce 2381 př. n.l. jako symbol nové éry sjednocení zemí sumerským králem Sargonem v době vlády Hadera, kterého Sargon dosadil na trůn nového hlavního města Agade (Spojení).

O čtyřiašedesát let později pojmenovala rodina dalšího syna Peleg (Dělení), protože země byla opět rozdělena. Bylo to v dobách odtržení Sumeru od Akkadu, poté, co se král Sargon neprozřetelně a proti výslovnému zákazu pokusil odvézt z Babylonu "posvátnou půdu" a následkem toho zemřel.

(Předpokládám, že z místa, které bylo chráněno náboženským tabu, protože zde byl skladován chemický nebo dokonce radioaktivní odpad.) Velký význam má další jméno - Eber, kterým byl obdařen prvorozený syn narozený v roce 2351 př. n. l., a především důvod, proč byl takto pojmenován. Odtud je totiž odvozeno i Abramovo přízvisko "Ibri" v hebrejské bibli (v překladech Hebrejec). Původním významem tohoto slova je NI.IB.RU - křížení. Pokud je sufix "i", přidán ke jménu osoby, znamená "pocházející z" (německy von).

Osoba nesoucí přízvisko Ibri byla obyvatelem místa, které se nazývalo Křížení, a přesně tak označovali Sumerové Nippur - byl místem křížení předpotopních cest, jakýmsi "pupkem Země", kontrolní centrálou pozemské kolonie Anunnaki.

Lingvisté uvádějí, že při překladech ze sumerštiny do akkadštiny velmi často

docházelo k vypuštění písmene "N". Pokud tedy v hebrejské bibli stojí, že Abram byl Ibri, neznamená to nic jiného, než že byl Nibri - mužem pocházejícím z Nippuru! Bible sice Abramovo rodiště přímo neuvádí, pojem Ibri však tuto otázku dokonale řeší. Jméno Eber ukazuje, že vztah mezi rodinou a Nippurem začal někdy v polovině 24. století př. n. l. Nippur tehdy byl posvátným královským městem. Učenci ho označují za náboženské a kulturní centrum Sumeru. Ve zdejších chrámech střežili domnělí velekněží astronomické a jiné vědecké znalosti, zde najdeme i původ a počátek dodnes užívaného kalendáře, vypracovaného na základě výpočtů vzájemných vztahů mezi Zemí, Měsícem a Sluncem.

Hebrejský kalendář dodnes počítá léta od roku 3760 př. n. l. Tento rok byl dlouho považován za biblický "počátek světa"; hebrejští učenci však vždy tvrdili, že jde o počet let, která uběhla od počátku počítání,

to je od zavedení nippurského kalendáře. (Rok 1998 je podle tohoto kalendáře rokem 5758.) Zde nacházíme i potvrzení pupeční šňůry spojující Hebrejce s Nippurem.

V Abramově rodokmenu jsme tedy odhalili kněžskou rodinu královské krve. Její hlavou byl nippurský velekněz jehož jméno - Terach - je nanejvýš zajímavé. Vychází ze sumerského klínopisného znaku "tirhu". Tento znak v sumerštině znamená Dug-Namtar - "nástroj, ze kterého hovoří Orákel"! Jméno naznačuje, že Terach byl jedním z vyvolených, kteří se směli přiblížit k "šeptajícímu kameni", nástroji zprostředkujícímu "Boží" slova, aby je pak s patřičným výkladem předávali dále. Zastával tedy funkci, kterou později zdánlivě převzali kněží z rodu Léviovců, kteří v nejposvátnějším prostoru stánku, Dviru, "slyšeli šeptající hlas Pána, vycházející zpod příkrývky na Arše úmluvy".

Matka nového pokolení "Nippurců" (Hebrejců)

Jakkoli je AB.RAM - "otec mnohých" (později AB.RAHAM - "otec víry") osobou bezesporu velmi důležitou, po stránce genetického zachování rodu se zdá být mnohem významnější jeho žena Sarai. To, co jsme si v bibli navykli číst jako pohádkové vyprávění o božím slibu Abrahamovi (M.I. 17.1 a 14), je ve skutečnosti velmi důležitou, ne-li nejpodstatnější částí "smlouvy". Biblický záznam totiž obsahuje zřetelnou narážku na umělý zásah, po němž se narodil Izák - "Smíšek" (jméno zřejmě vyjadřuje reakci Sáry na předpověď jeho zrození).

Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl řekl; a učinil Hospodin Sáře, jakž byl mluvil. Nebo počala a porodila Sára Abrahamovi

syna v starosti jeho, v ten čas, kterýž předpověděl Bůh. (M.I. 21.1 a 2)

Dejme si tyto nenápadné řádky do souvislosti s textem, který jim v bibli předchází: Abraham pak i Sára byli staří a sešlého věku, a přestal byl Sáře běh ženský. I smála se Sára sama v sobě, řkuci: "Teprv když jsem se sstarala, v rozkoše se vydám? A ještě i pán můj se sstaral" (M.I. 18.11 a 12)

Srovnání odhaluje překvapivou věc: Izák se musel narodit za pomoci zásahu, jímž byla nepochybně implantace in vitro oplodněného embrya, které pak bylo Sárrou odnošeno!

Tvůrci věděli, že Abram a Sarai pocházejí z krve sumerských vládců a jsou nositeli genů dokonalejšího "předpotopního" člověka! (Podle slibu, mimochodem učiněného před atomovou katastrofou, se dá spekulovat i s myšlenkou, že "bohové" do jisté míry

katastrofu dokonce předvíдали i s pozdějšími následky.) V textu o narození Izáka navíc schází obvyklá formulace "všel k ní". Ta je použita například v šestnácté kapitole: "I všel k Agar a ona počala". (M.I. 16.4)

Místo toho zde stojí: "I učinil Hospodin Sáře, jakž byl mluvil..."! (M.I. 21.1)

Vyvstává několik otázek. Pokud Sára nebyla schopna ovulace, odkud pocházelo oplodněné vajíčko? Vyvíjející se plod potřebuje množství chromozomů, které si odebírá z těla matky. Sarai byla sumerskou "princeznou" a Abramovou sestrou - tedy nositelkou dlouhým výběrem vytríbených genů. Bylo sperma odebráno Abramovi? Proč potom ta náhlá změna jeho jména z "otce mnohých" na "otce víry"? Byl snad za účelem zušlechtění dokonce opět použit genetický materiál Anunnaki? Jakým testům byl podroben Agařin syn? Záhadných nesrovnalostí si zřejmě povšimli i redaktoři bible.

Myslím, že hlavním účelem textu (M.I. 25.1 a 2), který se zmiňuje o tom, že po Sářině smrti si Abraham vzal další manželku jménem Cetura, se kterou měl ještě šest synů (o kterých už v bibli není další zmínka), je dodatečné potvrzení Abramovy schopnosti plodit vlastní potomky!

Indicie poukazující na umělý zásah není v bibli zdaleka jedinou (srov. Luk. 1.7-25, 26-37; 2. 9, 13 a násl.).

Příznačné je, že záhadné okolnosti kolem početí vynikajícího potomka jsou pravidelně doprovázeny podezřelým hemžením "andělů" a jiných postav, které si počínají přinejmenším podivně.

Po odchodu Hebrejců z Egypta prohlásil Bůh z hory Sinaj, že s Abrahamovými potomky uzavírá novou smlouvu, která z nich učiní "království kněží". Tento terminus technicus zahrnoval mnohem více, než

vyplývá z dnešního chápání obsahu tohoto pojmu. Pod vlivem televizních pohádek jsme si vytvořili představu králů v podobě většinou dobrotivých korunovaných stařečků, kteří mají problémy s dcerami na vdávání, eventuálně se syny s podobnými starostmi. Na světě však existují i moderní království. Činnost krále se v nich mnoho neliší od činnosti prezidenta kteréhokoli demokratického státu.

Za takového krále zcela jistě nelze považovat biblického Šalomouna. Architektura a technické vybavení chrámu postaveného v Jeruzalémě svědčí o jeho (až nepochopitelně) vynikajících znalostech a nemalých organizačních schopnostech.

Králové byli především správci a vojenskými vůdci svých národů.

"Kněží" ale byli učiteli, představiteli kulturně-etických hodnot a vědeckou kastou.

V Sumeru byly obě funkce velmi často spojeny v jednu. Původní záměr Tvůrců vytvořit "království kněží" však směřoval poněkud jiným směrem.

Šlo doslova o nastolení vlády moudrých, vzdělaných lidí, kteří se řídí spravedlivými zákony rozumu. Prvotním záměrem nebylo vytvořit národ řízený královskou mocí, ale jakousi kněžskou (tedy vědci a intelektuály vytvořenou) radou! Pozdější pokusy o korektury vývoje tomu jednoznačně nasvědčují.

Nastolení prvního krále Izraele - Saula - bylo v životě Hebrejců velmi podstatným zlomem, který se zpočátku setkával s velkým odporem kněží, kteří věděli, že nastolení světské (královské) moci je zpronevěrou původní myšlenky! Ale nepředcházejme, a vraťme se k našemu příběhu.

S využitím biblického a několika podpůrných akkadsko-babylonských textů

lze sestavit následující průběh událostí (vše v době před naším letopočtem):

2123 narození Abrama v Nippuru (Terachovi - sumerskému veleknězi z královské krve)

2113 nástup Ur-Namma na trůn v Nippuru; Terach s rodinou je vyslán v roli pozorovatele a rádce do Uru

2095 po Ur-Nammově smrti se králem Uru stává Šulgi; Terach s rodinou se stěhuje do Haranu

2055 Šulgi přijímá příkazy od Nannara (Enkiho syna) a posílá elamitské jednotky do Kanaánu

2048 75letý Abram obdrží od "pána" příkaz k přesídlení do Kanaánu (po Šulgiho smrti)

2047 Amar-Sin (Amar-Pal, biblický Amrafel) nastupuje na urský trůn; Abram odchází z pouště Negev do Egypta

2042 Kanaánští králové se spojili s "jinými bohy". Abram se s elitní jednotkou jezdců vrací z Egypta do Haran a nato se přesune do předem určeného prostoru mezi Egyptským potokem (dnes Vádí El Ariš) a oázou Kadeš-Barnea (biblický En-Misfat).

2041 př. n. l. - Amar-Sin a válka čtyř králů

Co bylo cílem tažení králů Amrafela (Amar-Sina, alias Amar--Pala), Ariocha, Chedorlaomera (Kedor-Laomera) a Thádala (Tidala)? Jejich invazní vojsko bylo poraženo a obráceno na ústup poblíž oázy En-Misfat. Proč se jejich armáda vydala na zdánlivě

nesmyslnou, patnáct set kilometrů dlouhou pouť? Jen proto, aby byla odražena u oázy, za kterou údajně nebylo nic než poušť? Cílem vojska, táhnoucího nezvyklou cestou, nebylo potlačení jakéhosi povstání, vždyť ke střetům s vojsky králů sodomského, gomorského, adamatského, seboimského a bélamského (které jmenovaní sami vyprovokovali) došlo až při ústupu. Historik a orientalista Zecharia Sitchin tvrdí a dokazuje, že nedosaženým cílem bylo dobytí základny Anunnaki uprostřed dnešní Sinajské pouště. Invaze však byla odražena speciální jezdeckou jednotkou pod velením Abrama, který tak splnil svůj úkol.

Zdánlivě nesmyslné umístění jednotky rychlých jezdců na velbloudech v nehostinné pustině Negev mělo jediný účel: ochranu kosmodromu a jeho zařízení před nájezdníky. Proto se Abram vrátil z Egypta do Haran a odtud na nehostinnou poušť.

Myslím, že okolnost, že ho Egyptané vybavili množstvím potravin a jezdeckých velbloudů, dokazuje, že tehdejší faraó musel být s jeho posláním alespoň částečně obeznámen. Kdyby se cizí vojska nepodařilo zastavit, došlo by nepochybně i k invazi do Egypta.

Ovládnutí technických zařízení na Sinaji by znamenalo úplnou změnu mocenských struktur tehdejšího světa. To vše zřejmě Abram vysvětlil egyptskému vládci po svém příchodu ke dvoru. Byl přijat jako muž s diplomatickým posláním na nejvyšší úrovni. Faraonova materiální a potravinová výpomoc Abramově jednotce se v tomto světle jeví velmi smysluplná.

Události, ke kterým údajně došlo následkem únosu Sarai, nejsou věrohodné, vždyť Sarai tehdy bylo asi šedesát let! To, že se Abram bez potíží dostal až k faraonovi, bylo umožněno jeho královským původem,

diplomatickými schopnostmi a v neposlední řadě i vlastním posláním. Z Egypta byl odvelen po pěti letech, v okamžiku, kdy se vojska spojených králů chystala vyrazit ke vzdálenému cíli.

Před cestou do Egypta provedl podle instruktaže Pána pečlivý průzkum (M.I. 12.7) svěřeného úseku: A odtud podal se až k hoře, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ... Potom hnul se Abram dále a odebral se odtud ku poledni. Byl pak hlad v té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi. (M.I. 12.8 až 10)

Hlad v zemi? Není divu - byla to poušť Negev! Místa založení "oltářů" na uvedených místech vymezovala hranici střeženého území.

Nájezdníci jsou na ústupu napadeni již jmenovanými králi, ale porazí je. Mezi zajatci odvedou i Abramova bratrance Lota. Abram ho s pomocí pouhých tří stovek (!) elitních jezdců osvobodí.

Vděčným zachráněným oznámil, že nestojí na žádné straně, a proto odmítá jakýkoli podíl na kořisti - je Pánovým vojákem, plnicím vytčený úkol. Nic však nenamítal proti rozdělení části kořisti mezi muže své jednotky. Oáza Kádeš Barnea byla od pradávných časů posledním místem, kam až mohli lidé dojít bez zvláštního povolení. Toto místo Sumerové nazývali Bad-Gal-Dingir (Din-Gir - sumersky "spravedliví z raketových lodí", tedy "sídlo spravedlivých z raketových lodí") a Sargon akkadský Dur-Mah-Ilani. Sem došel také Gilgameš při své druhé cestě. Egypťané říkali základně bohů na Sinajském poloostrově Duat.

"To, co sloužilo letům k Anu, zničili, vymazali tvář tohoto místa, zničili je," stěžuje si později Kedor-Laomer.

Technická zařízení na Sinaji skutečně byla klíčem k obrovské moci. Toho si byl Marduk, Enkiho syn, který byl tehdy hlavním babylonským "božstvem", dobře vědom.

Domnívám se, že proti Anově vůli chtěl zůstat na Sinaji a po odchodu hlavní skupiny s využitím vyspělé technologie ovládnout tehdejší svět! Kedor-Laomer jednal podle jeho příkazů. Na tažení se přímo podílel Mardukův syn Nabu.

Vybrané jednotce jezdců na velbloudech, která chránila sinajský kosmodrom, velel Abram. On opravdu nebyl prostým pasáčkem, jak by se napohled zdálo. Byl vzdělaným vojenským velitelem ze sumerské královské krve.

(Zdroj a výklad sumerských dat: Z. Sitchin, "The Wars of Gods and Men", Avon Books, New York 1985)

Katastrofa a konec sumerské kultury

Předpokládám, že v červenci roku 2020 př. n. l. se odcházejícím Anunnaki otvíralo "startovní okno" - planeta Nibiru se přiblížila natolik, že zářila v souhvězdí Berana intenzitou podobnou jasu Jupitera.

Robert Brown provedl v roce 1893 analýzu dvou babylonských astronomických tabulek (Britské muzeum; katalogové číslo K.2310 a K.2894) a vysvětloval tuto okolnost jako "konjunkci Jupitera se Sluncem, která otevřela astronomický věk Berana".

Dospěl k závěru, že tabulky obsahují záznamy pozic hvězd, souhvězdí a planet z 10.

července 2020 př. n. l. (Euphratean Steller Researches - Proceedings of the Society of Biblical Archaeology, 1893) Texty ale zřetelně citují Mardukova syna Nabua, který ohlašuje příchod planety knížete Země!

Čas definitivně dozrál. Obě strany byly nuceny jednat.

V období těsně před odchodem Anunnaki docházelo k dříve neslýchaným událostem. Z textů popisujících plenění posvátných, "bohy" postupně opouštěných zikkuratů (nevyhnulo se ani velkému Anovu zikkuratu v Nippuru) je přímo cítit postupný rozpad mocenské hierarchie a autority vůdců Anunnaki. Podle mne texty líčí oboustranné snažení získat (respektive zničit) klíčová spojovací, energetická a jiná technická zařízení umístěná v zikkuratech.

Správce pozemské mise Enlil, jak se dozvíme později, tenkrát již "trůnil ve

výšinách" u svého otce Ana. Vládl typický vyklizovací zmátek. Na rozdíl od spojeneckých vojsk, která po druhé světové válce nechala celou techniku stát tam, kde byla, nesměli odcházející Anunnaki zanechat na Zemi nic použitelného.

Také tlak na dobytí strategicky důležité základny na Sinaji nezdařenou invazí zdaleka neskončil. Nasvědčovala tomu i skupina, která se začala formovat na území Sodomy a Gomory. Aby se shromažďování velkého vojska pod Nabuovým velením nestalo nápadným, přepravovali se pravděpodobně loděmi přes dnešní Mrtvé moře (tenkrát ještě sladkovodní jezero plné života). Jak jsem na to přišel?

O přítomnosti velkého množství cizích lidí v Sodomě jsem objevil zmínku v biblickém textu (M.I. 19.4): Prvé pak než lehli, muži města toho, muži Sodomští, osuli se kolem

domu toho, od mladého až do starého, všechnen lid odevšad.

Bible zde zřetelně rozlišuje mezi domácimi (sodomskými) a ostatním "lidem odevšad"! Velké množství cizích mužů a jejich soustředění na území čtyř měst - to byl stav, který se šéfům Anunnaki vůbec nelíbil, a proto se rozhodli provést inspekci. Lot (s největší pravděpodobností informátor Anunnaki) na ně čekal před branami města a asi nebyl jediný, kdo oba vyslance (malachim) poznal.

Zpráva se roznesla a všichni je chtěli "poznat" - vidět. Naprosto mylný výklad, že dav chtěl příchozí "poznat" v biblickém smyslu "poznal ji a ona počala" (což by se v tomto případě skutečně rovnalo pokusu o sexuální zneužití), je nešťastně posílen tím, že zoufalý Lot ve snaze ochránit vzácné hosty před davem, nabízí výměnou své dvě dcery. Dav přede dveřmi však jedná ze zcela jiných

než sexuálních pohnutek. Panuje nervozita před útokem a každý chce vidět potenciálního nepřítele na vlastní oči; mohlo jít i o snahu nepřátelské zvědy zajmout. A to je psychologicky pochopitelné a logické. Z moderní historie si můžeme jako příklad uvést nešťastný osud asimilovaných menšin v zemích, které se ocitly v konfliktu s jejich bývalou vlastí (Japonci v USA, Němci v Rusku a pod.)! Termín "sodomie" tím pozbývá svůj dnešní přenesený význam, který vychází z nesmyslné interpretace.

Výsledek průzkumu byl jednoznačný - bylo třeba jednat.

Odcházející Anunnaki se rozhodli vše rázně ukončit, a odhodlali se k radikálnímu řešení. (Po dlouhých jednáních k němu Nergal dostal svolení i od svého vládce Ana, který "sídlil na Nebi".) Ano. Nepochybně použili jaderných zbraní. Přitom

pravděpodobně došlo k řetězové reakci zbytku paliva jaderných zdrojů.

2024 Zničení letiště na Sinaji atomovými výbuchy; So doma, Gomora zničeny. Sumer-ská kultura zahynula pod radioaktivním spadem. (Sitchin)

Události těsně před úderem na spiklence a na základnu popisuje bible takto: I řekl Hospodin: "Proto že rozmnožen jest křik Sodomských a Gomorských, a hřích jejich že obtížen jest náramně: Sstoupím již a pohledím, jestliže podle křiku jejich, kterýž přišel ke mně, činili, budou setřeni; a pakli toho není, zvím." A obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy... (M.I. 18.20 až 22)

Z textu vysvítá, že se Abram setkal s hlídkou, která měla ověřit pravdivost informací. Velitel hlídky od počátku říká, že se musí přesvědčit sám. Pokud se hlášení informátora o obsahu "křiku jejich" potvrdí (vojáci

zřejmě nijak neskrývali úmysl napadnout základnu), bude muset zasáhnout. Výsledek inspekce v Sodomě známe. Kontrolu v Gomoře nebylo třeba provádět, situace byla naprosto jasná.

Abramova předchozí intervence tedy byla úplně zbytečná, nehledě k tomu, že pasáž o zachování města kvůli desítce spravedlivých byla do bible opsána z mnohem staršího a ucelenějšího akkadského textu zvaného Epos o Errovi, kde má daleko hlubší smysl.

Podle tohoto textu se události vyvíjely následovně: Enlil, který trůnil ve výšinách, (nepřítomný velitel Anunnaki) byl sžírán nevolí. Pustošitelé znovu navrhli zlou věc. Ten, který spaluje ohněm a ten, který vládne zlým větrem, společně spáchali zlo.

Padlo tedy rozhodnutí, potvrzené nejvyšším "bohem" Anem.

Nergal/Erra přikázal, aby "sedm nedostižných zářících zbraní" bylo "vybaveno svým jedem" - osazeno jadernými hlavicemi.

Protože An povolil zničení zbývajících zařízení sloužících ke kosmickým letům, usuzuji, že a) zařízení byla zastaralá, protože mezitím došlo k technologickému skoku ve směru dnes známých UFO, které pozemní základnu nepotřebují, b) na Zemi zůstali už jen ti, kteří odmítli odejít; Ninurta pak bojoval o záchranu těch, kteří se sice postavili proti rozkazu, ale nestáli na Mardukově straně.

Epos o Errovi obšírně popisuje Nergalovu snahu přesvědčit Ninurtu aby zbraně nepoužil, pokud cíl nebude jasný, a že osádka kosmodromu a obsluha kosmických kluzáků (včetně všech nezúčastněných lidí v okolí), musí být předem varováni, protože: "An, pán bohů, má s touto zemí soucit". Ninurta, který se obává prozrazení chystané akce a

vyklouznutí nepřátel ze smrtící pasti, o tom zpočátku nechce ani slyšet.

Ustoupil až po dlouhém dohadování a přemlouvání, a nechal evakuovat osádky obou zařízení. Odmítl však varovat Marduka, a především Mardukova syna Nabua a jeho povstalce, kteří chtěli dostat základnu do svých rukou - chtěl, aby při její likvidaci zahynuli.

Statečný Erro, chceš spravedlivé zničit společně s nespravedlivými?

Chceš ty, kteří proti tobě spáchali hřích, zahubit společně s těmi, kteří nezhřešili? namítá Nergal. Ninurta se skutečně nechává přemluvit: Od města k městu pošlu svého posla; syn, semeno svého otce, však nesmí uniknout, (Mardukův syn Nabu) smích jeho matky ustane. K místu bohů nesmí získat přístup: Místo, ze kterého vzlétají bohové,

vyhodím do vzduchu. (Epos o Errovi, srov. M.I. 17.23-25)

Nechali bohy uprchnout, nechali je prchnout před spalujícím žářem. (Kedor-Laomer)

Místy, odkud nechali "bohy" uprchnout, byly kosmodrom a řídicí centrála na Sinaji: To, co sloužilo k letům k Anu, zničili, vymazali tvář tohoto místa, zničili je. (Kedor-Laomer)

Na nejvyšší horu (?) odešel Ninurta, nesrovnatelných sedm hrůzu budících zbraní vzal sebou.

Hrdina dorazil na nejvyšší horu. Zvedl ruku, hora byla roztržena. (v této "hoře" byla řídicí centrála) pak vymetl rovinu u hory Nejvyšších; v lesích nezůstal jediný strom. V soutěži s Ninurtou šel Nergal Královskou cestou. Města zničil, propadla rozpadu.

(shromaždiště útočníků - Sodoma a okolí!) V horách způsobil hladomor, i jejich zvířata pochcípala.

(Epos o Errovi)

Varovaný Lot s rodinou tehdy prchal do města Zoar skrytého v předhůří. Jeho žena, která se díky zvědavosti opozdila, se podle biblického textu změnila v solný sloup. Podívejme se na onen "solný sloup" blíže.

Hebrejská slova netsiv melah bývají všeobecně překládána jako "solný sloup". Abraham a Lot však hovořili sumersky; původní zápis tedy byl v sumerštině. Orientalista Paul Haupt (Příspěvky k asyrologii) bezpečně dokázal, že v původním textu užitě sumerské slovo NIMUR má dvojí význam. Může znamenat sůl, nebo páru! Sumerové původně získávali sůl odpařováním slaných bažin. Jelikož Hebrejci nazývali Mrtvé moře, na jehož březích se událost odehrála, "slaným", je

jisté, že se jejich překladatelé dopustili chyby a místo významu "pára" použili synonymum pro "sůl". Ubohá Lotova žena, v kontextu s předcházejícími událostmi, se tedy doslova vypařila. Podobný konec smrtelníka rukou bohů je popsán také v Eeposu o Errovi: "...jeho duše unikla jako pára, jako kouř z jeho nozder" nebo "...lidi nechám zmizet, jejich duše se změní v páru". Po zkušenostech z Hirošimy víme, že se člověk za určitých okolností opravdu může doslova vypařit. S představou proměny ženy (i když zvědavé) v solný sloup bychom zřejmě měli určité potíže...

Následující verše shora uvedeného eposu líčí průběh události, která způsobila radikální změny krajiny v jižní části Mrtvého moře, průlom pobřežní linie a zničení všeho vodního života: Prolomil moře, změnil jeho celistvost.

To, co v něm žilo, i krokodýly, nechal vyschnout.

Jako ohněm popálil zvířata, a obilí změnil v prach.

Existují i další písemnosti potvrzující a doplňující popis této události, například text, registrovaný jako K.5001 (Oxford editions of Cuneiform Texts, svazek VI a CTXVI44/46).

V nich se hovoří o "sedmi zářících zbraních". Víme, že jedna byla použita ke zničení centrály, druhá k "vymetení roviny" (zničení plochy letiště pro kluzáky) a třetí proti spiklencům v Sodomě. Byly dalšími cíli Mohendžodáro a Harappa v údolí Indu? Jejich půdorys a uspořádání na mne působí dojmem průmyslových center, rozdělených na obytnou část s kanalizací a vodovodem, správní centrum a část, kde stála řada dlouhých obdélníkových budov připomínajících tovární haly. Tato města ale kdysi byla

doménou létající bohyně Inanny (Ištar). Rovněž indické texty se zmiňují o místech, kde se vyráběly různé létající aparáty, vimany. Byla snad tato místa zničena právě proto? Okolnost, že zde bylo nalezeno několik koster vykazujících zvýšenou radioaktivitu, už vůbec nepřekvapuje.

Co se kdysi nacházelo na nynější poušti Gobi? A co Jižní Amerika? Byla některá ze "zářících zbraní" (nebo několik) použita i tam? Připomínám "sedm citadel", "skleněný labyrint" - pozůstatky zřetelně technického charakteru nad Cuzkem. A co Údolí smrti v Nevadě?

Abramovi bylo těsně před jadernou smrští přislíbeno, že se jeho lid jednou bude moci volně rozšířit i po Sinaji, kterou "bohové" dosud žárlivě střežili pro sebe. Ihned po katastrofě však urychleně odešel do údolí Gerar mezi Kádes a Sur. Na Sinaj se už nikdy nevrátil.

Ještě po mnoha letech, když Izák pod tlakem hladomoru chce odejít do Egypta, zjeví se mu "pán" a varuje ho: "Nechod' do Egypta, bydli v zemi, kterou ti ukážu." Zdá se, že území tehdy bylo stále ještě nebezpečně zamořené.

Ve dvacátých letech zjistili archeologové vyslaní Papežským biblickým institutem (A. Mallon; Voyage d'Exploration au sud-est de la Mer morte), že osady v horách lemujících jižní cíp Mrtvého moře byly v 21. století př. n. l. náhle opuštěny. Ke znovuosídlení území došlo až po mnoha stoletích.

Prameny okolo Mrtvého moře jsou dodnes natolik radioaktivní, že "...lidé a zvířata, kteří z nich pijí, bývají stíženi dlouholetou neplodností a jinými nepříjemnostmi". (Blake: Jozuovo prokletí a Eliášovy zázraky, The Palestine Exploration Quarterly)

Fallout

Jaderné výbuchy na Sinaji vyvolaly "bouři zlého větru, který šel kolem celého nebe". Vír radioaktivních částic byl hnán větry vanoucími od Středozemního moře přes území Sumeru: Sumerskou zemi přepadlo neštěstí, jaké člověk dosud nepoznal, takové, jaké ještě nikdo nezažil, takové, proti kterému se nešlo nijak bránit.

Byla to neviditelná smrt, "...která se plížila ulicemi, byla na ně vypuštěna, a nikdo ji nemohl vidět; když vstoupila do domu, nikdo o ní nevěděl."

„Nebylo obrany proti zlu, které přepadlo zemi, podobné strašidlu.“

„Přes nejvyšší a nejtlustší zdi prochází jako vodní proud; žádné dveře před ním

nelze zavřít, protahuje se mezi veřejemi, podobné větru." Kdo se skrýval za dveřmi, byl dostižen; kdo vylezl na střechu, zemřel na ní; ti, kteří utekli, byli zahubeni cestou: "Kašel a hleny krátily dech, ústa se plnila slinami a pěnou, slabost a závratě, nezdravý, tupý pocit, bolest hlavy a zvracení: jejich duch opustil tělo." Byla to strašlivá smrt: "Vyděšení lidé mohli tak tak dýchat, zlý vítr je uváděl v křeč a nenechal jim další den.

Ústa byla plná krve, hlavy se topily v krvi.

Tvář zbledla v tom zlém větru.“

„Mrak pokryl celou zem jako kabát, rozprostřel se jako prostěradlo, vycházející Měsíc byl uhašen.“

„Ve dne se hnědavé slunce halí do temnot.“ "Vítr byl stvořen v jediném aktu na západě a přinesl hořký jed bohů.

Zlý vítr nesl temnotu od města k městu, nesl husté mraky, které vše zahalovaly...“

„...oslnivým bleskem byly stvořeny.

Z prostředku hor přišly na zemi, z roviny, jež nezná slitování.“

„Toho dne, když se prolomilo nebe, když zaplála země, její tvář byla zahlazena vírem, když nebe potemnělo a pokryl je stín...

V tomto dni, jediném dni, za té noci, jedné jedině noci, popravila bouře stvořená bleskem, všechny obyvatele Nippuru.“

„Velcí bohové zbledli tváří v tvář té hrůze, když viděli, jak gigantická záře dosáhla až do nebe a země se otřásla až do svého nitra.“

„Když se zlý vítr rozepjal jako síť nad horami, uprchli sumerští bohové ze svých milovaných měst.“ (Odletěli natrvalo -

původní mise na Zemi byla ukončena.) Celá jižní Mezopotámie byla zpusťována radioaktivním spadem: "...na březích Eufratu a Tigris rostou jen nemocné rostliny.

V bažinách hnije rákosí. V zahradách neroste nic, ovocné stromy vymírají. Na polích nikdo nepracuje.“

„Na stepi už se nepasou zvířata, všichni živí tvorové vyhynuli.

Opuštěna jsou města, opuštěny domy.

Nikdo nechodí po cestách a pěšinách." (Zdroje - kromě dosud uvedených: T. Jacobsen; *The Treasures of Darkness*, E. Ebeling; *Der akkadische Mythos von Pestgotte Erra*; *Der Mythos "Herr aller Menschen"* von Pestgotte Ira, Z. Sitchin; *The Wars of Gods and Men* a různé sumerské žalmy.) Zkáza Sumeru byla dokonalá. Po tomto přehledu se otevírá zcela jiný pohled na biblické události.

Na úplně všechno je třeba začít pohlížet jinýma očima. Zkuste to na chvíli zrakem autora, který vás zve na malou exkurzi do svého myšlenkového světa.

Život po katastrofě

Zkázonosný mrak se ze Sinaje přesouval severovýchodním směrem.

Pobřeží Středozemního moře zůstalo téměř nedotčeno, stejně jako některá místa na území dnešního Izraele, která byla kryta pohořími. Tato území, zavlažovaná potoky a říčkami, měla odjakživa povrchovou vodu. Biblické záznamy z dob po zničení Sodomy se však přímo hemží poznámkami o kopání studní, které se stávaly předmětem častých sporů.

Texty se často zmiňují i o poměrně velkých stádech dobytka, která samozřejmě vyžadovala odpovídající pastviny. Je těžké si představit, že by se takové množství dobytka užívalo na suché stepi. Pro vegetaci musela existovat povrchová voda. Abrahamovi a později i Izákovi lidé však získávali vodu pro sebe a pro svůj dobytek z pracně kopaných studní.

V Izákově příběhu se dočteme o obnovování Abrahamových studnic, které údajně "zaříteli (tehdy neexistující!) Filistinští po smrti Abrahamově" (M.I. 26.18).

Mám důvodné podezření, že pro jejich strategický význam je nechal "zařítit" (lépe řečeno uzavřít pro pozdější potřebu) sám Abraham, když odtud odcházel. Nelze si totiž dost dobře představit, že si domácí obyvatelstvo samo zničilo zdroje vody! Bylo by to poněkud hloupé. Souhlasíte? I další text (M.I. 26.20) napovídá, že za zasypáváním

(ukrýváním) studní se skrývá něco významnějšího. Z textu se dá totiž vyvodit, že domácí obyvatelstvo nemělo o existenci ukrytých studní ani potuchy. V následujícím verši (M.I. 26.21) už nacházíme přímou narážku na jejich význam. Po otevření studny Izák prohlásil: "Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli jsme na zemi." Jak může někdo "vzrůst na zemi" v okamžiku, kdy má studnu?

Odpověď je velmi jednoduchá: pití závadné (zamořené) povrchové vody bylo příčinou neplodnosti žen!

Důkaz, že Abraham o závadnosti povrchových vod věděl, najdeme i ve dvacáté kapitole. Po odchodu z hor, kde hrozilo radioaktivní zamoření, přitáhl ke králi Abimelechovi do země Gerar. Zde byl přijat s královskými poctami. Autoři bible nemohli tušit, proč byl tento "pasák ovcí" tak samozřejmě přijímán králi. Text to tedy už

podruhé vysvětluje povídačkou o únosu krásné Sary, ale té už šlo na devadesátku (!).

Abrahamovo zvláštní postavení a vědomosti, které Abimelechovým lidem mohly zachránit život, podtrhuje obsah sedmého verše: "...prorok jest, modliti se bude za tebe, a živ budeš..." (M.I. 20.7)

Jinými slovy: za dobré přijetí v Gerar se nabih (mluvčí) Abraham zřejmě odvděčil životně důležitou radou - nepijte povrchovou vodu! Výsledky na sebe nedaly dlouho čekat: I modlil se Abraham Bohu, a uzdravil Bůh Abimelecha, a ženu jeho, a děvky jeho; i rodily. Nebo byl zavřel Hospodin každý život ženský v domě Abimelechově... (M.I. 20.17 a 18)

Abraham moudře využívá svých vědomostí a za dobrou radu se smí usídlit na území, kde je nebezpečí minimalizováno. Výraz "modlil se k Bohu" můžeme nahradit

novodobou formulací "konzultoval záležitost se šéfem".

Pak se narodil Izák, a neslýchanou událostí šokovaný Abimelech uzavírá s Abrahamem smlouvu. Jen jakoby mimochodem se text opět dotkne sporu o studni, kterou Abraham nakonec koupil. Byla ve velmi úrodném údolí Bersabé, takže tam musel být dostatek povrchové vody! Smlouva byla potvrzena darem dobytka. (Je příznačné, že Abraham daroval vždy jen "ovce a voly" - nikdy žádného plemenného samce!)

Když Izák dosáhl určitého věku, vypravil se s ním otec do země Moria, aby se tam setkal se svým Pánem. Místo určení: "...na hoře, o níž povím tobě." Abraham necestuje sám, ale na místo setkání nesmí přijít s doprovodem. Vymyslí si tedy povídačku o oběti.

Pán je s Izákem spokojen, genetický zásah se evidentně vydařil.

Kvality nástupce jako vždy potvrzuje slib Tvůrce o rozmnožení plemene (Abrahamova, Izákova atd.) "...jako hvězdy nebeské, jako písek, kterýž je na břehu mořském...", pokud budou dbát všech jeho příkazů.

Následuje skon Sarai. Velmi podrobně je popsáno, kde a jak byl zakoupen a založen rodinný hrob. Abraham přitom znovu projevuje svou státnickou moudrost: Nechce žádaný pozemek darem; trvá na koupi, stvrzené řádnou smlouvou. Několikrát opakovaný přesný popis místa hrobu naznačuje, že jeskyně, ve které je pochována Abrahamova rodina, s největší pravděpodobností skrývá (nebo skrývala) ještě i něco jiného (M.I.

23).

Místem, kde jsou pochováni hebrejští patriarchové, je dnešní město Hebron. Také tento název je odvozen od Ibri (Ibron) - další prst ukazující k Nippuru...

Zestárlý Abraham pak vyslal jednoho ze svých věrných, aby Izákovi přivedl ženu ze Sýrie, z rodiny Sářina bratra, z oblasti, kterou nezasáhl fallout. Kdyby pro Izáka nenašel nebo nedostal odpovídající manželku, měl se vrátit. V žádném případě však do Sýrie nesměl pustit samotného Izáka (území zřejmě bylo stále ještě příliš kontaminováno). Uložil mu dohlédnout, aby jeho prvorozený bezpodmínečně dodržel rodové tradice a nevzal si žádnou z kanaánejských žen.

Izák byl chráněnou osobou. Po Abrahamově smrti sídlil u studnice s příznačným názvem U živého, vidoucího mne... Když se chtěl v době hladu vypravit do Egypta, bylo mu to zakázáno: "Jen pokud zůstaneš zde, rozmnožím tvůj lid..." Zřejmě ani tato cesta

nebyla pro jeho "genetické prvorozenectví" dost bezpečná. To opět potvrzuje obrovský rozsah zamořeného území.

V syrské Cháran potkal Abrahamův sluha Rebeku. Ozdobil ji rodovými šperky, které byly její rodinou okamžitě poznány, a Rebeka byla obratem vyslána k Izákovi.

Ale i Rebeka byla velmi dlouho neplodná. Izák se "modlí" a historie výpomoci způsobem IVF (oploďněním ve zkumavce) se opakuje. Nutné zásahy byly provedeny bez vědomí "pacientky": ...I uslyšel jej Hospodin; a tak počala Rebeka manželka jeho. A když se děti potískali v životě jejím, řekla: "Má-liť tak býti, proč jsem já počala?" Šla tedy, aby se otázala Hospodina. (M.I. 25.22)

Velmi podivná událost... Opět schází obvyklá formulace o "vcházení". A nejen to. Samotná Rebeka se celé věci velice diví. Nechápe, jak se dostala do jiného stavu a

nechá si vše vysvětlit přímo od "pána"! Prvorozené z narozených dvojčat mělo evidentní genetickou vadu.

Zdánlivě pohádkové povídání o kšeftování s prvorozenstvím zastírá skutečnost, že se Ezau, popisovaný jako rezavý a chlupatý, NESMĚL stát "prvorozeným", ač přišel na svět jako první, a byl tedy podle tradice hlavním dědicem rodu!

Izák přistoupil na opravdu "šalomounské" řešení: Jednou, když byl Ezau pryč pod záminkou lovu, dal Jákobovi "požehnání", a tím mu předal rodové dědictví. Pokud v této historce byl někdo oklamán, byl to Ezau a ne Izák. Jasně to dokazují řádky: "Hlas jest Jákobův, ale ruce tyto ruce Ezau." (M.I. 27.22) Pokud byl Izák skoro slepý, orientoval se především sluchem, čichem a hmatem! Pro vyznavače skutečné pravdy je to v textu uvedeno doslova "po lopatě": I přistoupil (Jákob) a políbil ho. A jakž ucítil Izák vůni

roucha jeho, požehnal mu, řka: "Pohled', vůně syna mého jest jako vůně pole, jemuž požehnal Hospodin. Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z tučnosti zemské, i hojnost obilé a vína." (M.I. 27.27 a 28)

Izák jednoznačně věděl, koho má před sebou. Vždyť Ezau nebyl zemědělcem. Byl lovcem, takže se přání "hojnosti obilé" u jeho osoby míjelo účinkem! Později, při překladu textů ze sumerštiny, vznikla krásná pohádka. Podle ní slepý Izák požehnal "prohnanému Jákobovi", který zneužil nepřítomnosti Ezaua (kterého přítom sám Izák poslal pryč), a vše zosnovala "krkavčí matka" Rebeka, která údajně bezuzdně milovala mladšího z dvojčat. Podobná historie se pak ještě jednou opakuje v případě dvou chlapců, které měl Josef (Jákobův syn) s Egyptankou Asenat.

V tomto případě byl žehnajícím dědeček Jákob, otec Josef jen přihlížel. Jákob (který měl údajně také slabý zrak) překřížil ruce

tak, aby pravicí "žehnal" Efraima, mladšího z obou chlapců! Když se ho Josef snažil upozornit na domnělý omyl, otec Jákob ho náležitě usměrnil (M.I. 48.1 až 20).

Pravděpodobně následovalo podrobné vysvětlení, které ovšem v bibli nenajdeme. Také zde tedy je prvorozenství zaměněno. Mladší chlapec byl zřejmě "více do rodiny" než skutečně prvorozený Manasses.

Nemůže být pochyb o tom, že pokračovatelé rodu byli vždy náležitě instruováni a znali tajemství "Pánova plánu". Důležitost svazku Izáka a Rebeky je opět podtržena několikerým zdůrazněním okolnosti, že Rebeka byla jeho blízkou příbuznou. O skutečných důvodech, vedoucích patriarchy k tak podivnému jednání, neměli pozdější redaktoři a překladatelé ani ponětí.

Podle dědického práva Anunnaki se totiž právoplatným dědicem mohl stát jedině syn, který se zrodil ze spojení s nevlastní sestrou! Zde je třeba hledat i původ incestních manželství starověkých vládců a egyptských faraonů.

Původní, sumersky psané rodové záznamy, byly později Hebrejci doplněny o literární prvky.

Izák se důsledně držel dobrých rad a jeho hospodářství vzkvétalo tak, že se starousedlíci cítili ohroženi. Po dohodě s králem Abimelechem odchází Izák z města Gerar do údolí Gerar, kde opět propukl spor o obnovenou (předtím znovu ukrytou?) studni - spor, který se jako vejce vejci podobá sporu, který zde dlouho předtím vedl Abraham. Je zajímavé, že i král, se kterým Izák uzavřel smlouvu, byl stejného jména jako ten, se kterým jednal Abraham. Kdo byl král Abimelech provázený Ochozatem a velitelem

vojsk Fikolem? Šlo o dohodu s panovníkem nebo s národem Abimelechů? Izákovo rodinné společenství muselo být skutečně mocné, když záležitost vyžadovala "jednání na nejvyšší úrovni".

Okolnost, že se Jákob neodvolatelně stal univerzálním dědicem, se Ezaua těžce dotkla. Protože rodiče věděli, jak je prchlivý a obávali se o svého dokonalejšího syna, poslali Jákoba do Sýrie - tak to vypráví biblický text. Šel si vybrat ženu k rodině své matky, protože i jemu otec striktně zakázal vzít si některou z kanaánejských dívek (důvod už známe).

Také Ezau později pochopil, že rodiče jsou proti svazkům s kanaánejskými, a ke své dosavadní ženě si přibral další, tentokrát ze "správného rodu".

Jákobův žebřík

Jákob tedy šel do syrského Cháran, a cestou se začaly dít velice podivné věci. V textu, který tyto události popisuje, je třeba věnovat pozornost každému slovu: I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc a nabrav kamení na místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na témž místě". (M.I. 28.11)

Jákob si lehl a pod hlavu si dal hromádku kamení. I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sestupovali po něm. (M.I. 28.12)

To co vidí, není sen. Vidí jakýsi žebřík vedoucí do kupolovitého objektu a vstupující (ne nahoru vystupující!) a sestupující postavy.

A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: "Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému." (M.I. 28.13)

Tak se Jákob poprvé setkává se svým "pánem" - Tvůrcem, který po celou dobu podporuje jeho rodinu, ve které je chráněn genetický základ Sumerů. Jak později uvidíme, Jákob nebyl na popsáném místě náhodou.

Setkání muselo být domluveno, podobně jako před časem Abrahamova cesta s Izákem na horu Moria. "Pán" ho podrobil prohlídce a opakoval svůj slib, který dával každému uznávanému pokračovateli rodu. Pro Jákoba však udělal něco navíc: Procítiv pak Jákob ze sna svého, řekl: "Vpravdě Hospodin je na místě tomto, a já jsem nevěděl." (M.I. 28.16)

Toto je jednoznačně popis průběhu událostí ve správném pořadí!

Zapisovatel měl dojem, že Jákob popsal svůj sen. Ve skutečnosti nešlo o sen! Jákob se nacházel poblíž něčeho, co mu nahánělo velikou hrůzu. Popsal to jako "dům Boží", jako něco naprosto neobvyklého: Nebo zhroziv se, řekl: "Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jedině dům Boží, a tu jest brána nebeská." (M.I. 28.17)

Kopule podivného "domu" vytvářela jakýsi oblouk, v němž se zrcadlily hvězdy; přirovnání k nebeské bráně (oblouku ozdobeném hvězdami) je velmi výstižné. Po prohlídce a instruktáži byl Jákob zřejmě uspán a transportován přes nebezpečně kontaminované území (přes které nesměl projít ani Izák) v létajícím stroji! Hned to vysvětlím.

Vstav pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu olejem. (M.I. 28.18)

Jak to, že "vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou"? Z hromádky kamenů, které si dal večer pod hlavu, se totiž přes noc stal balvan, hodící se jako památník!

Jákob se evidentně probudil na úplně jiném místě! Zbytečný dovětek: "a spal na témž místě" v (M.I. 28.12) dokládá, že některý pozorný opisovač nebo redaktor pocítil potřebu překrýt zjevnou nesrovnalost. Jákob navíc cestoval sám! To je více než podivné. A přestože byl sám, neprohlédl si vůbec okolí místa, kde se ukládal k spánku!

Jinak by si musel "božího domu" povšimnout...

Tehdy Jákob vstav, odešel do země východní. A pohleděv, uzřel studnici v poli... (M.I. 29.1 a 2)

Byl shora uvedený zážitek jedinou událostí, která by při jinak dlouhé cestě stála

za zmínku? Šel na východ a téměř bezprostředně nato viděl správnou studnici, u které se seznámil s budoucí manželkou Ráchel. V domě jejích rodičů ho Lában (otec Ráchel a bratr jeho matky) náležitě přivítal.

Jákob, stále ještě plný dojmů z nevšedního zážitku, vypravoval "...o všech těch věcech" (M.I. 29.13).

Lábanova reakce byla jednoznačná (M.I. 29.14): "Jistě kost má a tělo mé jsi." I zůstal s ním přes celý měsíc. (S kým že to Jákob pobýval po celý měsíc? S Lábanem? To přece nemá logiku!) Zdá se, že i o pobytu mladého Jákoba v Haranu bylo rozhodnuto předem; zůstává v Sýrii nadlouho. Lában ale trvá na tom, že Jákob za práci u něho musí dostat plat. Nešlo tedy o výkupné za dceru, ale o předem dohodnutý dlouhodobý pobyt.

Po sedmi letech mu však Lában (pravděpodobně na příkaz) "podstrčí" starší dceru

Líu. Na svou vyvolenou Ráchel pak sice čekal už jen týden, ale s tím, že zůstane ještě dalších sedm let.

Je to k uzoufání, ale vleklý problém - neplodnost žen - se projevil i tentokrát (!). Jákobova první žena Líá se dočkala potomka až po sedmi letech, vyvolená Ráchel (která typově lépe odpovídá rodovým rysům) však zůstala neplodnou ještě další dlouhá léta.

Jákob už měl spoustu potomstva s různými ženami, když se jim asi po patnácti letech (opět s neodmyslitelnou pomocí "pána", a tomu už se snad ani nedá divit) narodil "prvorozený" dědic Josef.

Roku 1865 definoval augustiniánský mnich Gregor Johann Mendel (na základě dlouholetých pokusů s křížením hrachu) základní principy dědičnosti. Ale Jákobova "kouzla" při křížení ovcí a dobytka prokazují

znalost genetických triků, které jsou pro nás dodnes záhadou.

Všechno, co tu už bylo, ale na co náš mozek zatím nestačí, je nejlépe označit za pohádku a mýtus...

Terafim

Zhruba po dvaceti letech, s velkým majetkem a s početnou rodinou a služebnictvem, Jákob od Lábana odchází. Jeho návrat domů se ale nečekaně zkomplikoval. Jákob si totiž při podivně kvapném a utajeném odchodu odnesl něco, na čem Lában lpěl více než na dcerách a majetku - terafim.

Jde o předměty, v bibli označované za "modly", které byly nejspíš rodinnými relikviemi ze starých časů - věci původně patřící

Terachovi. Hebrejská bible totiž tyto předměty nazývá terafim (v plurálu)!

Připomeňme si, že Abramův otec Terach byl veleknězem nippurského chrámu. Měl přístup k "božským věcem" a nástrojům! Jak již víme, sumerský znak tirhu, od kterého je toto jméno odvozeno, znamená Dug-Namtar ("nástroj, ze kterého hovoří Orákel")! Nemohly být terafim původně terachfim, a neodnesl tedy Jákob Lábanovi vlastně Terachovy přístroje k udržování spojení s "bohy"?

Další záhadou je zmínka o Jákobových bratřích, kteří se náhle a zdánlivě bezdůvodně objevili. Jací "bratři", když ne Ezau. Kdo je poslal? Proč mu přišli naproti? Věděli snad, co veze, a měli za úkol dopravit vzácné předměty do bezpečí dříve, než Jákobovu karavanu dostihne na nejvyšší míru rozčilený Lában?

Neposílal později Jákob staršímu bratru dary třeba jen proto, aby odlákal pozornost od toho nejcennějšího? Kam zmizely záhadné terafim? V žádném z dalších textů už o nich není zmínka.

Přišel si snad pro záhadné předměty onen neznámý, se kterým Jákob zápasil u řeky (M.I. 32.24)?

Rozhodně to nebyl obyčejný člověk, a nechtěl Jákoba zabít. (Neznámý si v nouzi vypomohl trikem, svědčícím o perfektní znalosti anatomie - zmáčkl Jákobovi nerv v jamce kyčelního kloubu.)

Jinak by Jákob, odted' ISRA-EL, těžko mohl sdělit: "...nebo jsem viděl Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má." (M.I. 32.30)

Ať už to bylo jakkoliv, předmět nebo předměty zvané terafim zmizely. Nacházejí se v Hebronu? Jsou snad dodnes zakopány v

Abrahámově rodinném hrobě, nebo pod "dubem, kterýž byl u Sichem" (M.I. 35.4)?

Kdo byl "pánem" Abrahama, Izáka a Jákoba? Všechno nasvědčuje tomu, že jím byl Enkiho mladší syn Nergal (Erra). Stal se díky své někdejší prchlivosti jedním z hlavních původců katastrofy.

Zůstal, aby mohl napravit její následky? Způsob jednání v inkriminovaných biblických událostech je blízký jeho povaze. Jako neústupný tvůrčí duch s rozsáhlými technickými i biologickými znalostmi byl schopen v zájmu věci (i když někdy zbrkle) prosazovat i velmi tvrdá opatření. Ale jak bořil, tak i stavěl. Národy Středního východu ho znaly a milovaly jako božstvo ohánějící se lopatou a krumpáčem. Po potopě odvodňoval zemi a zakládal zemědělské farmy na úbočích hor. Měl stejné znalosti jako jeho otec Enki, který ho převyšoval jen ve znalostech medicíny. "Zlým Errou" a "bohem

moru a zlého dechu" se stal teprve po zničení Sinaje a Sumeru.

S obměnou jeho přízviska se setkáme ještě i v Římě! Figuruje zde jako Ira - bůh hněvu. Co říkáte - nebyl jeho postup opravdu IRA-cionální? Navíc: ER.RA znamená "knecht boha RA"! Raději toho už nechme, kdoví kde bychom ještě skončili...

Ať už to je jak chce - zdá se, že příběh, který je obsahem další kapitoly, zřetelně nese jeho rukopis.

IV. Exodus - odchod z Egypta

Z logiky předchozí kapitoly vyplývá, že sumerská civilizace zanikla roku 2024 před našim letopočtem. Po použití jaderných náloží na Sinaji zahynuly miliony lidí následkem ozáření. Po odchodu Anunnaki a demontáži nebo zničení technických zařízení v bývalých centrech moci propadly zbytky kdysi kvetoucí civilizace zmatku. Docházelo k epidemiím, k degeneraci vyvolané ozářením a k nesčetným příznakům civilizačního chaosu.

Po tisíciletí osvědčený řád se rozpadl. Zmizela síla, která potvrzovala ve funkcích lidské krále, aby vykonávali její příkazy. Dosavadní králové ovládali výkonnou moc, která postihovala přestupky a urovnávala spory. Silní jedinci, kteří se dostali k moci po

nich, však k tomu neměli odpovídající vzdělání ani potřebný morální základ.

Národy se stěhovaly sem a tam, a lidé připisovali kouzelnou moc předmětům, které jim připomínaly jejich božské vládce. Tak vznikly modly a "ukydání bohové", později nemilosrdně likvidovaní na příkaz Strážců. Ti na rozdíl od nás věřili, že jediným platným "bohem" je nezobrazitelná Vyšší Moc.

Kvůli pozdějšímu možnému začlenění bytosti zvané člověk do společenství inteligentních vesmírných civilizací a v neposlední řadě i z důvodů etických bylo rozhodnuto ponechat na Zemi skupinu pro kontrolu dalšího vývoje lidstva.

Anunnaki, i když sami věřili ve Vyšší Moc, byli předhistorickými národy považováni za "bohy". Teď se museli vžít do nezvyklé role zprostředkovatelů.

Prvním člověkem, který se o pojmu neviditelné, všudypřítomné a věčné Vyšší Moci dověděl byl Mojžíš... Byl prvním člověkem zasvěceným do jejich víry!

To byl historický obrat - "bohové" si přestali hrát na Boha a stáhli se do dobrovolné ilegality. Od tohoto okamžiku se Elohim chovají jen jako nástroj Vyšší Moci.

O tom, jakým způsobem svůj záměr prosazovali, pojednává následující příběh o konfrontaci "vyvoleného národa" s myšlenkou Vyšší Moci, a o Strážcích - zprostředkovatelích Zákona.

Výchozí stav

V Sitchinově teorii dvanácté planety jsou některé slabiny, kterým se autor ve svých úvahách pečlivě vyhýbá. Myslím si, že je to

chyba, protože jak si dokážeme v příští knížce, všechny rozpory mají svá vysvětlení. Přesto, pro účely této publikace, zůstaneme u Sitchinovy domněnky, že Strážci pocházejí z Nibiru.

Skupina na Zemi ponechaných Strážců disponovala jen velmi omezenými technickými prostředky. Mohla se sice přemísťovat pomocí atmosférických létajících strojů, neměla však k dispozici techniku umožňující meziplanetární lety. Množství indicií naznačuje, že sídlem skupiny bylo, díky své nepřístupnosti i příznivým klimatickým podmínkám, Kašmírské údolí.

Vžijme se do situace, ve které se Strážci nalézali. Úkol byl nekompromisní - zachránit lidskou civilizaci za každou cenu!

Přitom nemohli používat starých základů a museli zůstat skryti před pozemšťany. Jejich činnost nebyla v rozporu s etikou,

právě naopak - po katastrofě způsobené radioaktivním spadem bylo nutné počítat se vznikem nežádoucích mutací. Ponechat všechno "volnému vývoji" by bylo jen dalším etickým přestupkem.

Proto padlo rozhodnutí vytvořit kontrolní skupinu lidí s genetickým základem, který by pokud možno odpovídal původnímu typu.

Tvůrci měli dost času. Vždyť jeden rok jejich života představuje 3600 pozemských let (podle Sitchina). Nějakých tisíc let tedy nehraje roli.

Hebrejci pravděpodobně nebyli jediní, komu Strážci věnovali pozornost. I historické odkazy jiných národů z různých částí Země obsahují útržkovité zmínky o poměrně nedávné pomoci z rukou záhadných, mnohdy létajících, "bohů" (kachinové, Viracocha, Cucul Can). Hebrejské rodové záznamy uchované v Mojžíšových knihách (kromě

Genesis!) jsou však, pro svou jedinečnou ucelenost, klíčem k podobným záhadám na celém světě.

Po předcházejících událostech, které svědčí o takřka lidské nedokonalosti "bohů", prokázali Strážci hluboké znalosti a schopnost, z lidského hlediska, nadčasové orientace. Vybrali nárudek, jehož kořeny, jak je zřejmé z Abrahamova rodokmenu, sahaly až k hrstce lidí, která v prostoru Středního východu přežila Potopu.

Z původní předpotopní linie pocházející lid měl být ustaven jako referenční (kontrolní) skupina v relaci ke všem tehdy žijícím pozůstatkům národů bývalé Mezopotámie a okolí. S počáteční (časově omezenou) technickou a logistickou podporou se měl prosadit jako národ schopný samostatného rozvoje. Vůbec přitom nešlo o vytvoření nějakého "rasově nadřazeného národa", jak se nám snaží namluvit Protokoly sionských

mudrců - nechutný a velmi účelový podvrh ruské carské ochranky! Lidstvo z oblasti s totálně zničeným životním prostředím mělo jen dostat spravedlivou šanci.

Primitivní materialistická společnost, ve které dodnes žijeme, potřebuje lacinou motivaci (jednoduchá symbolika - vlajka, dres, uniforma) nebo "významnou vůdčí osobnost", nebo obojí. Je vedena vrstvou nespolečensky uvažujících osob (dnes jim říkáme politikové), a ti se snaží výrazně odlišit svou skupinu lidí - národ - od ostatních národů, aby ten jejich národ se pro ně stal lépe ovladatelným. Za tímto účelem vytvářejí obrazy dočasných přátel nebo nepřátel, podle toho, jak se to právě hodí.

Názorným historickým příkladem jiné motivace může být národní uvědomění Francouzů ve spojení s jejich revolucí (později bylo ve shora uvedeném smyslu dokonale

zneužito Napoleonem, který se touto cestou stylizoval do role národního božstva).

Volby v "demokratických" volebních systémech jejichž politikové a politické strany závisí na cizích finančních prostředcích, jsou nechutnými fraškami, pořádanými ve prospěch mecenášů. Tvrzení, že demokracie dnešního typu je nejlepším typem vlády, je jen účelová demagogie. V mnohém ohledu ji předčí monarchie, a dokonce i diktatura, jsou-li vedeny mimořádnými osobnostmi. Z historie můžeme uvést příklad T. G. Masaryka a v USA G. Washingtona.

Jejich silná prezidentská vláda byla díky vyjimečnosti těchto osobností zpočátku jakousi tichou diktaturou a oběma zemím nesmírně prospěla.

Východiskem by mohla být obdoba demokratické společnosti založená na víře v Zákon, který má všeobecnou platnost, a to

bez jakýchkoli výjimek (původní idea "království kněží"). Ale ta je možná jen tehdy, pokud výkonná moc nebude svěřena do rukou řemeslných politiků, ale radě celosvětově kooptovaných zástupců, kteří vyznávají celoplanetární, a ne národní nebo dokonce jen skupinové zájmy.

Nedosažitelnou inspirací, vyžadující velmi diferencovaný způsob myšlení, je dokonalá, neovlivnitelná, nechybující a tudíž nepostižitelná Vyšší Moc.

Biblická historie, díky pozdější materializaci duchovních myšlenek do náboženského dogmatu, které tvoří základ světské moci (politiky) církví, se stala nedotknutelným konzervátem, vykládaným a vysvětlovaným jen sebou samým. Kvůli udržení vydobytého postavení musely církve za každou cenu zabránit jinému výkladu.

Především v jejich zájmu a jejich přičiněním byl dokonalý a osvědčený Zákon rozmělněn nedokonalými, za zákony vydávanými lidskými iluzemi. Možná je dobře, že Mojžíšovy knihy, kterými se zabývají církve, byly již dříve okleštěny. Původní texty totiž skrývaly poznatky, jejichž zneužití může být velmi nebezpečné. To ostatně ukázala historie. Zejména proto byla redigována Tóra, ze které byly vyňaty veškeré "neduchovní" texty a poznámky. K tomu, kam zmizely, se dostaneme později.

Někteří chytrí příslušníci církevní hierarchie, kteří pochopitelně znali písmo rabínskému judaismu, zřejmě dokonale pochopili, že texty jsou ve skutečnosti o něčem jiném. Tuto skutečnost bylo nutné utajit za každou cenu. Proto byla bible po staletí přístupná jen kontrolovatelné elitě znalé latinského jazyka. Pokusy o národní překlady Písem pravidelně končily smrtí upálením, v lepším případě uškrcením.

Křesťanská pohoda... Ale zpět k věci.

Ale jak - bez osobní přítomnosti a autority Strážců - vytvořit takový národ? Pokusme se o rekapitulaci skutečných událostí podle textu druhé Mojžíšovy knihy, zvané Exodus.

Vedle biblického textu existuje doklad, který je paralelním záznamem části egyptského dění v době Exodu. Zachycuje zejména průběh událostí, spojených s katastrofami, lidovým povstáním a vpádem nepřítele, pravděpodobně takzvaných Amalechitů - národa, který v období mezi Starou a Novou říší ovládl Egypt (některými badateli jsou identifikováni jako Hyksové - lid pasteveckých králů). Jde o takzvaný Ipuverův text. Papyrus byl nalezen v Memfisu, poblíž sakkarských pyramid. Silně poškozený dokument je uložen v muzeu v holandském Leidenu pod katalogovým číslem 344.

Výběr

Léta 1434-1433 př. n. l. Jediným územím, které tehdy ještě opravdu bylo pod vládou silné ruky, byl Egypt. Vládnoucí elita kněží a faraonů (považovaných za vtělení "bohů", kteří opustili Zemi) se stala poslední baštou zbytku starých vědomostí a zákonů.

Civilizace se pod jejich vládou udržovala v přijatelném stavu. Je docela možné, že tehdy ještě Strážci (snad prostřednictvím jednoho z "oráklových kamenů") udržovali kontakt s některými z egyptských kněží.

Potomci synů Jákoba z rodu Izáka a Abrahama, které před čtyřmi staletími do Egypta pozval Jákobův syn Josef (správce Egypta a faraonův oblíbenec), žili v oddělené enklávě, kde udržovali vlastní, na tradicích založenou

kulturu. Bible se zmiňuje, že hebrejské pastevce "měli Egyptané v ošklivosti", a proto jim vymezili okrajové území na severovýchodě nilské delty - zemi Gosen. Pozoruhodné je, že tento kraj byl jedním z klimaticky nejpriznivějších míst starého Egypta...

Byli fyzicky zdatní a zdraví - dodržováním zděděných kulturních pravidel u nich nedošlo k degeneraci (sumerské dědičné právo do určité míry zabraňovalo škodlivým spojením).

Bible uvádí věk mnoha jednotlivců dožívajících se více než sta let. Z vykopávek v Egyptě víme, že průměrní Egyptané se nedoživali ani poloviny! Z výpovědi "bab" (M.II. 1.19) vysvítá, že se Hebrejky, díky mnohaletému pečlivému výběru, lišily od Egyptanek robustností, což se projevovalo především v poměru živě narozených, zdravých dětí. To potvrzuje i sám faraó: "Aj,

lid synů Izraelských jest mnohý a silnější nad nás." (M.II. 1.7, 9)

Navíc žili na území, které nezasáhl radioaktivní spad. Z tohoto pohledu na tom byli tenkrát možná lépe než většina současných Evropanů po katastrofě u Černobylu...

Hebrejský národ mohl být považován za ideální vzorek lidstva, vhodný pro vybudování základů nové civilizace. Bylo však nutné podřídít jej vyšším zákonům a odstranit některé nedobré návyky.

V rámci takto stanovených cílů byl vymyšlen a proveden plán, jehož popis se dostal na stránky bible jako 2. kniha Mojžíšova - Exodus.

Kdo byl Mojžíš?

Mojžíš se narodil v Egyptě v době, kdy se už příznivě projevily předchozí zásahy do výběru jednotlivců. Hebrejský lid, jehož kořeny začínají u prvorozeného Noemova syna Sema (proto Semité), se mezitím skutečně velmi rozrostl. Josefovy zásluhy o záchranu a rozvoj Egypta ale byly už dávno zapomenuty.

Doba, historiky označovaná za poslední fázi tzv. Střední říše, byla neklidná. Hrozil vpád cizinců, a pro egyptského vládce (pravděpodobně Amenhotep II.) nepřicházeli silní Hebrejci v úvahu jako rovnoprávní spojenci (z důvodu "méněcenného" způsobu života a zařazení mezi otroky). Spíš se obával, aby nepřešli na stranu nepřátel.

O bezprostředním ohrožení jakýmisi nájezdníky a o válce, k níž se schylovalo na severovýchodě země, nebylo pochyb, neboť: "...nevedl jich Bůh cestou země Filistínské,

ačkoli bližší byla, nebo řekl Bůh: "Aby nepykal lid, když by uzřel, an válka nastává..." (M.II. 13.17)

Farao se tedy snažil Hebrejce všemožně omezit.

Stupňovaný útlak přinesl extrémní opatření, která vedla až k zabíjení dětí mužského pohlaví (M.II. 1.7, 10-18).

Popisy obdobných praktik se v bibli opakují několikrát, takže se asi nedopustíme chyby, budeme-li vycházet z původní historie.

Podle ní byl Mojžíš po narození chvíli ukrýván a pak rafinovaně "podstrčen" faraonově dceři, která ho dala odchovat jeho vlastní matce (!). Po dosažení chlapeckého věku byl adoptovaný Mojžíš vzděláván kněžími u egyptského dvora.

Jeho jméno Ms-S ("pocházející z...") je vlastně jen částí "příjmení". Jako adoptovaný syn dcery faraona obdržel "rodinný jmenný přívlastek", který mu nakonec zůstal. Skladbu jména snadno pochopíme na příkladu: Ramses se psal Ra-Ms-S, což znamená "Z boha Ra pocházející". U Mojžíše se první část jména, připomínající potupné otroctví, nedochovala.

Když se Mojžíš jako mladík vrátil mezi Hebrejce, nerozvážně zabil jednoho z egyptských dozorců. Vlastní lidé ho však zradili, a tak musel z Egypta uprchnout. Usadil se v Maidianu na Sinaji, kde se ho ujal místní "velekněz" a dal mu za ženu svou dceru Zeforu.

Za přijetí v Maidianu Mojžíš nesporně vděčil nejen svému původu a vzdělání, ale i doporučení svých vychovatelů.

Jeho tchán Jetro ("maidiánské kníže" - tedy velekněz) je velmi zajímavou a neprávem opomíjenou postavou. O jeho moudrosti a organizačních schopnostech svědčí například rady, které zeti poskytl o mnoho let později při setkání na poušti.

Tam už Mojžíše trápily typicky "manažerské" problémy, pod jejichž tlakem začínal ztrácet přehled. Právě Jetro mu poradil, jak rozdělit správní a soudní pravomoci tak, aby sám musel řešit jen zásadní záležitosti. Mojžíš radu nadšeně přijal a okamžitě přistoupil k reorganizaci.

Ze dvou synů, které měl se Zeforou, se dále setkáváme už jen s Gersonem, zakladatelem pokolení Gersonitů, kteří jsou při sčítání lidu uvedeni mezi rodem Léviovců (M.III. 3.17-24).

Gersonitům je později přidělen nesmírně odpovědný úkol - starat se o "příbytek i

stánek úmluvy". Tím jim byly svěřeny do ochrany posvátné předměty. Zefora a Mojžíšův mladší syn Eliezer však z biblického textu mizí.

Měl Mojžíš "diplomatickou imunitu"?

Někteří badatelé, považující následující biblický příběh za pouhý mýtus, si kladli otázku, od kdy a v jaké roli vlastně Mojžíš v Exodu vystupoval. Byl skutečným účastníkem všech popsanych událostí, nebo je jen literární fikcí? (Argumentují přitom možností, že může jít o využití a přikrášlení událostí, které byly při pozdějším seřazení a zápisu připsány "skupině jménem Mojžíš".) Možná.

Plynulost a logika textu, a nakonec i Mojžíšovo jméno, však výmluvně svědčí ve

prospěch biblické verze, že Mojžíš byl skutečnou postavou a stál od počátku v centru událostí. Ale jen ve funkci "pomocného režiséra". Autory, scénáristy, režiséry a producenty dramatu byli Anunnaki/Strážci, kteří se nechali zastupovat "jednatelem".

Je neuvěřitelné, že ani po řadě katastrof, jejichž domnělým původcem byl Mojžíš, se jej farao nesnažil odstranit! Poradili mu snad jeho kněží (nemohli být ve spojení s maidsanským veleknězem?), aby Mojžíše nelikvidoval? Obával se udělat z něj mučedníka, aby neriskoval povstání početného hebrejského lidu v již tak neúnosně napjaté situaci?

Setkání

Mojžíš byl tedy vybrán jako kontaktní osoba. Je možné, že už předtím byl delší dobu sledován podobným způsobem jako mnozí naši současníci, kteří si pod hypnózou vzpomínají na "věc, kterou jim při jejich prvním kontaktu s UFO zasunuli nosem do čelní dutiny" (takto vybavené osoby mohou být sledovány kdekoli).

K prvnímu setkání došlo za povědomých okolností.

Bible vypráví, že jednou, když pásal ovce poblíž hory Horéb (Oreb), zjevil se mu nad zdánlivě "hořícím" keřem posel Boží.

Přitom se nám nutně vybaví případ projekce u fatimského "zjevení". To, že je namísto "stromku, ze kterého vycházela jasná záře" použito přirovnání k hořícímu keři, je zanedbatelné. Byla použita stejná nebo velmi podobná technika. Výsledný efekt je stejný - pozornost diváka je upřena na

výrazný světelný úkaz stejně jako v kině, kde na plátně vnímáme děj a nesledujeme projektor v pozadí. Popisy odpovídají vyjadřovacími možnostem své doby.

Lidé odedávna byli (a stále jsou) nejsnáze ovládnutelní utajováním skutečných příčin pro ně nepochopitelných jevů.

O tom, že tento způsob projekce může být zblízka nebezpečný pro lidské zdraví, svědčí varování "posla": "Nepřistupuj sem!" Další nenápadná a obecně špatně chápaná věta je enormně důležitá: "Szuť obuv s nohou svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest." (M.II. 3.5, srov. Jozue 5.15)

Za touto výzvou (jejíž význam je pravděpodobně překroucen slůvkem nebo) je mnohem víc, než se předpokládá. Přitom je to (při znalosti dávno zapomenutých zvyků) docela prosté.

Do mezopotamských svatyní a škol, které byly ve správě kněží a "bohů", a rovněž i k důležitým jednáním se vstupovalo bez obuvi a s umytýma nohama. Nepsaný, ale o to posvátnější zákon zaručoval na těchto místech (na posvátné půdě) všem přítomným bezpečnost.

Proto ta uklidňující, později špatně interpretovaná poznámka: "... země svatá jest." Do mešit se dodnes vstupuje bez obuvi.

(Obdobou je akademická půda a církevní azyl.) Zvyk mýt hostům nohy se vytratil až dva tisíce let po Mojžíšovi.

(Škoda..., ani to nebyl špatný obyčej!) Po počátečním údivu Mojžíš nereagoval jako někdo, kdo se bojí.

Naopak. Cítí se v naprostém bezpečí a ptá se neznámého posla na jméno. Ten se nepředstavuje jako bůh. Jeho odpověď byla

přeložena takto: "Jsem, kterýž jsem." (M.II. 3.14)

Něco na způsob: není podstatné kdo jsem, jsem jen zástupce, prostředník. Opět stejný postup jako ve Fatimě, kde tajuplná postava odpovídá vyhýbavě "to vám povím později", jako by si sama ještě nebyla jista rolí, kterou nakonec zaujme. Tímto klíčovým místem - jde přece o identifikaci Nejvyšší bytosti nebo Nejvyšší Moci - se musíme zabývat podrobněji.

Bůh a jeho Elohim - Jahve a Anunnaki

Následující verše druhé kapitoly jsou dokladem pozdějších úprav textu vedených snahou o stylizaci Boha. Posud'te sami: (Začneme citátem, ve kterém si nahradíme změněný pojem pojmem původním) "Jsem

Adonai (pán) otce tvého, pán (Adonai) Abrahamův, Izákův a Jakobův." I zakryl Mojžíš tvář svou, aby nepatřil na pána. (M.II. 3.6)

Sklánění tváře před panovníky a knížaty nebylo ničím jiným, než projevem úcty, později nahrazeným poklonou. Nezapomínáme však, že postava, se kterou Mojžíš hovořil, zřejmě stála v silném protisvětle. Text neuvádí denní dobu události. Pokud byl večer, musel si možná jen zaclonit oči rukama.

Ve třináctém verši se Mojžíš ptá neznámého, čím by mohl přesvědčit své krajany: "Řeknou-li mi: Které jest jméno jeho? Co jim odpovím?" Pokud by Mojžíš v neznámém viděl skutečného Boha, nikdy by takovou otázku nepoložil!

"Jsem, kterýž jsem," zněla odpověď. "Řekneš synům Izraelským: Někdo kdo je, mne za vámi posílá." (M.II. 3.14)

Nejnovější překlad této části textu zní: A řekl Bůh Mojžíšovi: "Aja-Ašer-Aja (Eyeh-Asher-Eyeh) zní to, co řekneš dětem Izraele. Aja (Eyeh) mne poslal."

A Bůh dál mluvil s Mojžíšem: "To řekneš dětem Izraele: JHWH, Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův, mě za vámi poslal. To je mé jméno v Olam, to je mé oslovení po všechny generace." (Hebr. M.II. 3.13 až 15, Jewish Publication Society)

V nejnovějším překladu se výraz Aja-Ašer-Aja záměrně nepřekládá, s poznámkou: význam nejasný! Dosud bylo toto místo překládáno buď jako Jsem, který jsem..., nebo Budu ten, který budu... a v celém kontextu "Budu" mne poslal za vámi...

Nebo přeneseně: přináším vám budoucnost?

Klíč k pochopení odpovědi posla se skrývá ve starohebrejské gramatice, která nezná budoucí čas.

Myslím, že výraz Aja-Ašer-Aja je složitým pokusem definovat v jazyce, který postrádal odpovídající výrazové prostředky, poselství o existenci "odjakživa přítomné věčnosti" - všudypřítomné Síly (energie) utvářející a formující hmotu, Síly, která byla, je a nepřestane být!

Toto zjištění umožňuje text pochopit i přes jeho pozdější neohrabané úpravy: Neznámý se nevydává za Boha, ale jedná ve jménu JHWH! Přichází s poselstvím o Vyšší Moci, která byla, je a nikdy nepřestane být!

"Rozprostíráš se od Olam po Olam." Výraz Olam je v rabínských spisech používán k označení oběhu sídla JHWH, trvajících 3600 let...

"Jsi všudypřítomný, vládneš Světům v dosahu oběhu." (Tuto změnu interpretace předchozí vydání knihy neobsahuje!) Základní omyl Ve druhém odstavci třetí kapitoly Exodu nás bible informuje, že se Mojžíšovi zjevil "Anděl Hospodinův". (V českém překladu bible, který nepoužívá výrazu Jahve, jsou pojmy Elohim, Adonai a JHWH mylně shrnuty pod pojem Pán - Hospodář nad hospodáři - Hospodin.).

Strážce se nikde v textu za Boha jako takového (za Vyšší Moc) nevydává! (Proto je také na počátku kapitoly uveden jako "anděl" - posel.) "Ať budu kýmkoli, vždy budu sebou samým." Při sestavování dalšího textu (M.II. 4.15) již "opraváři" bible upadli do úplného zmatku; naprosto proti vší logice, je stále stejná kontaktní osoba (posel) definitivně převedena do role JHWH, později zosobněného Boha Jahve, tedy do role, která jí nepatří !

Tento myšlenkový chaos opravdu nikomu neposloužil. Naopak. JE ZÁKLADNÍ PŘÍČINOU POZDĚJŠÍCH OMYLŮ A VZNIKU VŠECH NESMYSLNÝCH DOGMAT!

Základní omyl

Bylo rozhodnuto vyvést milionový národ z otroctví prostřednictvím vůdce, kterého nikdy nikdo neviděl, protože nechtěl zaujmout pozici, která mu nenáležela! Okolnosti tehdy asi nedovolovaly jiný postup.

Strážci evidentně nechtěli použít způsob, který praktikovali v Sumeru. Značně však přecenili lidskou inteligenci - počítali s pozdějším samostatným rozumovým vývojem, a s postupnou pozitivní modifikací

předaných zákonů a pravidel (opět velmi lidská chyba domnělých bohů!).

Po čtyřech staletích života mezi egyptskými božstvy prezentovanými sochami a posvátnými býky (proto zlaté tele - Apis) v těsném kontaktu s národem, který se klaněl sochám a reliktům po bývalých bozích, se Hebrejci ocitli v naprosto nezvyklé situaci. Měli přijmout nehmotného, neviditelného a všemohoucího živého Boha, který neměl žádnou podobu! Bylo jim zakázáno cokoli zobrazovat - síla Vyšší Moci je v myšlence, v Duchu.

Není divu, že autoři bible později (v babylonském zajetí) hledali důstojný protějšek babylonského Marduka. Mluvčí "Jahve" (Strážce) tak byl nakonec, proti původnímu záměru, přece jen dosazen do pozice Boha. To je totéž, jako kdyby domorodci na nějakém ostrově prohlásili bohem misionáře, který od nich před mnoha

generacemi prapředků odplul neznámo kam...

Původní totožnost zprostředkovatele a smysl zákonů tvarovaných podle okamžité potřeby (mimo Desatero!) upadly v zapomnění, aby se později v degenerované podobě, vytrženy z logického kontextu událostí, změnilly v nesmyslný rituál.

Mentalita člověka je dodnes ovlivněna původním posláním lidské bytosti - poslušný dělník. Je snad příčinou "stádového efektu", kterému pravidelně podléhá devadesát pět procent lidské populace řízené minoritou chytráků, kteří toho umí využít?

Pro hebrejské starší bylo nové božstvo samozřejmě neznámým pojmem, a proto musel zástupce Vyšší Moci svůj nárok před Mojžíšem a nedůvěřivými Hebrejci obhajovat ještě jednou (M.II. 6.2 a 3).

Neznámý se nakonec (právem) prokázal jako jeden z bývalých pánů Mojžíšových prapředků. Projevil lítost nad osudem lidu a slibuje, že jej ve jménu Vyšší Moci zavede do zaslíbené země. Evidentně nechce (nemůže, nesmí) vystupovat ve staré roli.

Účelem prvních kontaktů s Mojžíšem bylo testování hranic jeho vzdělání, schopností a chápání. Po seznámení s Mojžíšovým bratrem Aronem (překlad jména nejistý) padlo rozhodnutí, jakým způsobem bude hebrejský lid vyveden z Egypta. Celá akce byla odvážnou improvizací!

Mojžíšovým úkolem bylo přesvědčit hebrejské starší o nutnosti tohoto kroku. Když namítal, že k takovému jednání nemá mandát ani potřebné schopnosti, neznámý slíbil, že mu při plnění úkolu bude nápomocen.

Zjevně nechtěl na scénu vstupovat osobně, aby jeho identita nemohla být zasvěcenými z řad vzdělaných Egyptanů odhalena.

Strážci by se vystavili nebezpečí opětného vmanipulování do role již dávno ne všemocných "bohů", a tím by celý plán ztratil nádech tajemnosti i naději na úspěch.

Plán Strážců

Text Exodu pokračuje nástinem první části scénáře. Mojžíš dostává návod, jak Hebrejce přesvědčit o nutnosti odchodu. Současně byl vykonstruován obraz protivníků, které bylo nutno postavit proti sobě. Na jedné straně - pro Hebrejce - to byl egyptský faraon a velekněží, pro Egyptany - na straně druhé - rovněž jejich farao!

Přitom do poslední chvíle nesmělo dojít ke konfliktu mezi oběma národy.

Poměrně složitý úkol se zdánlivě jednoduchým řešením. Zvolený postup prozrazuje perfektní znalost psychologie a způsobu vedení propagandy, potřebné k vyvolání strachu a davové psychózy. Tvůrci znali své pozemšťany opravdu dobře.

Ve strategickém plánu hrála významnou roli příroda, a především astronomický aspekt.

Astronomický aspekt

Na počátku Exodu mělo dojít k přiblížení drah Země a Nibiru - "planety knížete Země". Tvůrci si byli naprosto přesně vědomi možných účinků neobvyklých jevů, které nastanou v době maximálního vzájemného

ovlivnění planet. Počítali přitom s pověřčivostí prostých Egyptanů, kteří většinu z nich nebudou schopni pochopit.

Celá akce byla přesně načasována na období, během něhož, za přispění cílené propagandy, se dal i v dosud spořádaném Egyptě očekávat zmátek. Vše mělo proběhnout tak, aby Strážci nemuseli vystoupit z anonymity. Hlavním protihráčem Egyptanů se tak stala neviditelná "Boží" moc.

Rozdělení rolí

Mojžíš se dlouho vytácel - z pochopitelných důvodů se mu do Egypta nechtělo, stále ještě mu tam hrozil trest smrti.

Strážce ho vybavil několika působivými triky, ale to nestačilo.

Mojžíš se vymlouval na své řečnické nedostatky a malé přesvědčovací schopnosti. Jeho protějšek se rozhněval a doporučil mu, aby pro public relations (práce s veřejností - v českých podmínkách je známější pod oblíbeným názvem tiskový mluvčí) použil svého výmluvného bratra Arona: "A on bude mluvit za tebe k lidu, a bude tobě on za ústa, a ty budeš jemu za boha (jeho Adonai)." /Ty mu dáš instrukce, a on ať je prosadí./ Z citátu jasně vyplývá, jaký byl význam původně použitého slova Adonai, později necitlivě nahrazeného pojmem "Bůh". Neznamenal nic jiného, než moderní označení šéf či boss.

Měl Všemohoucí zapotřebí dohadovat se s pasákem ovcí? Strážce ale nedával rozkazy. Žádal a prosil! Musel vynaložit veškeré umění, aby Mojžíšovi roli vůdce a "proroka" vnutil. Přesvědčil ho, až když jeho největší obavu rozptýlil slovy: "Jdi, vrať se do Egypta; nebo zemřeli jsou všickni muži, kteříž hledali bezživotí tvého." (M.II. 4.19)

Následná instruktáž opět jasně protiřečí "všemohoucnosti" tohoto "boha" svědčí však o vysokých znalostech psychologie: "...hled', abys všecky zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, konal před Faraónem. Jáť pak zatvrdím srdce jeho, aby nepropustil lidu." (M.II. 4.21)

Mluvčí si byl velmi dobře vědom, že faraon nebo jeho velekněží, kteří si z generace na generaci předávali tajné znalosti, budou schopni správně pochopit některé "zázračné" jevy. Protože vědecké znalosti kněží pramenily z učení jejich bývalých "bohů", lze větu interpretovat i takto: vědomosti, které mají od nás, jim umožní aby ti odporovali.

Farao a kněží pak skutečně byli "zatvrzelí" (možná i cizím přičiněním), ale jejich domnělá zatvrzelost se opírala o poměrně rozsáhlé vědecké a astronomické znalosti. Nešlo je zkrátka "opít rohlíkem".

Strážci kalkulovali s tím, že poslední, podobně těsné přiblížení planet, upadlo po tisíciletích v zapomenutí, takže některé průvodní jevy budou i pro vzdělané Egyptány překvapením. Jak uvidíme, nemýlili se.

Mojžíš tak byl psychologicky připraven na odpor kněží, aby při konfrontaci neztratil hned zpočátku sebedůvěru. Jinou, méně pravděpodobnou, ale neopomenutelnou možností je pozdější vsunutí této věty do textu, za účelem zvýšení dopadu.

Strážci neměli v plánu přesvědčovat egyptskou vládnoucí elitu pomocí "zázraků"! Účelem akce bylo vyvinout nátlak na vládnoucí skupinu prostřednictvím prostého egyptského obyvatelstva. Pokud se pověřivé egyptské venkovany podaří přesvědčit, že děsivé úkazy, které přinášejí utrpení, jsou dílem jakéhosi silného, neznámého boha, a ten trvá na propuštění Hebrejců do svých služeb, ocitne se Egypt na pokraj lidového

povstání. Faraonovi nezbude nic jiného, než pod hrozbou vzpoury poddaných požadavkům Hebrejců ustoupit.

Že nakonec celou strategii prohlédl, potvrzuje stíhání prchajících - vyslal za nimi vojsko, aby je opět zajal. Tak se nechová ten, kdo je přesvědčen o Boží vůli na straně protivníka!

Zápis ovšem psali pozdější "vítězové", kteří poražené (faraona a jeho rádce) stylizovali do role prostáčků.

O přesném a nezvratném načasování, které bylo pod minkou konečného úspěchu, svědčí událost, kdy přítomný Strážce neměl daleko k tomu, aby liknavého Mojžíše, který se cestou zbytečně zdržel, v návalu prchlivosti zabil. Vyděsil a obměkčil ho až zoufalý čin Mojžíšovy manželky Zefory (M.II. 4.24 a 25).

Aron, informovaný o bratrově návratu do Egypta, se s ním setkal na blíže neurčené hoře, kde oba (možná všichni tři) probrali další postup (M.II. 4.28).

Na shromáždění se jim pak díky Aronově výřečnosti a s pomocí Mojžíšem demonstrováných triků skutečně podařilo přesvědčit lid (a především radu starších) natolik, že přijali myšlenku odchodu a podřídili se jejich vedení (M.II. 4.29-31).

Biblický záznam jednotlivých událostí má svá neměnná pravidla.

Průběh je popisován v pravidelném logickém sledu:

informace o chystané události

instruktáž

ohlášení události faraonovi

počátek (nebo vyvolání) události

popis skutečné události a jejích následků

Díky tomu je na první pohled zřejmé, kde byly později provedeny úpravy textu vepsáním nebo zpřeházením původního sledu odstavců i částí kapitol.

První požadavky

Potom přišli Mojžíš s Áronem a řekli Faraonovi: "Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Propuště lid můj, ať mi slaví svátky na poušti." Odpověděl Farao: "Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele? Hospodina neznám, Izraele také nepropustím." I řekli: "Bůh Hebrejský potkal se s námi. Necht' medle jdeme cestou tři dni na poušť, a obětujeme Hospodinu Bohu našemu, aby nedopustil na nás moru neb

meče." I řekl jim král Egyptský: "Proč ty Mojžíši a Árone, odtrhujete lid od prací jejich? Jděte k robotám svým." Řekl také Farao: "Hle, již nyní mnoho jest lidu toho v zemi, a vy odvozujete je od robot jejich." (M.II. 5.1 až 5)

První audience Mojžíše a Arona u egyptského vládce tedy nedopadla nijak slavně. Rozezlený faraó, který si uvědomoval ekonomické důsledky, nejenže nevzal jejich požadavek na vědomí - zavedl šikany, které měly Hebrejce zaměstnat, zastrašit a přivést na jiné myšlenky. Měly je poštvat proti novým vůdcům, a potlačit tak hrozící revoltu v samém počátku.

Podle reakce hebrejských šafářů se dá soudit, že se faraonovi psychologický protitah povedl: "A mluvili jim (Mojžíšovi a Aronovi): Pohleď váš bůh na vás, a sud': nebo zošklivili jste nás před Faraonem a služebníky jeho, a dali jste meč v ruku jejich, aby

nás zamordovali". I navrátil se Mojžíš k neznámému a řekl: "Pane, proč jsi tyto zlé věci uvedl na lid tento? Proč jsi mne sem poslal?" (M.II. 5.21 a 22)

Strážce se schází s Mojžíšem (na osobní schůzce!), uklidňuje ho a trvá na plnění úkolů. Vždyť první bod programu byl úspěšně splněn - byla vzbuzena pozornost obou stran.

Podmínky, na které si Hebrejci v Egyptě zvykli, zřejmě nebyly tak úplně špatné, protože se na ně později neustále odvolávali (M.II.16.3; M.IV. 11.4, a pod.).

V řádu ustáleném řádu a běhu života, ustáleném během čtyř staletí, se náhle objevila povážlivá trhlina. Teď bylo třeba věci "udržovat ve varu". Mojžíš byl znovu ujištěn, že bude hlavním aktérem nastávajících událostí a Aron jeho mluvčím.

Scénář, sepsaný se znalostí zákonů nám neznámé nebeské mechaniky, se nedal pozdržet. Mojžíš byl o možných nastávajících úkazech zřejmě částečně informován. Přinejmenším o jejich pravděpodobném počátku a následcích. Počátek ani průběh jevů se však nedal předvídat přesně. Důležité bylo jejich šikovné využití pro účely propagandy, jejímž terčem byl faraon.

Použité iluzionistické triky s holemi byly při druhé audienci egyptskými kněžími bez obtíží napodobeny. Strážcům bylo jasné, že se provedení plánu neobejde bez vydatné "boží pomoci"...

Očekávané průvodní jevy přiblížení planet se zatím neprojevovaly, a tak bylo třeba improvizovat. Řetěz událostí, známých pod názvem "rány egyptské", musel být vyvolán uměle...

První fáze

Napříště byl pro široké publikum připraven nepěkný "trik", který dnes zvládne kdejaká chemická továrna - zbarvení a otrávení vody v řece. To však uměli i egyptští kněží, a faraona událost nepřesvědčila. Prosté egyptské obyvatelstvo však bylo promyšleným znehodnocením vody zasaženo na nejcitlivějším místě. Bible udává, že řeka byla otrávena po sedm dní.

Mojžíšova publicita se zvýšila a jeho požadavky vešly v obecnou známost. Vina za všechny nepříjemnosti byla ústní propagandou cílevědomě připisována tvrdošíjnosti pána Egypta. Biblický text si můžeme srovnat s obsahem Ipuverova papýru.

"...a byla krev po vší zemi Egyptské."
(M.II. 7.21)

Řeka se stala krví. (Ip. 2.10)

Kopali pak všichni Egyptští vůkol řeky, hledající vody ku pití, nebo nemohli pít vody z řeky. (M.II. 7.24)

Lidé shledali její chuť (vody) odpornou.....lidským bytostem, a žíznilo po vodě. (Ip. 2.10)...a nasmradila se řeka, tak že nemohli Egyptští pít vody z řeky... (M.II. 7.21)

To je naše voda! To je naše štěstí! Co teď budeme dělat? Všechno je zmařeno... (Ip. 3.10 až 13)

Postavení faraonů

Faraoni nebyli zcela absolutními vládci. Jejich prvořadým úkolem byl ohled na blaho lidu. Jinak mohli být sesazeni, a při větší neschopnosti (například při ztrátě fyzické zdatnosti nebo při neschopnosti zplodit nástupce) mohli být doslova "utraceni".

Zcela bez emocí, asi tak jako chromý kůň...

Byli zcela závislí na loajálnosti kasty vzdělaných kněží. Jedině ti je mohli v krizových situacích podpořit. Někteří z nich však - z neznámých důvodů - podporovali Mojžíše. Bylo jen otázkou času, kdy tato "pátá kolona" získá potřebnou převahu.

Druhá fáze

Další egyptská "rána" byla jen logickým důsledkem první: ryby byly otráveny

okamžitě, jedem popálené žáby (ojojživelníci) vedené pudem sebezáchovy opustily břehy Nilu a zavlažovacích kanálů, aby hledaly jiné vlhké prostředí.

Každý, kdo někdy viděl žáby, jak se bez ohledu na projíždějící vozidla přesunují přes silnici do míst páření, si dovede představit, jak to asi v Egyptě vypadalo.

Kněží pochopitelně dokázali vysvětlit i tento úkaz. Řekli tedy faraonovi, aby Mojžíš s pomocí svého "boha" nechal žáby opět zmizet.

Vše bylo jen otázkou načasování - ke schůzce Mojžíše a faraona muselo dojít vždy ve správný okamžik. Jedině tak mohl Mojžíš faraona ujistit, že "zítra" (tedy ne "mocným Božím kouzlem" a hned) žáby opět odejdou a zůstanou jen v řece.

Žáby, odolávající jedu déle než ryby, nakonec hromadně vyhynuly.

Nařídít, aby se vrátily zpět do řeky, Mojžíš ani Strážci samozřejmě nedokázali (M.II. 8.11 a 13).

Třetí fáze

Hmyz, popsáný v Bibli kralické jako "stěnice", definují ostatní překlady jako komáry. Touto "ránou" byly muchničky a komáři - k jejich přemnožení došlo porušením biologické rovnováhy v důsledku předchozího otrávení řeky a jejích ramen. Možná šlo o druhy, které byly předtím úspěšně decimovány rybami, žábami a jinými vodními tvory. Proč nedošlo k přemnožení komárů v místech, kde žili Hebrejci?

Odpověď nám poskytne pohled na mapu nilské delty. Země Gosen, kde sídlili Hebrejci, leží stranou hlavního toku Nilu, jehož voda byla otrávena. Voda ve slepých říčních ramenech se vyměňovala jen v čase záplav. Navíc Hebrejci neprovozovali intenzivní zemědělství, takže jejich území nebylo protkáno sítí zavlažovacích kanálů. Svěží vítr, který neustále vane od moře, udržuje mračna komárů ve vnitrozemí.

Všude v postižených oblastech se povalovala tlející těla žab "jejichž hromady zasmradily zemi" (M.II. 8.14).

Nezakopané zdechlíny se staly dokonalou líhni much a ovádů. (I to naznačuje, že s organizací egyptského veřejného života nebylo něco v pořádku.) Tato biblická zmínka ukazuje cestu k překvapivému vysvětlení nejméně jedné z dalších "ran". Pro podrobnosti si však musíme odskočit do biologie.

Čarodějovi učni

Dva příklady, které si uvedeme, jsou z nedávné minulosti a týkají se zneužití biologických poznatků. Následky obou případů jsou všeobecně známy.

Zdánlivě nevinné pokusy španělského lékaře, který se zabýval mutacemi jinak zcela neškodných virů, byly příčinou strašlivé epidemie zvané španělská chřipka. V krátké době na ni zahynulo přes 20 000 000 lidí. To je více, než na bojištích první světové války, která epidemii předcházela...

Pro svého přítele, chovatele koní, vypěstoval jiný (pro změnu francouzský) lékař virus, který měl vyhubit králíky, jejichž nory byly důvodem častých zranění nohou jeho zvířat. Přítel na své farmě připravek

použil a králíci opravdu rychle vyhynuli - v celé Evropě...! Tento virus dodnes vyvolává epidemii králíčího moru - mixomatózy. Pro chovatele králíků je pohromou, která nad jejich miláčky visí jako Damoklův meč.

Oba experimentátoři použili k mutaci jinak neškodných virů stejný postup: kulturu nasadili do živného roztoku obsahujícího žabí krev. Větší část virů sice změnou prostředí uhynie, ale ostatní se přizpůsobí - mutují.

Španělský lékař použil pro další mutaci "svého" nového viru krev prasete, jehož vnitřní orgány se téměř detailně podobají lidským.

Pak prase virem infikoval, a když pošlo, provedl pitvu, aby zjistil, které části těla byly virem napadeny. Následky jeho neopatrnosti byly nedozírné. Nejdříve zemřeli všichni členové jeho rodiny, a pak, díky rozšířeným

dopravním možností, se epidemie rozšířila do celého světa. Ironií osudu zůstává, že její "tvůrce" byl mezi těmi, kteří přežili...

Jeho francouzský kolega použil stejného postupu, ve druhé fázi však "krmil" viry králičí krví. Nutnou složkou pro první stupeň mutace však byla i v tomto případě žabí krev.

Čtvrtá fáze

Teď už asi tušíte, co se dělo v Egyptě. Kam jen se člověk podíval, tlely miliony žab. Mouchy, ovádi a komáři - typičtí přenašeči virových a jiných onemocnění - se nebývale rozmnožili...

Přelétáváním těchto živých injekčních stříkaček z těl teplokrevníků na žáby a naopak proběhl přirozenou cestou stejný proces, jakého použili shora uvedení "kouzelníci". To

je klíč k vysvětlení tajemství popisované záhadné epidemické nemoci s vředy a vyrážkami, která propukla po události se žábami a "stěnicemi". Nápadně se podobala moru.

Ve prospěch Strážců chci věřit, že se jednalo o nechtěný, náhodný efekt. Jestli ale šlo o výsledek chladné kalkulace, máme před sebou vůbec první písemný záznam o použití biologické zbraně hromadného ničení.

Využití řady návazností vyplývajících z masivního narušení přirozené rovnováhy je dokladem o dokonalých znalostech přírodních zákonů.

Všechny překlady bible z řečtiny (Luther, Zwingli), píší v souvislosti s touto "egyptskou ránou" o velkém množství ovádů.

Bible kralická z roku 1613, která až na drobné výjimky uchovává původní význam

hebrejského textu, se zmiňuje o výskytu směsice "všelijakých škodlivých žížal". Zkusme se trochu věnovat této verzi.

Pro zvýšený povrchový výskyt velkého množství žížal a jiných, zemi obývajících červů, existuje ještě několik možných vysvětlení. Otrávená voda řeky se prosakováním pomalu dostávala do orné půdy. Dešťovky - kubický metr hlíny jich může obsahovat až sto kilogramů - drážděné chemikáliemi, prchaly na povrch.

Totéž platí pro stonožky (i jedovaté), brouky a jiný lezoucí hmyz.

Další možnou příčinou jsou změny elektrostatického a magnetického pole, které se začínaly projevovat v důsledku střetu sil během pozvolného přibližování Země a planety Nibiru. Nervovou soustavu červů dráždila zvýšená kyselost půdy, případně přímo slabé elektrické vířivé proudy.

Podobnou metodu s úspěchem používají někteří rybáři při opatřování návnady - přivádějí elektrické napětí na dvě elektrody zapuštěné do vlhké země. Žížaly pak velmi rychle a ve velkém počtu vylézají na povrch.

Pokud bychom chtěli problémem pitvat ještě hlouběji (a pozdější dění nás k tomu opravňuje), mohli bychom ve "všelijakých škodlivých žížalách" nalézt i synonymum pro bakterie a viry. Není to přehnané, ani od věci. Jasný důkaz, prozrazující rozsáhlé biologické znalosti, najdeme i v mnohokrát opakovaném zákazu konzumace zvířecí krve: "Nebo duše všelikého těla jest krev jeho, kteráž jest v duši jeho..." (např. M.III. 17.14)

Tato nenápadná větička je komprimátem rozsáhlých biologických a genetických znalostí! V krvi (duši těla) se mohou nacházet například původci nakažlivých nemocí (jiní živí tvorové - duše), třeba různé viry.

S dalšími až neuvěřitelně překvapivými znalostmi biologie se ještě setkáme na dalších stránkách.

Kosmické vlivy na zemskou atmosféru

Dosavadní události byly jen výplní zbývajícího času. Hlavní jednání teprve mělo přijít.

Scéna se připravovala zemské atmosféře, kde pomalu docházelo ke změnám, vyvolaným prolínáním gravitačních (slapových) sil. Těmito silami ovlivněné vzdušné proudy stoupaly do neobvyklých výšek, kde vodní páry mrzly na kroupy. Nezvyklý směr a síla stoupajících větrů byly příčinou tvorby krup obrovských rozměrů.

Kroupy se tvoří ve sloupci přehřátého (vodními parami nasyceného) vzduchu stoupajícího do velkých výšek 7 až 12

kilometrů, kde panují teploty hluboko pod bodem mrazu. Pokud proud vlhkého vzduchu, který do takových výšek pronikne, je neobvykle silný (jetstream - 200 až 600 km/h), hrozí nebezpečí, že z oblohy budou padat doslova kusy ledu. Jelikož Strážci měli potřebné znalosti, nebyl pro ně odhad rozsahu a následků očekávané katastrofy problémem.

V této souvislosti je třeba opět zdůraznit zvolenou taktiku chytrého využití vývoje momentální situace. Skutečně všemohoucí Bůh by mohl Mojžíše o průběhu všech chystaných událostí informovat od začátku. Snadno by tak odstranil jeho původní nervozitu a pochyby. Ale až na případ s otrávením řeky, které se jako jediné dalo naplánovat, mohl být Mojžíš se situací seznamován vždy až na poslední chvíli. Šlo o řadu improvizací a důvtipného využití okolností k vedení propagandy proti faraonovi.

Pátá fáze

Očekávaná bouře s krupobitím byla v těchto zemských šířkách zcela neobvyklou přírodní katastrofou. Když už bylo zřejmé, že její rozsah bude hrozivý, bylo Mojžíšovi nařízeno, aby Egyptany varoval.

Kdo poslechl, udělal dobře. Mojžíš si tak získal podporu mnoha lidí z faraonova dvora, jimž zachránil majetek a životy. Ti pak pomohli šířit propagandu mezi ostatními. Následně se mezi utrápenými Egyptany začala zvedat sílicí vlna nespokojenosti s postupem vládce. Biblický text, psaný vítězi, se zmiňuje o katastrofě, která postihla "celou zemi Egyptskou". Je to asi tak, jako když šokované oběti zemětřesení vyprávějí, jak se "třásla úplně celá Země i s oblohou".

Hebrejci žili v přímořské části nilské delty, která zůstala ušetřena. Interpretace: zázrak!...

I sstoupil oheň na zem a dštil Hospodin krupobitím na zemi Egyptskou. I bylo krupobití a oheň smíšený s krupobitím těžký velmi, jakéhož nebylo nikdy ve vší zemi Egyptské, jakž v ní bydliti lidé začali. (M.II. 9.23-24)

Skutečně, vrata, sloupy a zdi byly pohlceny ohněm. (Ip. 2.10)

Rozdíl v teplotách a rozdíl elektrického potenciálu ledem nasycených mraků se vybíjel v nevídaných blecích, připomínajících oheň chrlený z nebe. Podobnými úkazy jsou provázena i tornáda na severoamerickém kontinentě.

I ztloukly kroupy po vší zemi Egyptské, cožkoli bylo na poli od člověka až do hovada;

všecku také bylinu polní potloukly kroupy, i všecko stromoví na poli zpřerážely. (M.II. 9.25)

Stromy jsou zničené. (Ip. 4.14)

Ani plodu ani rostliny nenalezneš. (Ip. 6.1)

Dal místo deště krupobití, oheň hořící na zemi jejich. Tak že potloukl réví jejich, a zpřerážel dříví v krajině jejich. (Žalm 105.32 a 33)

Dolní Egypt pláče.. ..celý palác je bez příjmů. Jemu náleží (právem) pšenice a ječmen, husy a ryby. (Ip. 10.3-6)

Vskutku, pšenice je všude zničena. (Ip. 6.4)

Vskutku, co včera bylo k vidění, je dnes zničeno. Země leží zničena jako posečené konopné pole. (Ip. 5.12)

Pohroma neuštrřila ani dobytek: "Aj, ruka Hospodinova bude na dobytku tvém, kterýž jest na poli, na koních, na oslích, na velbloudích, na volích a na ovcech, mor těžký velmi." (M.II. 9.3) "Protož nyní pošli, shromážd' dobytek svůj a cokoli máš na poli.

Na všechny lidi i hovada, kteráž by nalezena byla na poli, a nebyla by shromážděna do domu, spadne krupobití a pomrou." (M.II. 9.19)

Ale kdož nepřiložil srdce svého k slovu Hospodinovu, nechal služebníků svých a dobytka svého na poli. (M.II. 9.21) "Vpravdě, všechna zvířata, jejich srdce pláčí. Dobytek bučí..."

„Hle, dobytek volně pobíhá, a nikdo jej neshání dohromady. Každý vybírá jen dobytek, který má vypáleno jeho jméno." (Ip. 9.2 a 3)

Fáze šestá

Další "ránou egyptskou" byly kobyly, které byly přineseny východním větrem z pevniny. Ten obvykle v Egyptě nepřevládá (to také zemi uchránilo před radioaktivní katastrofou), a proto stál autorům biblických textů za povšimnutí. Mračna kobylyk sama o sobě nejsou na Středním východě žádnou zvláštností. Smůla byla v tom, že se v rychlém sledu přivalily hned dvě katastrofy, které tvrdě postihly zemědělskou produkci v této agrární zemi.

I nečekaný směr větru (včetně jeho obrácení) můžeme přičíst atmosférickým změnám následkem neobvyklé konstelace planet.

Biblický text tentokrát území obývané Izraelity z dopadu "rány" nevyjímá, i když tak výslovně činí ve všech ostatních případech!

Fáze sedmá

Poslední pohromu bychom mohli pohodlně přičíst již uvedené virové epidemii. Je tu však ještě jiná významná událost, které bychom měli věnovat pozornost. V zájmu pochopení dalšího textu musíme opět trochu odbočit.

Jedno proroctví z počátku našeho století (stejně jako ojedinělá poznámka v bibli) se zmiňuje o zajímavé události. Tou událostí je časový úsek, ve kterém vládla, respektive zavládne (podle proroctví) třídní tma.

O tomto úkazu existují záznamy, ságy a pověsti na obou stranách zeměkoule. Na protilehlé straně se hovoří o čtyřdenní nebo několikadenní tmě, bible uvádí tři dny trvající zatmění Slunce: ...tma přehustá po vší zemi Egyptské za tři dni. (M.II. 10.22) "...v zemi není jasu...", stěžuje si Ipuver. (Ip.9.11)

Existuje domněnka, že některé kultovní obřady obyvatel Jižní a Střední Ameriky mají původ ve strachu z opětovného "zmizení slunce". Povinností jejich kněží bylo neustále sledovat slunce a dbát na to, aby k tomu již nikdy nedošlo.

Proroctví bavorského mlynáře z počátku tohoto století předpovídá stejnou událost. Jeho výklad je s přihlédnutím k dnešním vědomostem překvapivý. V těchto dnech tmy: "...nebude svítit nic, než světla loučí a svíček. Vodu ať všichni mají doma v kovových nádobách, okna zalepená papírem.

Nikdo ať nevychází; každý, kdo v tuto dobu opustí dům, musí zemřít." Byl snad bavorský prorok inspirován biblí? Jistě se teď ptáte: kde je souvislost s "ránou egyptskou"? Trpělivost.

V roce 1976 americký prezident Jimmy Carter vzrušil svět oznámením plánované výroby takzvané "čisté" neutronové bomby.

Tato bomba nemá žádné viditelné ničivé účinky - objekty a flóra zůstanou nepoškozeny. Při výbuchu se však uvolní velké množství tvrdého neutronového záření, schopného téměř bez zábran projít pancířem tanku. Nic netušící osádka sice po ozáření jede dál, ale v podstatě již nežije.

Ozáření způsobí rozklad krve, který po několika hodinách neodvratně končí smrtí. V přímé závislosti na intenzitě záření zahyne většina živých organismů, především teplokrevní savci.

Nejlepší ochranou proti účinkům neutronového záření je buničina - třeba vrstva papíru. Beton ani ocel nepomáhá.

I když zbraň zůstala jen na papíře, pochopili vyděšení ruští stratégové, že doslova přes noc přišli o dosavadní převahu, založenou na tankových a ostatních motorizovaných jednotkách.

Smrt všech prvorozených

Podle dědičného práva Hebrejců se nástupcem rodu vždy stával prvorozený syn. Jeho ztráta byla tím nejhorším, co mohlo rodinu postihnout. Proto i autoři bible popisem selektivního výběru na pozadí izraelských rodových tradic chtěli zvýšit psychologický dopad vyprávění.

Přesně tak jsem to viděl zpočátku. Tak také smysl události pochopili redaktoři hebrejského textu, a proto došlo k dále popsaným přesunům některých pasáží! Neměli, a ani nemohli mít znalosti umožňující jiné logické vysvětlení. Skutečnost je však docela jiná. Když zapomeneme na nesmyslné tvrzení o lidské jedinečnosti a nadřazenosti, a když k tomu přidáme samozřejmé znalosti Strážců v oblasti genetiky, uvidíme všechno jinýma očima.

V linii prvorozených (při zachování určitých pravidel) je zpravidla nejnižší výskyt degeneračních změn! Jsou nositeli nejméně pozměněného genetického kódu předků. Prvorození vždy byli (a mnohde dosud jsou) materiálně zvýhodňovanými univerzálními dědici, což jim vždy umožňovalo snadnější život a usnadňovalo tak pokračování rodové linie.

Dokladem výjimečné důležitosti pečlivého sledování linie prvorozených dětí mužského pohlaví je skutečnost, že rozsáhlé biblické rodokmeny se téměř výlučně zabývají jenom jimi! Zmínky o dalších dětech nebo dokonce dcerách (jmenovitě) najdeme jen tehdy, pokud měly nějaký mimořádný genetický význam.

Pokud působením protichůdných účinků magnetických sil Země a Nibiru došlo ke vzájemné neutralizaci magnetických polí, byly následky podobné účinkům neutronové bomby!

Rozsáhlé poruchy geomagnetického pole mohly vést až k jeho úplnému výpadku. Za podobných okolností v minulosti zřejmě docházelo k potvrzeným, ale dosud nevysvětlitelným záměnám zemských magnetických pólů.

Následkem toho se na neurčitou dobu zhroutil van Allenův štít*, který chrání pozemský život před účinky nebezpečného tvrdého záření. Proti tomu je ozonová díra, která ve zvýšené míře propouští ultrafialové záření s degenerativními účinky, zanedbatelnou záležitostí. (M.II. 10.23): Aniž viděl jeden druhého, a aniž kdo vstal z místa svého za tři dni; ale synové izraelští měli světlo v příbytcích svých.

Ten, kdo nařídil Hebrejcům, aby "nevstávali z místa svého za tři dni" a nevycházel ven, velmi dobře věděl, proč to říká. Záhadou zůstává, proč se text výslovně zmiňuje o světle v příbytcích Izraelitů. Používali Egypťané jiný druh osvětlení? V záznamech "primitivních" předků narážíme na záblesky znalostí, které se našim nejen vyrovnají, ale v mnohém je daleko předčí.

Staré prameny vypovídají, že totéž několikadenní zatmění bylo pozorováno současně

na obou téměř protilehlých stranách zeměkoule, šlo tedy o skutečné zatmění Slunce. Mezi Zemí a Sluncem se totiž povolna sunulo obrovské planetární těleso.

Nastala Egyptská tma...

O podobných efektech se zmiňuje Immanuel Velikovsky v knize Světy v kolizi. I on vychází ze srovnání podobných informací z různých míst Země. Zatmění a popisované atmosférické a jiné průvodní efekty však připsal na vrub Venuši, která se, podle jeho názoru, tenkrát odpoutala od Jupitera a po těsném průletu kolem Země zaujala svou nynější dráhu (Worlds in Collision; Doubleday New York 1952; česky Světy v kolizi, Práce, Praha 1993).

Toto tvrzení bylo mezitím vyvráceno, mimo jiné i sumerskou kosmogonií. Sumerští astronomové Venuši znali pod jménem Lahamu, a i podle Mayů už tenkrát byla na dnešní oběžné dráze.

Velikovsky rovněž vyslovil domněnku, že vzájemné působení magnetických sil obou planet způsobilo třídní zastavení zemské rotace (!). To by však vyvolalo kataklyzma nevídaných rozměrů!

Pevniny by byly okamžitě zaplaveny vodami veškerých oceánů, které by se vlivem setrvačnosti přelévaly po zastaveném povrchu. Nebylo by vyloučeno ani nenávratné "vyšplouchnutí" části vod do mimozemského prostoru.

Obdobně by se zachovaly i zemské kry, plovoucí na plastických vrstvách hornin. Totéž by se opakovalo při obnovení rotace, jenže v opačném směru. Ještě dlouho po

uklidnění by byla hladina moří vysoko nad normálem kvůli rozpuštěnému ledu obou pólů. Po takovémto superkataklyzmatu by na Zemi nezbyl nikdo, kdo by o tom mohl podat zprávu.

To však nic nemění na Velikovského geniální intuici - v době, kdy psal své knihy, o Nibiru nikdo nic nevěděl. Porovnáme-li jeho závěry, učiněné bez znalosti bludné planety v našem slunečním systému, je komplexnost jeho teorie překvapující. Je opravdu jen málo jevů, které ve Světech v kolizi nepopsal.

Přesný popis jedinečné astronomické události byl autory bible z "dobrých důvodů" (viz identické "dobré důvody" dnešních vládců Vatikánu!) pečlivě utajen. Náležitě se projevila i pozdější aristotelovská inventura. Neobvyklé zatmění Slunce při egyptských událostech však bylo natolik účinnou demonstrací moci hebrejského Boha, že se rozhodli je v bibli ponechat.

Úkaz byl tedy způsoben zastíněním Slunce planetou Nibiru, která byla na cestě k aphelu (pryč od Slunce). Jiné vysvětlení dlouhodobého zatmění pozorovaného na obou stranách zeměkoule neexistuje.

Tím se však nečekaně vysvětluje i poslední "rána" seslaná na Egyptány.

Pokud skutečně došlo ke zrušení ochranného štítu Země, klouzaly energeticky nabitě částice po siločárách magneticko-plazmatického chvostu Nibiru formovaných slunečním zářením. (Obrázek na stránce 183.) Částicemi tvořený "ohon" - podle velikosti planety a síly jejího magnetického pole - dosahuje délky milionů kilometrů.

("Ohon" za Jupiterem je schopen ovlivňovat činnost kosmických sond směřujících k tělesům na okraji sluneční soustavy až do opravdu neuvěřitelné

vzdálenosti. Jejich letová dráha proto musí být stanovena tak, aby se mu vyhýbala.)

V ohnisku takového nestvůrného zářiče se Země nacházela po celou dobu zatmění! K tomu je třeba přičíst následky oslabení nebo dočasného rozpadu ochranného magnetického štítu...

Co to znamenalo pro lidi, se dočteme v knize Žalmů: A pobil všecko prvorozené v Egyptě, prvotiny síly v staních Chámových. (Žalm 78.51)

Tentýž žalm v Překladu nového světa svatých Písem: Nakonec srazil všechny prvorozené v Egyptě, počátek jejich plodivé síly v Chamových stanech.

Oba překlady jednoznačně hovoří o poškození genetického dědictví po jednom ze synů Noema!

Událost graduující popisem "smrti" každého prvorozeného člověka i zvířete pak získává naprosto jasný význam: Ztrátou egyptských prvorozených je míněno poškození genetického základu následkem ozáření části egyptské populace (včetně chovných zvířat)!

Co odhalilo seřazení textů

Počínaje desátou kapitolou 2. knihy Mojžíšovy se z dosud logického řetězce popisovaných událostí náhle vytrácí dosavadní rytmus a kontinuita. Pokud chceme správně pochopit obsah další zprostředkované informace, musíme jednotlivé odstavce seřadit podle obsahové návaznosti.

Z porovnání obsahu a významu jednotlivých veršů vyplývá jejich následující

(logické) pořadí: M.II. 12.19, 46-47, 10-20; 11.1, 49; 10.21-29; 12.29-34. Promíchání tří kapitol textů jasně potvrzuje např. kap. 10., verš 28, 29, v konfrontaci s kap. 11., verš 8!

Většina textů, které po provedeném přeskupení zůstávají "nadbytečné", byla redaktory doplněna v duchu pozdějšího rituálu.

Opomenutím, potlačením nebo cenzurou vzpomínky na neopakovatelnou astronomickou událost však nebyl splněn základní účel - fixace data neobvyklého astronomického jevu. Tím došlo k výrazným posunům jeho časového určení.

O tom, že Hebrejci skryli i zvířata, svědčí text, jehož skutečný význam redaktoři nepochopili (a ani nemohli pochopit), a tak ho jednoduše přesunuli do jedenácté kapitoly: "... o půlnoci já půjdu prostředkem Egypta, a pomře všecko prvorozené v zemi

Egyptské, od prvorozeného Faraonova, jež seděti měl na stoličce jeho, až do prvorozeného děvky, kteráž je při žernovu, i všechno prvorozené hovad." (M.II. 11.5)

Každá nechráněná živá bytost přijde o "genetické prvorozenství".

Udání času (půlnoc) je iluzorní. Hebrejci tehdy samozřejmě neměli hodinky a ve tmě se poměrně těžko určuje půlnoc podle slunečních hodin... Také doba trvání - tři dny - nemusí odpovídat skutečnosti.

(Některé záznamy z Jižní Ameriky hovoří o čtyřech dnech temnoty.) V dlouhotrvající tmě však člověk velmi rychle ztrácí pojem o čase.

"U synů pak izraelských nikdež nehne ani pes jazykem svým, ani člověk ani hovado, abyste věděli, že rozdíl učinil Hospodin mezi Egyptskými a Izraelskými." (M.II. 11.7)

Jediný rozdíl mezi Hebrejci a Egypťany spočíval v tom, že varování Hebrejci zůstali ve skrytu!

Vše s největší pravděpodobností provázela řada zemětřesení, vyvolaných působením sílicích slapových sil. Podle Ipuverových slov se dá dokonce usuzovat na vypuknutí lidového povstání: Skutečně, dětmi knížete bylo vrháno na zeď. Skutečně, děti knížete (velekněze?) byly vyhozeny na ulici. (Ip. 4.3 a 6.12) (Je ale možné, že Ipuver zde popisuje události, ke kterým došlo až po odchodu Hebrejců; během vpádu Amalekitů/Hyksů.)

Události se natolik prolínaly a měly takový spád, že se nakonec všechno slévá do obrazu všeobecné zkázy a umírání z blíže nedefinovaných důvodů. Mnoho lidí zřejmě zahynulo ve zřícených budovách. Také morová rána dosáhla svého vrcholu: Všude je někdo, kdo pochovává bratra. (Ip.

2.13)...nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo něčeho mrtvého. (M.II. 12.30)

Zemí jde sténání, smíšené s nářkem. (Ip. 3.14)...a vzešel křik velký v Egyptě... (M.II. 12.30)

Obraz dokonalé zkázy...

Obřad beránka - Pesach

Nebeské hodiny se neúprosně posunovaly kupředu. Bylo zřejmé, že vzdor Egyptanů je u konce. Lidé se museli připravit na cestu.

Pokud správně zařadíme zpřeházené a vyloučíme později vložené odstavce, poskytuje obsah dvanácté kapitoly velmi přehledný obraz událostí. V úvodu je popsán obřad hoddu beránka - Pesach (pašije).

Evidentně nesmyslné počínání...

Přiznám se, že původně jsem chtěl tento obřad přejít mlčením. Po uspořádání kontinuity textů se však ukázalo, že vůbec nejde jen o přípravy ke spěšnému odchodu, ani o pouhou symboliku, jak se zdá, pokud text čteme v původním sledu. Číhalo zde další obrovské překvapení!

Ale nepředcházejme. V detektivce se nesmí přeskakovat stránky!

První až jedenáctý verš dvanácté kapitoly zřetelně patří do kapitoly desáté - návod k přípravě obřadu (M.II. 12.1 až 11) musel být vydán nejméně čtyři až pět dnů před zatměním Slunce!

Instruktaž se musela uskutečnit ještě mnohem dříve. Proč? Beránci měli být...vybráni desátého dne měsíce tohoto... a

poražení všichni najednou...čtrnáctého dne měsíce tohoto.....k večerou.

Příkaz zněl: "Takto pak jej (beránka) jíst budete: Bedra svá přepásána míti budete, obuv svou na nohách svých a hůl svou v ruce své, a jísti budete s chvátáním." (M.II. 12.11)

Jinými slovy: všichni budou kompletně oblečeni a připraveni okamžitě vyrazit. Objevuje se další, zdánlivě nesouvisející záhada - bylo zakázáno brát s sebou kvašený chleba. Proč?

Nejpravděpodobnější důvod přísného zákazu používání kvásku je zároveň tím nejlogičtější: Hebrejci byli proti řádící virové epidemii chráněni sérem, podaným v potravě! Kvasinky by mohly oslabit jeho účinnost! Čím lze podložit toto tvrzení?

Přijmeme-li možnost, že popsanou "ránou" byla (možná, že záměrně vyvolaná!)

epidemie a Hebrejci na své pouti k Rudému moři zákonitě museli projít zamořeným územím, bylo očkování jedinou možnou prevencí. Postup byl přitom naprosto nenápadný. Aby použité očkovací sérum neztratilo na účinnosti, nesmělo přijít do styku s kvasinkami. V textu výslovně stojí: "Za sedm dní přesné chleby (z nekvašeného těsta) jísti budete, a hned prvního dne vyprázdníte kvas z domů vašich; nebo kdož koli jedl by co kvašeného od prvního až do sedmého dne, vyhlazena bude duše ta z Izraele." To není hrozba, ale varování! (M.II. 12.15)

Záležitosti s kváskem a těstem věnuje biblický text nezvykle mnoho místa. Záhadné návody, považované za poněkud zvláštní náboženský obřad, měly za dané situace nesmírně praktický význam.

Jednotlivé odstavce jedenácté kapitoly byly díky pozdějším úpravám zpřeházeny,

ovšem souvislost mezi epidemií a zvláštními opatřeními je nepřehlédnutelná.

O jaký druh očkování šlo a jak bylo podáno? Vysvětlení záhady je velmi prosté!

Mnoho antivirových vakcín se získává jednoduchým způsobem: virus je naočkován zvířatům. Takto oslabená virová kultura je pak na jiná zvířata nebo člověka aplikována různými formami - injekcí, spolknutím nebo formou aerosolu (rozprášením do vzduchu).

Zapaluje? Ještě ne?

Vraťme se k obřadu Beránka. V návodu na jeho provedení se objevuje něco velmi neobvyklého - z nepochopitelného důvodu je vyžadováno přestoupení jednoho z nejdůležitějších příkazů, který byl dodržován už od dob Noema.

Krev beránka se nemá vylévat na zem, právě naopak - uchovávat v nádobě uvnitř domu!

Navíc se jí potírají veřejně dveří, tedy místo, kudy musí každý mnohokrát projít. Beránek se nevaří, jí se pečený nad ohněm a se všemi vnitřnostmi, tedy s játry a mozky. Doslova: Nebudete jísti z něho surového ani v vodě vařeného, ale pečené ohněm, s hlavou jeho i s nohami a drobky. Nezanedbáte z něho ničehož do jitra; pakli by co pozůstalo z něho až do jitra, ohněm spálíte. (M.II.12.9 a 10)

Pečením nad ohněm (ne grilováním!) se maso nikdy nepropeče dokonale. Největší množství oslabených virů je možno nalézt ve vnitřnostech a lymfatických uzlinách v podpaží a mezi stehny a břichem, kde je maso většinou méně propečené. Aby nedošlo ke zničení vhodně kumulovaných virů, je zakázáno zlámat jakoukoli kost. (Člověk se může nakazit salmonelózou z nepropečeného

masa právě v okolí kloubů grilovaných kuřat.) Zbytky infikovaného masa musely být spáleny, aby virus případně nemutoval a nenakazil ostatní dobytek.

(K zamyšlení pro pochybovače: košer kuchyně je z mikrobiologických důvodů odjakživa striktně rozdělena na "masnou" a "mléčnou"! Bacily objevili Pasteur a Koch teprve v 19. stol. n. l., viry byly objeveny až mnohem později. Od koho asi převzali své zásady prapředkové dnešních židů?)

Popis obřadu v biblickém textu podává jednoznačné svědectví o očkování Hebrejců vakcínou oslabeného viru, která jim byla podána prostřednictvím předem nakaženého skopového dobytka (inkubační doba nakažení separovaných zvířat byla čtyři dny), a to dvojitým způsobem: orálním a aerosolovým - v jídle a vdechováním. Chcete další indicii?

K jídlu předepsané "hořké byliny" nebyly ničím jiným než pelyňkem. Proč právě tato bylina?

Pelyněk je rostlina velmi hořké chuti, která má z lékařského hlediska několik velmi zajímavých účinků: - zabraňuje kvasným procesům v trávicím systému - odčervuje - zabraňuje infekcím - zvyšuje prokrvení a povzbuzuje činnost žláz s vnitřní sekrecí (například štítné žlázy).

Pelyněk je použitelný hlavně v době květu, v jižní Evropě je to od července do konce září.

Alegorií, která souvisí s průchodem Nibiru, se zdá být i starý pojem "hvězda hořkosti". (Nejedli jsme náhodou poprvé pelyněk, právě když se objevilo toto nebeské těleso...?) Analogií svátku Pesach je vůbec první křesťanský svátek - Velikonoce.

Velikonočního beránka pečeme dodnes, jen symbolika je úplně jiná.

Den odchodu

Datování se vlivem různých úprav textů a možná i opomenutím vyrovnání kalendáře v dobách babylonského zajetí posunulo natolik, že dnes již není možné určit měsíc odchodu Hebrejců z Egypta v Sitchinem vypočítaném roce 1433 př. n. l. jinak než vyhodnocením indicií. Z běžných agrotechnických lhůt vyplývá, že k popisovaným událostem muselo dojít někdy ve druhé polovině července nebo počátkem srpna.

Odchod následoval bezprostředně po týdnu svěcení v historii prvního (a jediného účelného) Svátku nekvašených chlebů.

Za sedm dní přesné chleby jísti budete...
(M.II. 12.15)

A v den první buďte shromáždění svaté; dne také sedmého shromáždění svaté míti budete. Žádného díla nebude děláno v nich; toliko čehož se užívá k jídlu od každého, to samo připraveno bude od vás. (M.II. 12.16)

Pět dnů mezitím se lidé nescházeli ke společné práci, dokonce nesměli pracovat vůbec. Měli povoleny jen nejnutnější úkony spojené s přípravou potravy, aby nadměrně nezatěžovali svůj organismus v době, kdy za účelem vytvoření protilátek prodělávali slabou formu smrtelně nebezpečné choroby, která Egyptany kosila po stovkách. Po celou dobu drželi přísně stanovenou dietu.

Těsto (bez použití kvasnic) zkvasí přirozenou cestou za sedm až osm dní. Logicky pak navazuje i další text: Protož vzal lid

těsto své, prvé než zkysalo, obaliv je v šaty své, na ramena svá. (M.II. 12.34)

Nejdéle dvanáct dnů po zatmění ("jití Hospodinově"):...vstal Farao noci té, a všickni služebníci jeho i všickni Egyptští, a vzešel křik veliký v Egyptě; nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo něčeho mrtvého. A povolav Mojžíše a Árona v noci, řekl: "Vstaňte, vyjděte z prostředku lidu mého, i vy i synové Izraelští, a odejdouce, služte Hospodinu, jakž jste mluvili. Ovce také vaše i voly vaše vezměte, jakž jste žádali, a jděte; a dejte mi také požehnání." I nutkali Egyptští lid, aby co nejrychleji vyšli z země; nebo pravili: "Všickni již teď zemřeme." (M.II. 12.30 až 33)

Poslední odstavec jasně říká, proč farao musel ustoupit. Epidemie dosáhla kulmin-
ačního bodu. Lidé umírali jako mouchy. Nečekané třídenní zatmění Slunce a stále rostoucí vliv slapových sil provázený

zemětřesením, byly posledními kapkami v poháru snesitelnosti. Tehdy, pod silným tlakem k smrti vyděšených a utrápených Egyptanů, faraon povolil.

Psychologická válka byla definitivně vyhrána. Pod záminkou provedení obřadu, který měl uspokojit a uklidnit "rozhněvané božstvo", si Hebrejci od vyděšených egyptských susedů na příkaz svého nového boha "vypůjčili" spoustu šperků a cenností, aby tak "obloupili Egypt".

To naznačuje, že nikdo z Egyptanů s jejich definitivním odchodem nepočítal!

Rozpory v časových údajích

Velikonoce byly zavedeny jako křesťanský svátek roku 325, po velkých sporech na

nizejském koncilu. Slaví se v neděli, která následuje po prvním jarním úplňku.

Původní "svátek přesnic", kdy se jedly nekvašené chleby, byl slaven při sklizni ječmene. K tomuto datu byl naposled slaven těsně před dobytím Jericha. Později byl téměř zapomenut. Ve druhé knize Kronik (Paralipomenon II) se dočteme, jak za krále Ezechiáše:...drželi slavnost přesnic měsíce druhého...

...obětovali beránka čtrnáctého dne měsíce druhého. (Par. II. 30.13, 15)

Král Joziáš (Jóšijáš) však slavil Pesach...čtrnáctého dne měsíce prvního (Par. II. 35.1).

Tenkrát zřejmě byly promíchány texty desáté, jedenácté a dvanácté kapitoly Exodu.

Podle hebrejského lunárního kalendáře začíná nový rok 1. Tišri - na přelomu září a října.

Útěk z Egypta

Když nahradíme jazykové archaismy překladu bible dnešními pojmy, stává se Exodus strhující četbou dobrodružství vybraného (vyvoleného) národa, který se vydal (byl vyveden) na cestu za "sebeurčením". Proč byla zvolena právě oklika okolo Rudého moře?

Nejkratší a nejlepší trasou ze země Gosen na území dnešního Izraele byla egyptskými posádkami chráněná obchodní cesta, sledující v nevelké vzdálenosti pobřeží Středozemního moře. Počet Hebrejců na počátku Exodu je udáván číslem šest set tisíc

bojeschopných mužů (ve věku 15 až 55 let). Se ženami, dětmi a starci je možno počet uprchlíků odhadnout na minimálně jeden a půl milionu lidí, provázených obrovským množstvím dobytka. To si málokdo uvědomuje.

Osobně považuji zvládnutí organizace odchodu za jediný skutečný "zázrak", ke kterému v Egyptě došlo. Představte si třeba jen zásobování pitnou vodou! Další text říká, že Izraelité vyšli "vojensky spořádaní" - kdo je to tak rychle naučil?

Strážci výpravu nevedli nejkratší cestou, ale zcela nelogicky opačným směrem - pouští na egyptské straně podél Rudého moře, které bylo poslední a zdánlivě nepřekonatelnou překážkou na cestě ke svobodě.

Stalo se pak, když pustil Faraó lid, že nevedl jich Bůh cestou země Filistinské, ačkoli bližší byla; nebo řekl Bůh: "Aby

nepykal lid, když by uzřel, an válka nastává, a nevrátili se do Egypta." Ale obvedl Bůh lid cestou přes poušť, kteráž jest při moři rudém. A vojensky zpořádaní vyšli synové Izraelští z země Egyptské. (M.II. 13.17 a 18)

Vytáhše tedy z Sochot, položili se v Etam při kraji pouště. (M.II. 13.20) "Mluv k synům Izraelským, ať navrátíte se, rozbijí stany před Fiarot, mezi Magdalem a mořem, proti Belsefon; naproti němu rozbijete stany při moři." (M.II. 14. a 2)

Vezmeme-li v úvahu znalost účinků slapových sil, pochopíme, že zdánlivě nesmyslně určený směr pochodu byl vlastně vynikajícím strategickým tahem, jak ostatně poznáme na dalších stránkách.

Strážci věděli, že se farao s odchodem Hebrejců nesmíří. Kdyby zvolili nejkratší cestu, ocitli by se v kleštích mezi egyptským vojskem a blížícím se nepřítelem, o němž

Egyptané ještě neměli ani tušení. Některé zdroje se zmiňují o vpádu vojsk takzvaných Pasterveckých králů (Hyksů), kteří si podrobili katastrofami oslabený Egypt, ve kterém dokonce založili novou dynastii faraonů. Později popisovaný boj Jozueho a jeho hrstky vybraných bojovníků s "Amalekem" tak může být záznamem o srážce s okrajovými silami nájezdníků. Zmínka v kapitole 13, verš 17 o nastávající válce tak dostává poněkud jiný smysl, nemá však vliv na jádro našeho příběhu.

Hebrejci se svými ženami, dětmi a starci však ještě zdaleka nebyli schopni bojovat.

Geniálním řešením bylo využití slapových sil, které v okamžiku největšího přiblížení planet (spolu s Měsícem v novu?) vyvolaly nebývalý odliv. Současně byla demonstrována "síla nového boha"!

Jedinečný přírodní úkaz by tak či tak velmi prospěl "boží" a Mojžíšově autoritě, i kdyby faraonovi vojáci Hebrejce nepronásledovali. Egypťané však nepochybovali, že se zbloudilci sami vmanévrovali do pasti: A dí Farao o synech Izraelských: "Ssoužení jsou na zemi, sevřela je poušť." (M.II. 14.3)

Přechod Rudého moře

Povědíno pak bylo králi Egyptskému, že by lid utíkal. I obráceno jest srdce Faraonovo a služebníků jeho proti lidu, a řekli: Co jsme to učinili, že jsme propustili Izraele, aby nesloužil nám?

Protož zapřáhl do svého vozu, a lid svůj vzal s sebou. A vzal šest set vozů vybraných, i všechny vozy Egyptské, nad nimiž nade všemi byli hejtmané. I zatvrdil Hospodin

srdce Faraona krále Egyptského, tak že honil syny Izraelské; synové pak Izraelští vyšli v ruce vyvýšené. I honili je Egyptští, a postihli je, když se položili při moři, všickni vozové Faraonovi, a jezdci jeho i vojsko jeho podlé Fiarot, před Belsefon. (M.II.14.5 až 9)

Situace byla krajně napjatá. Při pohledu na blížící se faraonovo vojsko propadl i dobře informovaný Mojžíš panice.

I řekl Hospodin Mojžíšovi: "Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou předce. Ty pak zvedni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a nechať jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše." (M.II. 14.15 a 16)

Zatím co uprchlíci čekali v hrůze na mimořádný odliv, k udržení odstupu mezi nimi a blížícími se ozbrojenci použili Strážci výjimečně i technické prostředky: létající stroj, možná stejného typu jaký později viděl

Ezechiel u řeky Chebar, vířil mračna prachu směrem k faraonově armádě a na druhé straně osvětloval ležení uprchlíků.

I bral se anděl Boží, kterýž byl prvé předcházal vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi; nebo hnul se sloup oblakový, kterýž byl před nimi, a stál z zadu za nimi. A přišed mezi vojska Egyptských a vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou, Izraelským pak osvětloval noc, tak aby nepřiblížili se jedni k druhým přes celou noc. (M.II. 14.19 a 20)

Konečně nastal odliv. Při jeho prvních náznacích Mojžíš s teatrálním gestem použil svou hůl. "Rozevření vod" nenastalo okamžitě, trvalo poměrně dlouho: ...Hospodin rozdělil moře větrem východním prudce vějícím přes celou noc... (M.II. 14.21)

Uprchlíci pak mohli přejít na druhou stranu po mořském dně (M.II.14.22) - skalní

úžlabinou, do níž ze stran stékaly zbytky vody.

Vyděšení lidé měli dojem, že kolem nich stojí vodní stěny.

Stroj Strážců přeletěl nad druhý břeh a svítil uprchlíkům na cestu. Egypťané, překvapení náhlou změnou situace, vyrazili s velkým zpožděním. Zvolili však jiné místo ke vstupu na neočekávaně vzniklou souš. Jejich válečné vozy zapadly do bahna ("bůh jim odňal kola...") a v nastalém zmatku a tmě se jejich postup zastavil. V tom okamžiku se (jak jinak než na Mojžíšův pokyn...) vrátila přílivová vlna, a zkáza faraonova vojska byla dokonána. Za vším je vidět ruku perfektního organizátora, který byl dokonale informován o situaci v celé oblasti. Věděl nejenom o nájezdnících, táhnoucích na Egypt od severu, ale měl i přesné informace o trestní výpravě Egypťanů. Proto přikázal Mojžíšovi, aby se přesunul k jinému místu přechodu! Původní

(zřejmě kratší) trasa byla jako past na pronásledovatele nevhodná.

Myslím, že místem přechodu byla dlouhá trhlina - podmořská strž, svažující se směrem k egyptskému pobřeží. Prudký odliv z ní vyplavil všechno bahno a obnažil skalnatý podklad.

Tuto hypotézu podporuje tvrzení o mrtvých tělech pronásledovatelů, vyplavených na sinajskou stranu pobřeží.

Přílivová vlna je musela dostihnout asi ve třetině cesty. Když Egypťané viděli, že se koryto znovu plní, chtěli se vrátit: ...a navrátilo se moře ráno k moci své, a Egypťští utíkali proti němu... (M.II. 14.27)

Prchající se zaručeně chtěli vrátit na egyptský břeh, protože z kopce se utíká lépe. Kdyby nešlo o strž stoupající k sinajskému pobřeží, smetl by je příliv severním směrem.

Myslím, že by nemělo být těžké najít místo přechodu podle profilových map dna Rudého moře. Badatelé zatím hledali mělčiny - je třeba hledat proláklinu, poměrně hlubokou, ale jen natolik, aby z ní v době enormního odlivu (80-100 m!) mohla ustoupit voda.

Plán s pojistkou!

Od počátku však existovala i jiná, pohodlnější varianta odchodu.

Mojžíš žádal faraona o propuštění jeho lidu i se zvířaty na tři dny na poušť, aby zde mohli sloužit svému bohu. Faraon, jak víme, na to nepřistoupil. Později, pod tlakem služebníků, kteří se za propuštění Izraelitů přimlouvali, si nechal zavolat Mojžíše a Arona: "Pokud na tom trváte, jděte sloužit vašemu bohu. Kolik vás půjde?" Nato Mojžíš:

"Půjdeme všichni i s dětmi a starci, syny a dcerami, s ovce i ostatním dobytkem." To ovšem bylo na faraona trochu moc. Uštěpačně odvětil: "Tak jako je s vámi ten váš bůh, tak vás propustím i s vašimi dětmi. Za vaší žádostí se skrývá něco nedobrého. Jestli chcete, jděte jen vy muži, když tak toužíte sloužit svému bohu." (volně podle M.II. 10.8 až 11)

Šlo totiž o obrovský průvod lidí a dobytka, který by musel projít egyptským územím.

Jen pro ilustraci: většina obyvatel Prahy se vydá na pěší pouť do Mladé Boleslavi a každý před sebou požene tři krávy a deset ovcí.

Tu spoušť na trase si ani neumíme představit... Faraó nebyl žádný hlupák. Uměl počítat.

Jsem přesvědčen, že k pochodu mělo dojít pár dnů před mimořádným odlivem, a že místo, na kterém měli Hebrejci sloužit svému bohu, leželo poblíž Etam...

Doba mezi třídenním zatměním Slunce, provázeným údajným úmrtím prvorozených osob a zvířat, a nezvykle velký odliv, který Hebrejcům umožnil přechod moře suchou nohou, se neoddiskutovatelně shodují. To vysvětluje i bezpodmínečnou nutnost přesného dodržení časového rozvrhu, o kterém jsme hovořili úvodem kapitoly.

Ovšem i zde se setkáváme s nesrovnalostí okolo data konání obřadu Pesach. Ten se slaví večer ze 14. na 15. Nissan, v den úplňku.

V době přechodu Hebrejců přes Rudé moře však byla tma jako v pytli! Protože obloha byla bez mraků (vál silný a suchý východní vítr), nepřichází v úvahu úplněk. Podle doby nejvyššího odlivu využitého k

přechodu moře byl Měsíc v novu - odliv vyvolala neobvyklá koncentrace slapových sil. K přechodu Rudého moře tedy došlo asi čtrnáct dní po obřadu Beránka!

S podobnou astronomickou hádankou, ve které opět hraje rozhodující roli Měsíc v novu, se znovu setkáme v šesté kapitole.

Plánování a provedení akce bylo dílem několika Strážců, jednajících ve jménu Vyšší Moci. Teď měli v rukou milionový národ, který jí byl, i přes její poměrně malé technické vybavení, vydán na Sinaji na milost a nemilost.

V. Exodus - na poušti

Abychom správně pochopili klíčové pasáže textu Exodu musíme pečlivě rozlišovat mezi osobami nesoucími označení "anděl" (posel), "pán", "Bůh" nebo Hospodin (Adonai, Elohim, Jáve). Právě v Exodu se všechny změny "jména Božího", provedené v překladech účelově kombinujících různé zdroje, projevují velmi negativně.

Sjednocení pojmů původně užívaných k rozlišení několika evidentně různých aktérů pod pojem Hospodin (nebo Jahve, správněji Jáve) vedlo k výrazným změnám smyslu obsahu textů, už i tak zubožených přepisy a církevní cenzurou. Za termíny "cherub", "sláva Hospodinova" (u Jákoba "dům Hospodinův"), a někdy i "tvář Hospodinova" se jednoznačně skrývají pojmy, kterými

Izraelité označovali neznámou technologii, mezi tím i létající stroje. Hebrejské slovo kabod, v českém překladu "sláva" (v angličtině "glory"), má kořen ve výrazu "KBD", jehož původní význam je "těžký". Tím je míněn hmotný objekt, ne abstraktní "sláva".

Akkadské kabbutu je označením pro těžkou, hodně vážící věc a význam akkadského slova kabdu je - světe, div se! - to, na čem drží křídla, nebo dokonce to, do čeho jsou křídla zatahována. Pojem kabod je autory Pentateuchu užíván při všech popisech manifestací Jáveho. Je zřetelně termínem definujícím těžké (nebo objemné) létající objekty nebo jejich trup.

Sumerský výraz KI.BAD.DU znamenal: to čím se stoupá ke vzdálenému vyvýšenému místu. V depozitáři istanbulského muzea pečlivě ukryvaná (protože "nemožná", i když prokazatelně pravá a prastará) hliněná plastika ostatně hovoří sama za sebe...

(Obrázek na protilehlé straně.)

Strážci užívali nejméně tři typů létajících strojů. Jeden z nich byl používán pro výsadkové úkoly (jako dnešní vrtulníky pro dvě až čtyři osoby). Druhým v Exodu popsaným typem byl stroj s reaktivním pohonem a kolmým startem. Byl použit jen jednou, a sice pro přepravu většího počtu osob a technického zařízení na Sinaj. Stroj diskovitého tvaru, známý z dnešních popisů UFO, tenkrát zřejmě ještě nebyl běžný, ačkoli popis "zastaveného Slunce a Měsíce" (Joz. 10.13 a 14) připomíná užití stejného světelného zdroje, s jakým jsme se setkali ve fatimském případě.

Svědék Zachariáš

Odkazů na létající objekty najdeme v bibli mnoho. Jeden popis je například v knize proroka Zachariáše: Potom opět pozdvihna očí svých, uzřel jsem, a aj, kniha letěla. I řekl mi: "Co vidíš?" Jemuž jsem řekl: "Vidím knihu letící, jejíž dlouhost byla dvadsíti loktů a šířka desíti loktů." Knihou je samozřejmě myšlen svitek - válec. (Zach. 5.1 a 2)

Zachariáš se setkal i s "kráčejším" nebo na podpěrách stojícím "okem" (průzorem), opatřeným "kontejnerem", který byl posléze přemísťován pomocí jakýchsi přídatných jednotek (řízených ženami!) s dvoukřídlymi vrtulemi: "...Pozdvihni nyní očí svých a viz, což pochází." I řekl jsem: "Co jest?" Kterýž odpověděl: "Toto jest efi (nádoba, zřejmě podobná "džezvě" na vaření kávy, odměrka) pocházející." Řekl také: "Toto jest oko její, prohlédající všechnu zemi." A aj plech tlustý olověný nesen byl, a přitom žena jedna, kteráž seděla u prostřed té efi. I řekl: "Toto jest ta bezbožnost." I uvrhl ji do prostřed té efi,

uvrhl i ten plech olověný na vrch její. A pozdvihna očí svých, uzřel jsem, a aj, dvě ženy vycházely, majíce vítr v křídlech svých. Měly pak křídla podobná křídlům čápím, a vyzdvihly tu efi, mezi zemi a mezi nebe. I řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil se mnou: "Kam ony nesou tu efi?" "...Aby sobě vystavěla dům v zemi Sinear, kdež by utvrzena byla a postavena na podstavku svém." (Zach. 5.5 až 11) Zwingliho Curyšská bible se dokonce vyjadřuje takto: A hle, olověný příklop se nadzvednul, a hle, uprostřed míry (Scheffel) seděla žena. A on řekl: "To je zlomyslnost." A vrhnul tu ženu zpět do míry (nádoby) a zabouchl příklop do jeho otvoru." (Zach. 5.7 a 8)

Myslím, že tak přesný popis nepotřebuje žádné další vysvětlení.

Překlad Z nového světa svatých Písem (dále jen N.s.s.P.) je podivuhodný. Zatímco jeho německá verze na tomto místě ve shodě

s Zwinglim hovoří o "Zlomyslnosti" (Bosheit), čeští překladatelé použili termínu "Ničemnost" s velkým "N". Nicméně uvedený otvor uzavíraný poklopem je v obou případech okrouhlý, i když v N.s.s.P. na něj bylo místo poklopu vhozeno "olověné závaží".

Zwingli ve vsuvce uvádí, že "dům" má být vystavěn pro onu ženu, ostatní překlady se podobné klasifikace zdržují.

Tímto tématem se podrobně (a mohu slíbit, že s více než překvapujícími výsledky) zabývám v knize Tunel do kosmu.

Škoda, že i Zachariášův text je krácen a zpřeházen.

Přistání na Sinaji

Podle podrobných biblických popisů průvodních jevů lze poměrně přesně odhadnout různé vlastnosti strojů. Vraťme se k Mojžíšovým uprchlíkům ve chvíli, kdy na "hoře Sinai" se stali svědky přistání stroje s reaktivními motory.

Dne třetího, když bylo ráno, že bylo hřímání s blýskáním, a oblak hustý na té hoře, zvuk také trouby velmi tuhý, až se zhrozil všecken lid, který byl v ležení. (M.II. 19.16)

/Třetího dne ráno bylo slyšet hluk podobný bouřce. Řvoucí trysky přistávajícího stroje vířily oblaka prachu. Lidi v táboře neznámé úkazy vyděsily./

I přebývala sláva Hospodinova na hoře Sinai, a přikryl ji oblak za šest dní... (M.II. 24.16)

Jávův kabod spočíval na hoře Sinai po šest dnů, přikrytý oblakem. (hebr. Exodus, 24.16)

Hora pak Sinai všecka se kouřila, proto že sstoupil na ni Hospodin v ohni, a vystupoval dým její jako dým z vápenice, a třásla se všecka hora velmi hrubě.

Zvuk také trouby více se rozmáhal, a sílil se náramně. Mojžíš mluvil a Bůh mu odpovídal hlasem. (M.II. 19.18 a 19)

/Oblaky prachu probleskoval oheň trysek motorů a země se otřásala. Stroj se přibližoval k zemi, těsně před dosednutím bylo nutné zvýšit výkon. Hluk reaktivních motorů sílil./

K přistání na horské terase musel stroj disponovat vynikajícími manévrovacími schopnostmi - choval se jako kolmě startující a přistávající stíhač typu Harrier. (Dovětek o Mojžíši mluvícím v tomto okamžiku s Bohem byl pravděpodobně doplněn později.)

A tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující oheň na vrchu hory, před očima synů Izraelských. (M.II. 24.17)

Tvárnost kabodu Jáve na vrcholu hory viděna byla všemi dětmi izraelskými, a byla jako všespalující oheň. (hebr. Exodus, 24.17)

/Lesklý kovový povrch velkého stroje odrážel sluneční paprsky podobně jako okna vzdálené horské chaty pozorované z údolí./

Tři dny před příchodem návštěvy byla vyhlášena přísná bezpečnostní opatření. Protože hrozilo nebezpečí, že se během přistání uvolní laviny kamení a některé kusy horniny budou tryskami odmrštěny velmi daleko, byl kolem místa přistání vymezen ochranný koridor, do kterého nesměl být vpuštěn ani dobytek: "Uložíš pak lidu meze všudy vůkol a povíš: Varujte se, abyste nevstupovali na horu, ani nedotýkali se krajů jejích. Kdož by

se koli dotknul hory, smrtí umře." (M.II. 19.12)

Že je to výstraha, a ne hrozba, potvrzuje následující odstavec: "Nedotkneť se ho ruka, ale ukamenován, neb zastřelen bude buď že by hovado bylo, buď člověk, nebudeť živ. Když se zdlouha troubiti bude, teprv oni vstoupí na horu." (M.II. 19.13)

/Nikdo na něj nevztáhne ruku, ale uvnitř vyhrazené zóny mu hrozí nebezpečí úrazu ("zastřelení") kameny odmrštěnými tryskami motorů. Zákaz končí po zaznění dohodnutého zvukového znamení (přesně tak, jako po odstřelu v lomu)./

Některé moudré hlavy se snaží přistání Strážců na hoře Sinaj vysvětlit sopečnou činností. Sopek je na světě opravdu mnoho, ale dosud žádná na výbuch neupozornila tři dny předem (a už vůbec ne s vymezením

bezpečnostního okruhu) a neohlásila konec činnosti táhlým troubením...

Při jiné příležitosti byl Mojžíš poučen, jak se zachovat, ocitne-li se na trase prolétávajícího stroje s reaktivním pohonem. Je ujištěn, že se mu nic nestane, pokud se včas ukryje do skalní rozsedliny: "A když tudy půjde sláva má (kabod můj), postavím tě v rozsedlině skály, a přikryji tě rukou svou, dokudž nepřejdu."

„Potom odejmu ruku svou, i uzříš hřbet můj, ale tvář má nebude spatřína." (M.II. 33.22 a 23)

Když se stroj vzdálil, nebezpečí pominulo. Pozorovatel viděl jeho zadní část, ale ne oheň z vertikálních trysek (tvář - tvárnost, která...byla jako spalující oheň). Záznam o odletu návštěvy z hory Sinaj v bibli není; stroj zde zřejmě po nějakou dobu zůstal jako operační základna.

Má všudypřítomná a všemohoucí Vyšší Moc zapotřebí dopravovat se hlučným a primitivním dopravním prostředkem? Popis podobného nebo identického stroje najdeme v indických textech: Rgvéd popisuje třídílný létající stroj tvaru trojúhelníka, "rychlejší než myšlenka", obsluhovaného třemi osobami. Byl snýtován z plátů lesklého kovu a měl tříkolový, za letu zatahovatelny podvozek. K pohonu motorů bylo použito dvou různých tekutin, plněných do oddělených nádrží. (Názvy tekutin se dnes již bohužel nedají přesně přeložit. Zdá se, že jednou z nich byl alkohol a druhou nějaký druh okysličovadla.) Tento "vzdušný vůz" se podle popisu v Rgvédu: "...pohyboval po obloze lehčeji než pták". Unesl asi osm lidí. Při startu a přistání dělal obrovský hluk.

Rgvéd (1.46.4) uvádí ještě tři další typy velmi prostorných strojů, používaných především při záchranných operacích. Mohly přistávat i na moři. I ony při startu a přistání

vyvolávaly velký hluk. Vědy popisují mnoho druhů a mnoho různých typů podobných letadel, mezi nimi dokonce i stroj, který údajně dokázal transportovat až tisíc osob...

Druhý typ stroje se poprvé projevil na začátku příběhu, když Hebrejci přecházeli Rudé moře. Objevuje se pak v textu Starého zákona ještě několikrát (Ezechiel). Následující řádky jsou výzvou pro vzduchoplavce mezi čtenáři.

Předpokládám, že "oblakem", který doprovázel Hebrejce pouští, byla gondola s vlastním pohonem, vznášející se pomocí dutého tělesa vyplněného vyhřívaným plynem. Jinými slovy - vzducholod'. V noci bylo vidět její poziční světlo, nebo světlo reflektoru. Přední část ohrady stánku úmluvy (s oltářem, na kterém musel neustále hořet oheň) sloužila parkování a nočnímu ohřevu tělesa, aby se za chladné pouštní noci udrželo

ve vzduchu. Ve dne tuto funkci v plné míře plnilo slunce.

Ve prospěch použití vzducholodě svědčí tyto indicie: 1) Text se nikde nezmiňuje o jakémkoliv zvuku, který by doprovázel přilet "slávy Hospodinovy" - přirovnání k tiše plujícím oblaku je dokonalé.

2) Vzducholod' je za daných okolností nejhospodárnějším dopravním prostředkem; rychlost nehraje žádnou roli. Posádka je v naprostém bezpečí a může nerušeně sledovat okolí ("dívat se okénky z tváře"). Uměli Anunnaki využívat k řízenému pohybu elektrostatický náboj?

Docházelo k delším pochodovým přestávkám při špatných povětrnostních podmínkách (silný vítr)? Jak velký byl tento stroj?

Pokud těleso vzducholodi, jejíž gondola přistávala v ohradě nad obětním oltářem, nepřesahovalo svým obvodem ohradu, mělo zřejmě tvar koule o poloměru asi 15 metrů. Jeho objem $V = \frac{4}{3} \pi r^3 = 4,18 \times 3375 = 14130 \text{ m}^3$. Jaká byla jeho užitečná nosnost při plnění héliem?

Jestliže vzducholod' parkovala podélně nad celou ohraženou plochou, měla tvar doutníku nebo válce ("knihy"?) o délce téměř šedesáti metrů! Objem přitom zůstává úctyhodný: Při poloměru $r = 15\text{m}$ a délce $l = 60\text{m}$ je objem $V = \pi r^2 l = 13500\text{m}^3$. Vyloučit nelze ani tvar protáhlého disku, umožňující dokonalejší prohřátí větší plochy obalu slunečními paprsky. Gondola ("tvář") mohla být poháněna elektroturbínami, anebo nám dosud nevyužívanou aplikací elektrostatického náboje (Biefeld-Brownův efekt?).

Pravděpodobně bylo nějakým vtipným způsobem využito rozdílu potenciálu

elektrostatického napětí mezi tělesem a zemí. Nabízí se i možnost přímé přeměny sluneční energie na elektřinu průchodem paprsků silným elektrostatickým polem. Vyrovnávání potenciálu elektrostatického náboje se projevuje (zejména v pouštních oblastech Země) jiskřením na špičkách předmětů (i na špičce prstu). Jev je znám pod pojmem Eliášův oheň. Podle některých zdrojů činí rozdíl elektrického potenciálu na Sinaji a v Egyptě až 700 V na jediném metru převýšení!

Konstrukce stánku úmluvy, zejména její pokovované plochy a tyče, zřejmě představovala kombinaci sběrače, anténního systému a uzemnění. Ohrada byla pokovovanými tyčemi vodivě spojena s měděnou deskou prvního oltáře. Tam hořel věčný oheň, živený tukem "obětních" zvířat (kvůli větší výhřevnosti nebo z nedostatku jiného paliva).

Pravděpodobně dvouplášťové těleso vzducholodi, se dvěma plynem izolovanými plášti potaženými tenkou vodivou vrstvičkou, tedy tvořilo obrovský kondenzátor. Sílu jeho náboje popisuje další text: Tehdy všel Mojžíš s Áronem do stánku úmluvy; a když vycházeli z něho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva Hospodinova všemu lidu. (M.III. 9.23)

Mojžíš s Aronem použili pozlacených tyčí, které tam byly opřeny o stěnu, k uzemnění měděné desky oltáře spojením s konstrukcí stánku nebo s umyvadlem, kolem kterého bylo vlhko (a půda tu navíc byla prosáklá krví "obětních zvířat"). Pak vyšli ven a upoutali na sebe pozornost davu. Nato se gondola vzducholodi snesla nad oltář stánku. To, co následovalo, je naprosto logické: Nebo sstoupil oheň od tváři Hospodina, a spálil na oltáři oběť zápalnou i všečen tuk. Což když uzřel veškeren lid, zkřikli a padli na tváři své. (M.III. 9.24)

Vyrovnání potenciálu mezi tělesem gondoly a uzemněnou měděnou deskou oltáře proběhlo formou výboje (blesku), který zapálil připravenou oběť. Přihlízející byli tímto úkazem nepochybně řádně vyděšeni. (Zde se vyplatí srovnání s "ohněm od Hospodina", "sstupujícího z nebe" během ledové bouře v Egyptě. Jednoznačně tak byly popisovány blesky, tedy výboje atmosférické elektřiny.) Vyrovnávání elektrostatického náboje tělesa vzducholodi proti zemi bylo noční můrou konstruktérů zepelínů, plněných výbušným vodíkem. Nechtěný výboj mezi hliníkovou kostrou vzducholodi a přistávací věží zřejmě zavinil i známou nehodu vzducholodi Hindenburg při přistání v USA. Věž, ke které byla vzducholod' kotvena, nesměla být v okamžiku přistání uzemněna! Výboj se odváděl jiskřištěm pod věží až po vodivém spojení vzducholodě s věží.

"Oblak" se od vzducholodí hraběte Zepelina lišil zejména tím, že obávaný

elektrostatický náboj byl využit k řízenému pohybu, nebo snad i k výrobě použitelné elektrické energie. Po dobu parkování byla gondola uzemněna k oltáři. Před startem byly zkratovací tyče vytahovány, aby se těleso vzducholodě mohlo nabít na provozní napětí; určitě bychom našli i souvislost s potřebou energie pro udržování onoho mlze podobného efektu v průběhu denního parkování (lom světla na hranici neznámého energetického pole?). V den uvedení stánku do provozu došlo i k první "provozní nehodě". Dva zbrklí a zřejmě pitím rozjaření Aronovi synové Nádab a Abiu vběhli do ohrady stánku. Stroj, který se vznášel nad stánkem, však nebyl ukotven a uzemněn! Mělo to svůj důvod: Strážci museli dbát na vlastní bezpečnost - situace byla i pro ně úplně nová, a mohlo dojít k nečekané reakci davu. Po první demonstraci proto udržovali stroj vysoko nad oltářem, ve výšce, která nestačila k přeskočení výboje. Oba chlapci však drželi

kouřící kadidelnice (!) - ale k této okolnosti se později ještě vrátíme .

Protož sstoupiv oheň od Hospodina, spálil je; a zemřeli tu před Hospodinem. (M.III. 10.2)

Každý, kdo má co do činění s vysokým napětím, ví, jak nebezpečné je vstoupit do trafostanice, která je v provozu. Jestli se vzducholod' nacházela ve výšce třicet metrů, mohla mít proti zemi elektrické napětí až 21 kV (21 000 V) - pokud nebylo ještě zvýšeno vhodně zapojenými kondenzátory! Po nehodě dostal Aron od "Hospodina" přísný rozkaz: "Vína a nápoje opojného nebudeš pít, ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete míti vcházeti do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, (ustanovení to bude věčné to bude po rodech vašich)." (M.III. 10.9)

Samotná událost nebyla "Hospodinem" nijak komentována. Jak je vidět, ani

bezpečnostní předpisy pro elektrikáře nejsou zrovna novinkou.

I v době nepřítomnosti "oblaku" bylo vnitřní zařízení stánku slabě elektricky nabito (pravděpodobně jako ochrana před zvědavci a vetřelci). V menším množství získávaná energie (prostřednictvím zlaté zubaté lišty po obvodu archy úmluvy - "koruny") zřejmě sloužila i k napájení komunikačního zařízení, o kterém si také ještě povíme. Z uvedených důvodů museli kněží nosit speciální ochranné oděvy.

Pro složitou výrobu těchto zařízení byli vybráni zvláště instruovaní řemeslníci, kterým byl ukázán model (M.II. 28.3).

Z důkladného popisu jeho navzájem propojených kovových částí (M.II. 28.1 až 38), který zde pro jeho rozsáhlost nebudeme rozvádět, jasně vyplývá, že byly jakousi přenosnou Faradayovou klecí, chránící nositele

před účinky vysokého napětí. Dva chlapci, kteří vběhli dovnitř, předepsané obleky neměli.

Mojžíš nato povolal Mizaela a Elizafana, aby oba mrtvé odnesli.

Vytahovali je za šaty, těl se nikdo nedotýkal!

I přišli a vynesli je v sukních jejich ven za stany, jakž byl přikázal Mojžíš. (M.III. 10.5)

To, že Mojžíš určil jmenovitě, kdo postižené vynesou, mělo svůj dobrý důvod. S největší pravděpodobností právě oba přivolání měli na sobě ochranné oblečení.

Mojžíš zachraňuje nepříjemnou situaci důrazným varováním Arona, Eleazara a Itamara: "Hlav svých neodkrývejte a roucha svého neroztrhujte, abyste nezemřeli, a aby se Bůh na všechno množství nerozhněval; ale

bratří vaši, všechna rodina Izraelská, budou plakati nad tím spálením, kteréž uvedl Hospodin." (M.III. 3.6) Odkrytí hlavy a roztržení šatů bylo projevem nejhlubšího žalu.

Mojžíš si byl vědom vážnosti situace i jejího psychologického dopadu. K nehodě došlo při události klíčového významu! Na jejím úspěchu nezávisela jen rituální tajuplnost technických úkonů, ale i faktické převzetí moci. Nečekané neštěstí bylo pro Aronovu rodinu šokem, který se mohl projevit ztrátou rozvahy. Mojžíš je proto varuje před projevem nedůvěry v "boha" a žádá od nich sebedisciplínu. Pozice nového vedení byla stále ještě nejistá. Významné slovo u Hebrejců si i nadále udržovala rada starších. Kdyby Mojžíšovi lidé projevili v okamžiku demonstrace "boží síly" slabost, mohlo dojít k nekontrolovatelné reakci davu a následné protiakci Strážců (jednu už musel Mojžíš zažehnávat v případě "zlatého telete", ale k tomu dojdeme později). Podobně zřejmě

uvažovali i Strážci, proto ta ochrana stroje elektrickým napětím.

Šém nesmrtelnosti

Ukážeme si, k jakým zmatkům může vést slučování pojmů, jejichž původní účel ztratil praktický význam. Narážíme na další "klubíčko" jehož rozmotání není vůbec lehké. K pochopení obsahu dalšího textu si budeme muset ujasnit další pojem Stejně jako "kabod - sláva" je výraz šém nesprávně překládán jako "jméno". Nepochopením původního významu tohoto pojmu, došlo v různých překladech k mylnému výkladu celých pasáží textu. Toto slovo původně označovalo "to, co slouží bohům k létání", tedy letadlo nebo raketovou loď.

Na planině uprostřed Sinajského poloostrova bývalo dříve místo nazývané Duat - "nebeské schodiště". Odtud odlétali a zde také přistávali "bohové". Panovalo přesvědčení, že ten, komu bohové v Duatu přidělí šém, získá klíč k nesmrtelnosti, a tím se stane nesmrtelným jako létající bohové. Jelikož užívání šému bylo vyhrazeno pouze "bohům", prohlašovali se faraoni, toužící po nesmrtelnosti, za jejich ztělesnění.

Egyptská Kniha mrtvých - svitek papyru kladený do hrobů faraonů - obsahovala "praktický" návod, jak dosáhnout Duatu a nesmrtelnosti. Vzorem pro něj byl (s časem téměř k nepoznání zkreslený) původní popis cesty "boha" Ré do srdce základny na Sinaji, odkud odletěl na "planetu miliónů let". (Z. Sitchin; Stairway to Heaven a J. Wojnar; Tunel do kosmu)

Gilgamešův nenaplněný sen, dosáhnout Duatu a vyprosit si od boha Šamaše, který

velel sinajské základně, vlastní šém, tedy raketovou loď GIR (tedy ne "jméno" či "slávu"); takový sen snili i všichni egyptští vládci. Tito panovníci stavěli obelisky. Ne pro "zachování svého jména na věčnou slávu", jak zní ospalé vysvětlení historiků a archeologů, ale pro jejich tvar. Obelisky totiž svým štíhlým, nahoře zahroceným profilem symbolizovaly předměty, ve kterých létali "bohové".

K čemu by bylo faraonům po smrti jméno! Ze zcela praktických důvodů věřili, že prostřednictvím šému se dostanou na planetu bohů, a tím automaticky získají jejich nesmrtelnost. Možnost "letů k Ré" však skončila v roce 2024 př. n. l., kdy byl kosmodrom smeten atomovými výbuchy...

Na několika místech sumerských textů se však pojem šém objevuje i v poněkud odlišné, neméně zajímavé souvislosti.

Bůh Enki "stvořil" bezpohlavní bytosti, které "nejí, nepijí a nespí". Jednají podle Enkiho šému, který mají uvnitř. Velmi to připomíná golema... Je snad slovem šém míněn i jakýsi program, plán, osnova nebo místo rezervované určité osobě pro stanovený čas odletu, tedy "přidělená linka" - letový plán?

Ale vraťme se k původnímu tématu.

Mladý inteligentní Jozue (40), byl předurčen stát se Mojžíšovým (80) nástupcem. Jeho výchově byla proto věnována patřičná péče.

Oba znali význam a použití technických zařízení, které obsahoval stánek úmluvy, ve kterém vedli dialogy se svým učitelem a zákonodárcem. "Hospodinovou tváří" při těchto rozhovorech není míněn žádný obličej, ale kabina létajícího stroje, ze které s nimi mluvil pilot prostřednictvím

komunikačního zařízení v místnosti, nazývané Dvir. Strážci nikdy z kabiny nevystupovali, alespoň ne za přítomnosti lidí. Jedním z důvodů mohla být obava z nákazy.

O tom, že z Egypta vyvedený národ na tom po zdravotní stránce nebyl zrovna nejlépe, svědčí později stanovená hygienická opatření a přísné karantény, prováděné z příkazu kněží.

Nevyléčitelně nemocní byli doslova vypuzeni za stany tábora, kde byli ponecháni vlastnímu osudu. Logickým důvodem pro inkognito Strážců byl i jejich vzhled - až na malé rozdíly vypadali jako lidé. Toto zjištění by z psychologického hlediska rozhodně nepřispělo k prosazování autority neviditelné Vyšší Moci, se kterou navíc v žádném případě nechtěli být ztotožněni. Ve "službě" v hebrejském táboře se velmi pravděpodobně střídalo více posádek Strážců (možná i ženy!), jejich záměna by byla na první pohled

patrná. I řekl Mojžíš Hospodinu: "Pohleď, ty velíš mi, abych vedl lid tento, a neoznámils mi, koho pošleš se mnou, ježtos pravil: Známtě ze jména (šému), k tomu také našel jsi milost přede mnou." /Trváš na tom, abych vedl tento národ, protože říkáš, že mne pozoruješ ze svého létajícího stroje a vidíš, že svou práci dělám dobře./

"Již tedy, jestliže jsem jen našel milost před tebou, oznam mi, prosím, cestu svou, abych tě poznal, a našel milost před tebou; a pohleď že národ tento jest lid tvůj." /Jestliže jsi se mnou spokojen, vysvětli mi, prosím, kudy půjdeme (svůj záměr), abych dělal vše ke tvé spokojenosti; protože tento národ v tebe uvěřil./

I odpověděl: "Tvář má předcházeti vás bude, a dámť odpočinout." /Poletím na dohled a budu ukazovat cestu. Úseky (denní pochody), které budete muset překonat, nebudou dlouhé./

I řekl (Mojžíš): "Nemá-liť předcházeti nás tvář tvá, nevyvozuj nás odsud. Nebo po čem poznáno bude zde, že jsem našel milost před tebou, já i lid tvůj? Zdali ne potom, když půjdeš s námi, a když odděleni budeme, já a lid tvůj, ode všeho lidu, kterýž je na tváři země?" /Pokud s námi nezůstaneš a nepoletíš před námi, nechej nás radši tady. Když lidé nebudou mít tvůj stroj neustále na očích, neuvěří, že vše co dělám, je na tvůj příkaz a ke tvé spokojenosti. Uvěří mi (budou poslušní) jen tehdy, když ty sám nás povedeš liduprázdnou pustinou./

I řekl Hospodin Mojžíšovi: "I tu také věc, kterouž jsi pravil, učiním; neboť našel jsi milost přede mnou, a znám tě ze jména (šému)." /Mám v úmyslu udělat vše tak, jak jsi sám řekl. Chápu tvé obavy, protože tě pozoruji (ze svého létajícího stroje v rámci programu, jako součást mých úkolů) a vím, jak těžké je tvé postavení./

A toto je klíčové místo. Mojžíš přímo požádal o prohlídku stroje Strážců! Jak to dopadlo, to se z textu nedovíme, zdá se však, že k prohlídce lodi z již uvedených důvodů nedošlo. Mojžíšovo přání nahlédnout dovnitř, bylo splněno až mnohem později...

Řekl opět (Mojžíš): "Okažiž mi, prosím, slávu (kabod!) svou." Kterýž odpověděl: Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé, a zavolám ze jména (šému): "Hospodin před tváří tvou".

"Smiluji se nad kýmž se smiluji, slituji se nad kýmž se slituji." Strážce Mojžíšovi slibuje, že se mu v jeho přítomnosti nic zlého nestane. Podezření, že se posádky Strážců střídaly, potvrzuje poznámka, ve které ho přímým kontaktem pověřený Strážce upozorňuje, že se ohlásí (dá se poznat) pokaždé, když bude ve službě osobně! Dodává, že vždy dodrží slovo vůči tomu, kdo si to zaslouží.

Za přítomnosti jiných posádek Mojžíš ani nikdo jiný do stánku nesměl (M.II. 40.35)!

Přímý kontakt udržovala prostřednictvím Mojžíše a Arona (možná i Jozueho) jediná vybraná osoba. Následující odstavce jsou radami, jak se zachovat při nečekaném setkání s létajícím strojem ("slávou Hospodinovou") na nechráněném místě (M.II. 33.21 až 23). Ale o tom jsme si již řekli.

"Nebudeš moci viděti tváři mé; neboť neuzří mne člověk, aby živ zůstal." (M.II. 33.20)

Zde se výstraha opakuje. Slovo "neuzříš" je patrně třeba chápat ve smyslu "nedotkneš se" nebo "neosaháš si". O správnosti tohoto výkladu není třeba pochybovat. Ve srovnání s veršem (M.II. 33.11) je jasné, oč jde, a co se skrývá pod pojmem "tvář". Jinak by se obě tvrzení vylučovala navzájem. Extrémní možností je nutnost likvidovat každého

nepovoláného, který by Strážce spatřil na vlastní oči a mohl tak odhalit jeho skutečnou identitu!

"Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž jsou na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti..." (M.II. 20.4)

"Protož nevyzdvihujte ničeho ku poctě se mnou; bohů stříbrných a bohů zlatých neučiníte sobě." (M.II. 20.23)

Ten, kdo vydal tato nařízení, si byl velmi dobře vědom, že je pouhým zprostředkovatelem myšlenky Vyšší Moci. Jádrem kultu spočívá v nepochopení podstaty nevysvětlitelných jevů. Strážci - i přesto, že jim lidský strach z nepochopitelného pomáhal lidi ovládat, a dokázali toho využít - ctili Vyšší Moc jako velkolepou Myšlenku, obepínající celý nekonečný vesmír.

Věděli, že všichni jsme její součástí, zatímco ona není součástí nikoho. Proto zakázali dělat jakékoli obrazy, které by nutně vedly jen ke scestnému zbožnění jejich techniky. Z dnešního pohledu je to i tak trochu škoda - leccos mohlo být dávno jasné.

Archa úmluvy

Nejenom v době putování po poušti byla nejposvátnějším předmětem Hebrejců archa úmluvy, údajně sloužící jako trezor k uchování písemných záznamů Zákona. O mnoho let později, před přechodem Jordánu, do ní patrně další písemnosti uložil Jozue na příkaz odcházejícího Mojžíše.

Popis tajemné skříně (např. M.II. 25.10 až 22) se několikrát opakuje. Vždycky v něm

však schází něco podstatného, stejně jako u popisů vybavení stánku úmluvy.

Z textu se nedovíme ani to hlavní - k čemu celé zařízení slouží, a jak se uvádí do chodu, ani jaké vědomosti a předměty si Mojžíš přinesl z hory Sinaj, kde údajně strávil čtyřicet dní jen proto, aby si zapsal Desatero (!). Mojžíšova a Aronova moc, stejně jako později i moc Lévioců, se opírala o dobře utajené (při psaní Talmudu z textu vyfiltrované!) vědomosti, které však probleskují v nástavbě k bibli - v knize Sefer ha-zohar a v Kebra negest.

Byla archa totožná s předměty přechovávanými v posvátných místnostech na vrcholcích zikkuratů? Ty jsou popisovány jako "skříně podobné nádoby" nebo "schrány na posvátné předměty".

"Hlediž pak, abys udělal podle podobnosti toho, kteréž tobě ukázáno jest na hoře."
(M.II. 25.40)

Kromě toho, že Mojžíš obdržel desky Zákona, dostali vybraní řemeslníci konstrukční plány a ještě něco (?) navíc.

Hebrejské slovo tavnit se obvykle překládá jako vzorek - model udělaný v měřítku. Plán se hebrejsky řekne toknit.

V hebrejském originále (hebr. M.II. 25.8 a 9) se dočteme: "A postaví mi svatostánek, a chci bydlet uprostřed nich." "Přesně podle toho, co ti ukážu - tavnit miškanu (příbytku, rezidence) a tavnit všeho příslušenství - podle nich to uděláte." Následuje podrobný architektonický popis, přerušovaný připomínkou: "Hled' abys všechno udělal podle tavnitu, který jsem ti ukázal na hoře!" Dále pak dostal návod k obsluze zařízení a

dva předměty s nepřeložitelnými názvy: urim a thumim. Co to bylo?

Jak vyplývá z výpovědi Josepha Smithe v úvodu ke Knize mormon, schránka, kterou našel pod balvanem, obsahovala kromě kovových desek popsaných neznámým písmem také jakési zařízení, s jehož pomocí texty přeložil.

Cituji: "Byly to dva kaménky připevněné na štítu, s nímž tvořily Urim a Thumim - a že lidé, kteří je měli a užívali těchto kamének za starých dob, byli zváni "vidoucí" a kaménky, ty že jsou připraveny Bohem, aby sloužily k překladu desek." Přesně tyto předměty musel mít Aron v dutině zlatého náprsníku (efodu) vždy, když ve speciálním ochranném obleku vcházel do nejposvátnější zadní části stánku úmluvy - do míst, kde stála archa.

Zhotovíme-li podle biblického popisu kopii archy, vznikne elektrický kondenzátor,

ve kterém díky "koruně okolo lišty" (jejíž hroty doslova "nasávají" elektrostatický náboj) vzniká životu nebezpečný náboj o vysokém napětí. (Nevyčetli farář Prokop Diviš nebo Benjamin Franklin návod na stavbu bleskosvodu z bible nebo z knihy Zohar?) Při rekonstrukci archy z originálních materiálů v měřítku 1:5, provedené studenty jedné vysoké školy v USA, bylo ověřeno, že konstrukce tvoří samonabíjecí elektrický kondenzátor. Napětí modelu přesáhlo 0,7 kV! Kruhy, jimiž byly provlékány pokovované tyče, se upevňovaly tak, aby na každé straně truhly byl jeden z nich vodivě upevněn na vnitřní a druhý na vnější kovovou vrstvu, které vzájemně představují desky kondenzátoru (to byl zřejmě jeden z konstrukčních detailů, který Mojžíšovi řemeslníci viděli na modelu). Dielektrikem je akáciové dřevo, obsahující množství pryskyřice. Zasunutím pokovovaných tyčí se kondenzátor zkratoval a truhlu pak bylo možné bezpečně

transportovat. Manipulací s archou byli pověřeni výhradně Léviovcí.

V talmudských spisech se dočteme, že později se kněží potili strachem, když museli vstoupit do chrámového prostoru, kde stála archa. Vždyť člověk mohl být na místě zabit, kdyby se pokusil zasunout tyč nesprávným postupem. Každý den, který přestáli ve zdraví, považovali za dobrý. Zdá se, že už neměli nebo nechápali původní návod k použití...

Král David měl před archou takový respekt, že ji nechal uložit ve zvláštním stanu mimo město.

"V kruzích té truhly budou bývati sochorové; nebudou vytahováni z nich." (M.II. 25.15)

Schází dovětek: během přepravy. Zkrátka - vypínač jen pro povolání... (Obrázek na straně 232.)

Biblický text uvádí případ, který se odehrál až po dlouhé době putování pouští. Tehdy - proti výslovnému zákazu - naložili při transportu archu na vůz. V okamžiku, když se vůz nebezpečně naklonil, snažil se ji průvodce přidržit. Byl okamžitě mrtev. Popis nehody odpovídá zabití elektrickým výbojem. Zkratovací tyče nebyly na svých místech, zřejmě cestou vyklouzly z průvlaků. Další záhadou jsou už dvakrát zmínění cherubíni (cherubim).

"Uděláš také dva cherubím zlaté, z taženého zlata uděláš je na obou koncích slitovnice." (M.II. 25.18) "...a cherubim dílem řemeslným uděláš." (M.II. 26.1)

Různá (samozřejmě mnohem pozdější) vyobrazení znázorňují truhlu s postavami

dvou "andělů" s rozepjatými křídly. Je to poněkud naivní představa, navíc v absolutním rozporu s přikázáním: "Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu..." (M.II. 20.4) "Cherubim" byli vnější částí technického zařízení ukrytého v truhle. S největší pravděpodobností šlo o komunikační aparaturu. Mimochodem: tažené zlato je v podstatě drát, ze kterého lze navinout cívky. Nelogické?...

Svého času se na trhu pro rozmazlené příznivce hi-fi objevila "převratná novinka" - bezmembránový reproduktor, fungující na principu modulace vysokého napětí. Výboj mezi dvěma elektrodami (mřížkami) rozechvívá okolní vzduch. Tato hračka je schopna křišťálově čisté reprodukce zvuku v rozsahu od 2 Hz do 100 kHz!

Sloužili záhadní cherubim jako vybíjecí elektrody modulovaného vysokého napětí? V

tomto případě je jasné, proč se s archou muselo zacházet tak opatrně - obsahovala samonabíjecí vysokonapěťový zdroj a modulátor! (Více Tunel do kosmu!) Přítomnost citlivé aparatury nesnášející otřesy signalizuje i výslovný zákaz transportu archy na voze. Po celou dobu putování pouští ji museli nosit zvláště vycvičení Léviovcí z rodu Kahat pod dohledem jednoho z Aronových synů (M.IV. 7.9).

Instalaci a demontáž zařízení prováděli výhradně Aronovci (M.IV. 4.5).

Čumilové nebyli trpěni. Část přesného postupu při manipulaci před a během transportu zařízení stánku se prolíná celou čtvrtou kapitolou. Najdeme zde mimo jiné i několik varování před nebezpečím hrozícím při neodborném zacházení (M.IV. 4).

Badatelé George Sassoon a Rodney Dale míní, že archa sloužila jako transportní obal

na stroj pro výrobu many, popisovaný v knize Zohar jako "Starý dnů". I když svá bádání podkládají technickou rekonstrukcí (energetickým zdrojem je plutoniový reaktor), zařízení uspokojující denní spotřebu tak obrovské množství strávníků by se do archy prostě nevešlo. Zůstaňme raději u indicií, vyplývajících přímo z biblického textu (The MannaMachine; Londýn 1978).

Kdysi jsem se podílel na řadě ověřovacích pokusů technologie MHDG (magnetohydrodynamických generátorů). Proto vím, že plazma je efektivnější, když plamen (plazmu) obohatíme o volné ionty, například výpary roztoku boraxu. Mezi čtenáři se určitě najde chemik, který dokáže určit, čím a proč vlastně byl obohacován vzduch v komoře kolem Archy při použití kadidla, jehož složení je podrobně popsáno (M.II. 30.34 až 38).

Asi se dočkáme překvapení. Dým tohoto kadidla je s největší pravděpodobností látkou

s vysokou dielektrickou konstantou. Nás toto zjištění posouvá k přirozenému (možnému) vysvětlení nehody "ohněm" usmrčených chlapců i pozdějšího "božího trestu".

Předpokládejme pro zjednodušení, že dielektrická konstanta vyvíjeného dýmu nad kadidelnicí je desekrát větší než konstanta sousedních vrstev (bublin) vzduchu v tomto prostoru. Elektrické namáhání těchto vzduchových vrstev se může teoreticky zvýšit až na desetinásobek. Tím se zvyšuje i pravděpodobnost průrazu vzduchu, který by měl za následek okamžitou ionizaci prostředí a vytvoření vodivé cesty pro elektrický výboj (blesk). /Pozn.: Ing.J. Mazur/

Pokud stála osoba (osoby) s kadidelnicí pod neuzemněnou "slávou Hospodinovou", byla zcela přirozeně terčem největší intenzity elektrického pole (princip bleskosvodu), dým kadidla jen zkázu dokonal.

Oba při svátku zasvěcování stánku "Hospodinovým ohněm" zasažení chlapci měli v rukou dýmající kadidelnice. Co k tomu víc dodat?... Ve 4. knize Mojžíšově (Numeri) je důkaz, který není jen potvrzením shora uvedených domněnek, ale je i dokladem, že Mojžíš o funkci kadidla věděl! Po velmi působivém exemplárním ztrestání řady přestupníků (jejich stany prostě vyletěly do vzduchu) (M.IV. 16.23 až 34), přiměl Mojžíš revoltující muže, aby si stoupli se zapálenými kadidelnicemi na volné prostranství. Když pak "sláva Hospodinova" přelétala nad nimi: Vyšel oheň od Hospodina a spálil těch dvě stě a padesáti mužů, kteříž kadili. (M.IV. 16.35)

O "ohni sstupujícím od Hospodina" už víme své. S jeho pomocí byly velmi působivým způsobem definitivně odstraněny všechny zbývající osoby stojící Mojžíšovi a Aronovi v cestě k definitivnímu prosazení nového pořádku! Zásah byl dílem Strážců.

Vyšší Moc neřídí činnost živých bytostí a rozhodně se nepotřebuje prosazovat hrubým násilím!

Oboustranně mědí potažený obětní oltář s roštem, na kterém hořel věčný oheň, byl dutý. Tato dutina musela být zvláště důležitým prvkem konstrukce. Oltář sloužící i jako uzemnění (jiskřiště?) musel kromě toho mít ještě jednu velmi důležitou funkci. Návod výslovně upozorňuje: "Uděláš jej z desk, aby byl uvnitř prázdný, jakž ukázáno tobě na hoře, tak udělají." (M.II. 27.8)

Soudím, že dutina sloužila jako výměník horkého vzduchu, užívaný k nočnímu ohřevu tělesa vzducholodi. Tepelná setrvačnost výměníku byla po události se spálením odpůrců vylepšena o měděné pláty, skute z jejich 250 kadidelnic... Je jisté, že veškerá nepochybně technická zařízení, se kterými se zde setkáváme, jsou primitivní jen na první pohled. Hlubší analýza prozrazuje geniální

konstrukci, která v maximální možné míře využívá úroveň řemeslných schopností a materiálových možností Hebrejců. Je mistrným využitím nejen známých fyzikálních zákonů, ale pravděpodobně i zákonitostí a technologických postupů, o nichž zatím ještě nemáme ani potuchy. Následující popis konstrukce "svatostánku" toto tvrzení jen podtrhuje.

Stánek úmluvy

Ten, kdo se pohybuje pěším pochodem v pustinách, si obvykle bere na cestu jen to nejnutnější. Konstrukce stánku tomuto pravidlu odporuje tak výrazně, že je třeba hledat přijatelné vysvětlení.

Níže popsané zařízení totiž muselo v rozebraném stavu vážit několik tun!

Dobrovolný transport takového množství "mrtvého" materiálu odporuje veškeré logice. Jednalo se tedy buď o nutné technické vybavení, nebo s sebou Hebrejci tento podivuhodný komplex vláčeli za trest. Dosavadní činnost Strážců se však vyznačuje střízlivou, někdy až neúprosnou logikou. Zůstaňme u ní.

Budova stánku měla obdélníkový půdorys o délce delší strany 30 loktů a kratší 9 loktů. Výška stěn byla 10 loktů.

Biblický loket měří 0,583 m; takže stánek byl dlouhý 17,49 metrů, široký 5,247 m a vysoký 5,83 metru.

Odpovídají poměry jednotlivých rozměrů stánku poměru stran nejvyššího, sedmého poschodí sumerských zikkuratů? Nemohu se zbavit podezření, že ty kdysi sloužily jako zdroje elektrické energie. Vysvětlovalo by to

nutnost jejich stavby lépe, než dosud udávaná funkce "rezidence bohů".

Tato zařízení asi byla později nahrazena jinými, méně rozměrnými, ale o to nebezpečnějšími zdroji. Tehdy bylo opuštěno i technické zařízení, známé jako Velká ("Cheopsova") pyramida v Gíze, a bylo vystavěno město On (An), také Heliopolis (dnešní Alexandrie). Do dvou částí rozdělená hala o výši dvoupatrového domu byla obehnána ohradou o délce strany sto loktů, šíři zadní a východní (vchodové) strany padesát loktů při výšce pěti loktů.

To je ohrada 58 krát 29,15 metrů, bezmála tři metry vysoká! Pokud stavba stojí na rovině, poskytuje každému, kdo se nalézá uvnitř, dostatek soukromí. I konstrukce pozdějšího Šalomounova chrámu vykazovala stejné účelové uspořádání a organizační řád, včetně "bleskosvodů" - sběračů atmosférické elektřiny, které byly uzemněny v cisternách.

Šalomoun uměl ve "svém" chrámu vyvolat umělý blesk! U vchodu do chrámu stály dva obrovské kondenzátory (?) ve formě měděných sloupů (Král.I. 7.15 až 21).

Konstrukce ohrady stánku (M.II. 27.9 až 19) trochu připomíná vertikálně polarizovanou směrovou anténu typu Yagi. Ani nepřekvapuje, že v jejím ohnisku (za oponou stánku) musel stát sedmiramenný svícen zvláštní konstrukce. "Anténa" byla směrována východním směrem po 30. rovnoběžce (na Kašmír?).

Předpokládejme, že vnitřek mezi pokovovanými stěnami stánku vytvářel dutinový rezonátor. (Otázka pro specialisty: Jaká asi byla jeho rezonanční frekvence?)

Detaily plánů a tajemství obsluhy stánku si řemeslníci a zasvěcenci z rodu Léviovců odnesli do hrobu. Po stopách těchto vědomostí bychom se snad mohli vydat do

některých ze zakázaných (čti: do bible nezařazených) knih, a určitě bychom je našli v již uvedené, z technického hlediska možná ani ne tak "apokryfické" nástavbě starých textů Sefer ha-zohar nebo v Kebrá negest. Probíráme-li strukturu a množství vybraných obětí, nacházíme mezi nimi jednu zvláštnost: krev jednoho druhu oběti (perfektních a neposkvrněných zvířat) musela být zanesena do stánku. Zde byla patrně podrobena testům. Pokud byl rozbor v pořádku, posloužilo maso nebo jeho výtažky jako potrava Strážcům.

Celkové množství "obětí" se někdy počítalo doslova na tuny masa, které by se v ohradě (i přes vlastní spotřebu nemalého počtu Lévioců) nepochybně zkazilo. Vše naznačuje, že maso těchto zvlášť pečlivě vybraných "obětí bez poskvrny" bylo dopravováno na základnu Strážců. Zjišťujeme tedy, že stánek byl geniálně konstruovaným víceúčelovým zařízením, které pod pláštěm

svatyně fungovalo jako zdroj energie, komunikační centrum, veterinární laboratoř, mezisklad potravin a ubytovna. "Bohu" zde byla odevzdávána nejenom zvířata, ale i jiné vybrané potraviny, jako například mouka a vysoce kvalitní rostlinný olej. K vlastní oběti spálením na oltáři pak bylo použito jen symbolické množství uvedených potravin. Silně osolené (!) tuky a tukem prosycené vnitřnosti zvířat byly využívány jako palivo.

Zaměstnanci (kněží) obsluhující tento sklad potravin se museli umývat a převlékat do zvláštního, pro tento účel určeného oblečení. Komplikovaný (a opakovaně zaznamenaný) architektonický popis stánku a jeho zařízení sám o sobě potvrzuje autentičnost starých textů. Moderní historikové, kteří si zřejmě nikdy nedali práci, aby biblický text skutečně pozorně prostudovali, tvrdí, že putování Hebrejců po Sinaji je mýtem. Podle nich k němu nikdy nedošlo, protože po něm dodnes nenalezli žádné stopy. Domnívají se

(naprosto mylně), že texty popisují jen jakési primitivní náboženské kultury! Na Sinaji skutečně nebyly nalezeny žádné artefakty obvyklé u primitivních civilizací, ale tomu se nelze divit. Přesně podle příkazu byly první "oltáře" jen nahromaděním neopracovaných kamenů. Po stanech většinou nezůstávají žádné stopy, zejména ne po 3430 letech! Veškeré podstatné zařízení bylo přenosné, a zřejmě nakonec skončilo někde v Egyptě nebo v Babyloně, kde jeho části mohly být v moderní době zařazeny mezi objekty bezvýznamného kultu, narychlo spíchnutého "archeoneologickými" mysliteli. Takže jaké stopy mají vážení historikové na mysli? Co platí o archeologích a na nich závislých historících, by se nemuselo vztahovat na zástupce jiných vědních oborů. Možností je spousta a cesta je pro všechny otevřená. Úvahy, které jsem zde uvedl na základě rozboru mně dostupných sporých pramenů, jsou vybrány jen namátkou!

Zázraky a oběti

Počínaje šestnáctou kapitolou Exodu se stupňuje celkově neutěšený stav hebrejských uprchlíků. Schází jim potraviny, později trpí nedostatkem pitné vody. Každá nová objektivní potíže prokazuje, že jsou v podstatě velmi neorganizovaným houfem, neschopným samostatně řešit své problémy. Pomoc přichází v podobě biosyntetické stravy - many, která se "zázračně" objevuje každé ráno. Koncem týdne je tato potravina opatřena stabilizátorem zabraňujícím rozkladu. Dokladem je text (M.II. 16.33 a 34), kde Mojžíš nařizuje, aby se gomer (objemová jednotka) takto upravené páteční many "...uschoval na památku po všechny věky". Nedostatek vhodných indicií nám znemožňuje stanovit skutečně použitý způsob výroby, transportu a distribuce many pro tak velké množství

strávníků, ale současné chemické a technické znalosti mnoho napovídají...

Z dnešního pohledu (za použití odpovídajících prostředků) nemůžeme považovat za zázrak ani filtraci hořké vody ani způsob získání vody "ze skály", kterým byli žízniví Hebrejci napojeni u Rafidim. Vodní zřídla byla samozřejmě připravena předem. Není žádným tajemstvím, že pod povrchem Sinajského poloostrova je obrovské sladkovodní jezero, které by tuto pustinu mohlo proměnit na kvetoucí ráj. Anunnaki/Tvůrci v úloze Strážců to pochopitelně věděli.

V sedmnácté kapitole najdeme zajímavý text popisující bitvu s Amalechity u Rafidim (M.II. 17.8 až 16).

Na Mojžíšův příkaz vyrazil Jozue do bitvy jen s několika vybranými muži! K tomu Mojžíš dodává: "...já zítra státi budu na vrcholu

hory, a hůl Boží v ruce své (míti budu)."
(M.II. 17.9)

Mojžíš s Aronem a jistým Hurem druhý den zrána vystoupili na vrchol hory. A teď přijde překvapení: A dokudž Mojžíš vzhůru držel ruce své, vítězil (Izrael?); ale jakž opouštěl ruku svou, přemáhal Amalech. Ale že ruce Mojžíšovy byly obtíženy, protož vza-
vše kámen, podložili pod něho, a (on) sedl na něm; Áron pak a Hur podpírali ruce jeho, jeden z jedné, druhý z druhé strany. I byly obě ruce jeho vztažené až do západu slunce.
(M.II. 17.11 a 12)

Tahle "Boží hůl" byl asi pěkně těžký kousek, když ji museli držet tři chlapi! Jednalo se možná o nehlučnou, na dálku působící zbraň. Byl to nějaký druh laseru, nebo zdroj šokových vln v neslyšitelném spektru (vrhač "sršňů")? Myslím, že kdyby byla použita hlučná a hrůzu nahánějící neznámá zbraň, protivník by asi nebojoval

celý den, ale určitě by rychle utekl. Sám "Pán" výslovně trval na tom, aby tato událost byla zaznamenána pro budoucí pokolení (M.II. 17.14).

Chtěl tak zanechat stopu těm, kteří později pochopí?

Mojžíšovi tedy byla zapůjčena zbraň, která stavěla jeho lidi do výhodné pozice. Škoda, že příběh blíže nepopisuje Jozuovu taktiku. Podle popisu se ale zdá, že spočívala ve vylákání nepřítele do ostřelovaného úseku a v rychlém ústupu z nebezpečného prostoru.

Jozue tenkrát zvítězil. Následující události si však vyžádaly zcela jiný postup.

Strážci, kteří dosud měli bližší kontakt jen s Mojžíšem, postupně získávali přehled a uvědomili si, jak nekvalitní a různorodý je lidský materiál, se kterým se rozhodli pracovat. Pochopili, že nemá smysl zvýhodňovat

dav neuspořádaných lidí. Bylo nutno postupovat jinak. Tito lidé museli být od základu převychováni!

Rozhodli se, že do "zaslíbené země" vpustí jen příslušníky generace neovlivněné starým životním stylem. Přes Jordán přejdou jen absolventi dlouhodobého výcviku - výcviku provedeného v naprosté separaci.

Jedinou výjimkou (ale významnou!) se stal Jozue, který nakonec převedl Izraelity přes Jordán. I tato okolnost potvrzuje mou domněnku, že Mojžíš, který ze shora uvedených důvodů údajně nesměl vstoupit do zaslíbené země, byl radši naoko "umřen" (omlouvám se za ten výraz), tedy tajně poslán do zaslouženého důchodu. V zásadě by totiž Jordán nesměl překročit ani Jozue!

Devatenáctá kapitola popisuje již zmíněnou inspekci. Strážci přiletěli ze své základny strojem, který přistál na "hoře Sinai".

Tuto horu dosud nikdo blíže nespecifikoval. Na základě biblického popisu převládá naivní domněnka, že nejspíš šlo o vysokou sopku... Mám pocit, že účelnější bude hledat nevysoké, z jedné strany poměrně dobře přístupné terasovité návrší, nahoře ukončené skalnatou plošinou. Nemůže být daleko od (tehdejších!) zdrojů vody a pastvin, nanejvýš dva denní pochody, to znamená v okruhu do asi 25 km od biblického Rafidim.

Na "hoře Sinai" byla Mojžíšovi předána slova Zákona (později Desatero) a ostatní předpisy. "Desatero" obsahuje univerzální zákoník, umožňující funkčnost jakékoli kultury. Prostě a jednoduše vylučuje veškeré možnosti, které by se mohly stát příčinou nežádoucích sporů. Na rozdíl od předchozích zákoníků (např. Hamurabiho) nebylo jen bezduchou sbírkou přestupků a následných trestů.

Desatero

První tři přikázání Desatera zavádějí monoteismus:

Jsem (zvěstovatel) JHWH, tvůj Elohim, který vás vyvedl ze země Egyptské, z otrokářského domu.

Nebudete poslouchat žádné(ho) Elohim (Adonai - pána), jen mne; nebudete zhotovovat žádné umělé obrazy ani na podobeniny toho, co je nahoře v nebi, dole na zemi, nebo toho co je ve vodách a pod zemí. Nebude te se tomu klanět a nebudete to zbožňovat (protože JHWH je nezobrazitelný Duch, ne osoba).

Jméno JHWH, vašeho Elohim, nevyslovíte bez důvodu. Další přikázání vyžaduje

"svatou" poslušnost v zájmu vyššího životního standardu:

Pamatuj, abys dodržel a světil sabat. Šest dní budeš pracovat a věnovat se svému městnání, sedmý den však patří JHWH, tvému Elohim. V ten den nebudeš vykonávat žádnou práci - ani ty, ani tvůj syn nebo dcera; ani tvůj sloužící, služka nebo dobytek; stejně tak cizinec nacházející se ve tvých dveřích. Páté přikázání zakládá instituci rodiny, svěřující výkonnou moc do rukou rodičů:

Cti svého otce a tvou matku tak, aby tvé dny, v zemi, kterou ti dal JHWH, tvůj Elohim, byly dlouhé. Zbývajících pět zákazů vytyčuje kodex mezilidských vztahů:

Nesmíš vraždit.

Nesmíš rozbít manželství.

Nesmíš krást.

Nesmíš falešně svědčit proti sousedu.

Nebudeš požadovat dům svého souseda, ani jeho manželku, sluhu, služku, vola, osla, ani nic jiného, co mu patří.

(Převzato z hebr. originálu; pravděpodobné pozdější dodatky jsou zvýrazněny kurzívou. Poznámky v závorce - autor)

Nástavbou je ochrana ženy v době menstruace a v těhotenství. Je paradoxní, že právě toto nařízení (hovořící o "nečistotě") vinou použitých pojmů a nepochopením smyslu příkazu bylo později jedním z hlavních důvodů diskriminace žen, které začaly být považovány za "nečisté", a tedy méněcenné tvory!

Je zajímavé, že zákon poprvé myslel i na pracovní volno (sabat).

I bez odborů tak pohůnci a děvečky získali nárok na odpočinek. To bylo původním smyslem opatření. Za jeho přestoupení hrozil krutý trest. Později však bylo deformováno do absurdního rituálu, stejně jako mnoho jiných, původně zcela jinak myšlených věcí...

Do Desatera zahrnutou myšlenku všeobecného víkendu nakonec vrátili do všedního života až Angličané...

Stejně jako pokuty veřejné, přestupkové a správní byly i vzájemné pokuty vyměřovány formou "obětí" dobytka, který byl nejcennějším majetkem rodin. Nacházíme zde dokonce obdobu některých paragrafů Chamurabiho zákoníku ("oko za oko")...

V době putování pustinou byly různé druhy obětí skrytým opatřením, sloužícím zásobování (kašmírské?) základny. Potravinové zásilky, byly dopravovány vzdušnou cestou. Teprve mnohem později byla

zvířata nahrazována vyplácením, a v chrámech se pak skutečně obětovalo již jen obřadně.

Dvě holoubátka - oběť žen, které porodily, byla obětí takříkajíc symbolicko-správních. Mnohem důležitější než samotná oběť byla návštěva stánku. Kněží tak mohli snadno udržovat přehled o počtu obyvatel i o jejich zdravotním stavu!

Provádění obětí v rámci pozdějšího holokaustu hraničilo s šílenstvím. Kvůli "udobření Jahveho" byly pobíjeny a páleny tisíce zvířat. Jenže v textech proroků najdeme místa, kde otevřeně říkají, že "Jahve" podobné věci zamítá, dokonce tvrdí, že se mu hnusí. Oběti ve stánku měly zřetelně zcela jiný původní smysl.

Směrnice se zdaleka nedotýkaly jen mezilidských vztahů. V původním nezkresleném znění tvoří velmi promyšlený komplex,

zahrnující hygienické, karanténní, veterinární, stravovací a jiné překvapivě pokrokové předpisy. Nedodržení kteréhokoli z nich mělo, hlavně zpočátku, za následek drastický trest; přinejmenším bylo nutno zaplatit tučnou pokutu - přinést "oběť".

Postupně, podle potřeby vytvářené předpisy a zákony tvoří obsah 21. až 23. kapitoly Exodu. Nebudeme se jimi podrobně zabývat - museli bychom je opsat v celém znění, a to přesahuje rámec knihy.

Totéž platí i o kapitolách, obsahujících návody ke stavbě archy a stánku úmluvy, vybavení, oblečení kněží a další návody a konkrétní údaje. Tyto detaily si zájemci jistě rádi přečtou v bibli sami.

I když předchozí text tvrdí, že na "horu Sinai" vystoupil pouze Mojžíš, najdeme hned vedle toho v textu záznamy, které toto tvrzení popírají. Na začátku 31. kapitoly

(M.II. 31.1 až 11) se dokonce dočteme, že účastníky prováděného rychlokurzu byli i někteří vybraní řemeslníci, kterým byly ukázány modely (tavnit) postavené v měřítku. To vysvětluje, proč biblický text neobsahuje úplný popis později sestrojených zařízení. Mnohé zůstalo jen v hlavách zasvěcených řemeslníků.

Z dalšího textu vyznívá, že na návštěvě u Strážců byl s Mojžíšem kromě vybraných řemeslníků i Jozue. Když se Mojžíš vracel s deskami Zákona do tábora: Uslyšev pak Jozue hlas lidu křičícího, řekl Mojžíšovi: "Hřmot boje v táboře (jest)." (M.II. 32.17)

Jozue tedy jednoznačně byl s Mojžíšem nebo na něj čekal na hoře, a o tom, co mezitím probíhalo v táboře, neměli oba ani potuchy. Jozue je opravdu zajímavá a nepochybně do všech tajů zasvěcená postava, v době opuštění Egypta mu bylo čtyřicet let,

ale text ho řadí mezi mládence: Jozue, syn Nun, mládenec... (M.II. 33.11).

Při pečlivém studiu událostí spojených s děním okolo návštěvy na "hoře Sinai" se nelze ubránit podezření, že pokračování v dosavadním způsobu vedení vystěhovalců prostřednictvím skrytého Strážce navrhl sám Mojžíš! Posud'te sami: Sstoupil pak Hospodin na horu Sinai, na povrch hory; a (když) povolal Hospodin Mojžíše na vrch hory, vstoupil Mojžíš. I řekl Hospodin Mojžíšovi: "Sstup, osvědč lidu, ať se nevytrhují k Hospodinu, chtějíce (ho) viděti, aby nepadlo jich množství."

„Nýbrž (ani?) sami kněží, kteříž, majíce přistupovati k Hospodinu, posvěcují se, aby se neobořil na ně Hospodin." Mojžíš pak řekl Hospodinu: "Nebudeť moci lid vstoupiti na horu Sinai, poněvadž ty jsi osvědčil nám, řka: Obmez horu a posvět' ji." I řekl jemu Hospodin: "Jdi, sstup, (a potom) vstup ty a Áron

s tebou. Kněží pak a lid ať se nepokoušejí vstoupiti k Hospodinu, aby se na ně neoboril." I sešel Mojžíš k lidu a (to) jim oznámil.

(M.II. 19.20 až 25) (Slova uzavřená v závorkách doplnili překladatelé Kralické bible tak, aby odpovídala jejich pojetí chápání textu. V bibli jsou označena kurzívou. Slůvko "ani" myslím lépe nahradí "ať"!)

Strážce, který po přistání vystoupil na povrch hory, upozorňuje, aby se lidé nepokoušeli přiblížit ke stroji, protože by to musel považovat za napadení. Navrhuje, aby s Mojžíšem a Aronem přišli na horu jen kněží, mají se však chovat velmi zdrženlivě. Mojžíš považuje za lepší využít předchozího zákazu - nechce na horu, kterou "posvětil" - prohlásil za tabu (!) vpustit nikoho!

Současným kněžím zjevně nedůvěřuje, jsou v podstatě jeho a Aronovými protivníky.

Strážce souhlasí, a pošle Mojžíše vydat potřebná nařízení. Vrátit se má jen s Aronem - oproti původnímu plánu už nikdo jiný nahoru nesmí!

Při dalším výstupu Mojžíše na horu (šlo o dlouhodobý pobyt, při kterém mu byly předány kamenné tabulky s přikázáními) se kněží a starší na chvíli směli přiblížit na plošinu, která byla někde pod vrcholem kopce, odkud bylo vidět jen "dílo jako z kamene zafírového, a jako nebe, když jest modré" - a žádné detaily (M.II. 24.1, 2, 9 a 10).

Na povrchu stroje viděli zrcadlový odraz oblohy. (Už kdysi dávno viděl v noci Jákob, jak se na něm zrcadlí hvězdy.) Tento postup odpovídá mýtu, vytvořenému kolem neviditelného boha, jehož spatření znamená nezvratnou smrt. Ale, jak jsme si ukázali, zpočátku to tak vůbec nebylo.

Změna přístupu

Závěr 23. kapitoly poskytuje podrobnější obraz zamýšleného postupu, který už odráží radikální změnu původně příliš optimistického přístupu Strážců. Dopustili se zřejmé chyby zjevným přeceněním účinku "zázraků", přítomnosti své hrůzu budící techniky i chápavosti a učenlivosti Hebrejců. Původně asi vycházeli z psychologického profilu Mojžíše, ten však byl vzdělaný a vychován u egyptského dvora. Mezi ním a uprchlými otroky, ke kterým se připojilo mnoho egyptských feláhů, byl samozřejmě nebetyčný rozdíl. Již několikrát se Strážci mohli přesvědčit, že samotný zákon a domlouvání nevystačí.

Při Mojžíšově dlouhodobém pobytu "na hoře" (byl ale celých čtyřicet dnů pryč!) se jeho lidé začali chovat jako obvykle.

Dokonce i Aron podlehl všeobecnému zmatku, vyvolanému Mojžíšovou čtyřicetidenní nepřítomností. Všichni uvěřili, že muž, který je vyvedl z Egypta, zahynul. Měli by k tomu důvod, pokud by byl ještě na hoře? Zde v textu evidentně něco schází.

Mojžíš se po návratu ze základny Strážců urychleně vrátil, a spolu s Jozue spěchal z místa přistání do ležení. Tam s rozčarováním zjistil, že se situace nečekaně zvrhla. Lidé neměli zájem o neviditelného abstraktního Boha. Vyrobili si tedy hmatatelné a přítomné božstvo - odlitou modlu, napodobující egyptského posvátného býka Apise (zlaté tele).

Rozezlení Strážci velmi tvrdě zasáhli. Mojžíš tehdy zachránil mnoho svých lidí, když

krizovou situaci zažehnal velmi diplomatickým způsobem.

Po další epizodě, kdy se ukázalo, že Hebrejci navíc nemají ani potřebnou soudržnost, ani morálku, je rozhodnuto: uprchlíci zůstanou v pouštní separaci ještě čtyřicet let.

Strážci pochopili, že to bude trvat nejméně dvě generace (s využitím mnoha nezbytných a tvrdých opatření), než se z neorganizovaného a starými návyky prodchnutého houfu stane disciplinovaný civilizovaný národ s vlastní kulturou, poslušný zákonů a svých vůdců.

Text Exodu se příliš nevěnuje geografickému popisu anabáze Hebrejců, odsouzených k dlouhému, zdánlivě bezcílnému bloudění.

Na Sinaji nebyl pro takové cestování příliš velký prostor; museli se pohybovat takřka v

kruhu (ve vylidněné oblasti kolem jižní části Mrtvého moře?), aby nenarazili na ostatní národy. Cestou potřebovali spoustu vody a krmení pro dobytek. Dočteme se o mnoha detailech postupného zavádění civilizačních zákonů a o kulturní převýchově. Za pochodu byli postupně eliminováni nevléčitelně nemocní, odbojní a nespokojenci.

Za každý větší přestupek, zejména při překročení jednoho z bodů Desatera, většinou následovalo okamžité ukamenování. Původní vedoucí garnitura (zdroj neustálých třenic a rozbrojů) byla nemilosrdně zlikvidována již dříve popsáním způsobem, což na hebrejský lid zapůsobilo. Mojžíš a Lévi-ovci tak postupně získali absolutní výkonnou moc.

Reorganizace

Po provedeném sčítání lidu byly jednotlivým rodům přiděleny funkce a úkoly. Aron a jeho synové stanuli na špici správního systému, který byl zřejmě modifikovanou napodobeninou sumerského systému z dob jeho největší slávy. Rod Léviovců byl vybrán pro zcela speciální úkoly. Jeho příslušníci byli rozděleni do vybraných skupin - kněží, lékaři, veterináři, spojaři, technici, specialisté na dopravu, a starali se o vše, co souviselo se stánkem, archou a kontakty s "Pánem". Tento aparát byl živen povinnými desátky. Zákony byly podle potřeby postupně novelizovány.

Hlavní kontaktní osobou zůstával Mojžíš, který se stal "prorokem" (nabih - mluvčím, interpretátorem slov Strážců) a vůdcem nového národa, ve kterém postupně vzrůstal potřebný pocit soudržnosti (ten se později za časů Jozueho ještě utužil v bojích).

Záhadná "úmrtí"

Vybraná skupina vhodných lidí (včetně samotného Mojžíše a Arona, kteří byli "umřeti" na nějakém kopci) byla zřejmě dopravena na základnu Strážců do Kašmíru, kde vykonávali potřebné práce, respektive dožívali zbytek svých let na zaslouženém odpočinku. S jejich potomky se zde můžeme setkat dodnes.

Aronovo zmizení bylo zinscenováno velmi jednoduchým, působivým způsobem: "A svlečeš Árona z roucha jeho, a oblečeš v ně Eleazara syna jeho; nebo Áron připojen bude k lidu svému, a tam umře." I učinil Mojžíš, jakž rozkázal Hospodin, a vstoupili na horu Hor před očima všeho množství. A svlékl Mojžíš Árona z roucha jeho, a oblékl v ně Eleazara syna jeho. I umřel tam Áron na

pahrbku hory, Mojžíš pak a Eleazar sestoupil z hory. (M.IV. 20.26 až 28)

Je zřejmé, že jedinými svědky údajné Aronovy smrti byli Mojžíš a Aronův syn, který byl kooptován na jeho místo. Tedy pouze lidé z okruhu nejvyššího zasvěcení; nikdo jiný se nemohl na vlastní oči přesvědčit o jeho smrti.

V textu navíc zcela scházejí obvyklé údaje o věku zemřelého.

Bible se dokonce vůbec nikde nezmiňuje o jakémkoli hrobu! To je u osobnosti Aronova postavení zcela neobvyklé. Aron určitě nezemřel na vrcholku hory Hor; byl "připojen ke svému lidu" - žijícímu v Kašmíru. Také Mojžíš se z biblické historie vytratil takřka po anglicku.

Před přechodem Jordánu vedl se Strážcem rozhovor, ze kterého vysvítá, oč

vlastně šlo. Chtěl pokračovat, ale nasetkal se se souhlasem: "Prosím nechť vejdu a uzřím zemi tu výbornou, kteráž jest za Jordánem, horu tu výbornou i Libán". Pohnul se pak Hospodin na mne pro vás, a neuslyšel mne, ale řekl mi: "Dosti máš, nemluv více o tom se mnou". To zní jako starostlivá slova přítele k příteli. Strážce věděl, že zestárlý Mojžíš už nemůže vést svůj lid do války. "Udělal jsi mnoho práce, přestaň mne přemlouvát," říká. "Vstup na vrch Fazga, a pozdvihna oči svých k západu a k půlnoci, ku poledni i k východu, hled' očima svýma; nebo nepřejdeš Jordánu tohoto." /Chceš-li vidět tu zem, vystup na kopec a prohlédni si ji. Ale tebe už přes Jordán nepustím./

"Ale přikaz Jozue, a posilň ho, i potvrd' ho; nebo půjde před lidem tímto, a on uvede jim v dědictví zemi, kterouž uzříš." (M.V. 3.25 až 28) /Přenech vedení mladšímu - jmenuj Jozue svým nástupcem, aby ho lidé poslouchali, jako poslouchají tebe. Předdej mu

všechna tajemství a pravomoci. O Zaslíbené zemi nepadlo v souvislosti s krajem za Jordánem ani slovo!/ Jak se později dočteme v Kralické bibli již v nadpisu 34. kapitoly, hrob a pohřeb jemu bez lidského vědomí sám Pán způsobil! Oba stojí na vrcholku hory, Hospodin ukazuje Mojžíšovi zemi, kterou zaslíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi a říká: "... ty však do ní nevejdeš (půjdeš jinam!)." Kdo mohl slyšet a zaznamenat tento rozhovor, když tam byli sami!?

I umřel tam Mojžíš, služebník Hospodinův, v zemi Moábské, vedle řeči Hospodinovy.

A pochoval jej v Gai, v zemi Moábské naproti Betfegor, a žádný nezvěděl jeho hrobu až do tohoto dne. (M.V. 34.5 a 6)

Ani Mojžíše nikdy nikdo neviděl umírat. Byl na hoře jen s "Hospodinem". Verše 1 až 6

této kapitoly vymysleli a doplnili redaktoři bible.

Cíl cesty - sídlo Strážců, kam odletěl za Aronem na zasloužený odpočinek - byl držen v tajnosti. Oplakávali ho třicet, a ne obvyklých čtyřicet dní. Nikdo nechápal, jak mohl umřít: Byl pak Mojžíš ve stu a dvadcíti letech, než umřel, a nepošly oči jeho, aniž síla odešla od něho. (M.V. 34.7)

Jinými slovy - byl na svůj věk zdrav jako rybička.

Aron byl o tři roky starší než bratr. Věk, ve kterém odešel, není uveden; s největší pravděpodobností však, stejně jako Mojžíš, dosáhl "důchodového věku" 120 let.

Mojžíšův hrob je dodnes uctíván 30 kilometrů jihozápadně od kašmírského Šrinagaru, na hoře Booth...

Přechod přes Jordán

Čtyřicetiletý putovní výcvikový tábor skončil. Ve fantasticky kompaktním textu rekapituluje Mojžíš dosavadní události a celému národu klade na srdce dodržování Zákona. Hovoří však jen o dodržování Zákona, ne o zachování účelových "rituálů", které překročením Jordánu pozbyly smysl.

Veškeré "oběti" se nadále měly přinášet na shromaždiště, které vybrali Strážci (M.V. 12.11 až 14)! Část zákonů a soudů byla v biblickém textu časem podstatně změněna, mnohé z nich velmi od-porují původnímu duchu Desatera. A potom už dlouho připravovaný "generál" Jozue, ve svých osmdesáti letech, převzal velení.

Nejdříve muselo být zničeno Jericho, ležící poblíž strategického brodu přes Jordán. Přechodu řeky předcházela ženijní akce Strážců, kteří zřejmě pomocí řízeného výbuchu vytvořili hráz a za městem Adam svedli řeku do slepého ramene. Určitý čas pak tekla daleko za zády Izraelitů do Mrtvého moře.

Po přechodu byla přehrada opět zrušena. Voda tedy netekla do kopce, jak se nám snaží namluvit nesmyslné církevní pohádky, ale stále stejným směrem: Že se zastavily vody, kteréž s hůry přicházely, a shrnuly se v hromadu jednu velmi daleko od Adam města, kteréž leží k straně Sartan, kteréž pak odcházely k moři dolů, k moři slanému sešly a sběhly, a lid přešel naproti Jerichu. (Joz. 4.16)

Popis "shrnutí vod na jednu hromadu" při výbuchu, který vytvořil dočasnou přehradu, je velmi výstižný - zprávu o události musel

podat očitý svědek. Tato událost velmi pozvedla morálku Hebrejců před nadcházejícím bojem. Nový velitel, který z ní udělal velkou podívanou, se v očích svých lidí stal téměř nadpřirozenou bytostí (Joz. 4.14), a místním vůdcům, jejichž špehové všechno sledovali, doslova "spadlo srdce do kalhot" (Joz. 5.1).

Po přechodu řeky uspořádal Jozue obřad, stvrzený hromadnou obřízkou. Je zřejmé, že obřízka byla provedena především pro odlišení vlastních mužů od nežádoucích vetřelců (nutné zejména při sbírání raněných!). Pokud by byla skutečně rituálním obřadem stvrzení Smlouvy, neměla být vyžadována a prováděna zejména v době separace při putování pouští? Při obřadu Jozue, jako poslední pamětník opuštění Egypta, provádí retrospektivu událostí. Pak všem ještě jednou zopakuje pravidla nadcházející války "proti všem". Celý národ přísahá věrnost zákonům, a na paměť

události bylo vztyčeno dvanáct kamenů, symbolizujících dvanáct izraelských rodů.

V páté kapitole knihy Jozue však nacházíme další důkaz správnosti odhadu roční doby odchodu z Egypta a původního termínu konání obřadu Passah (Beránka). Dočteme se zde: Když pak ležení měli synové Izraelští v Galgala, slavili velikunoc (Pesach) čtrnáctého dne toho měsíce u večer, na rovinách Jericha. I jedli z úrod té země na zejtrí chleby nekvašené, a pražmu téhož dne. I přestala mana na zejtrí, když jedli z obilé té země, již více neměli synové Izraelští many, ale jedli z úrod země Kanaánejské toho roku. (Joz. 5.10 až 12)

Slavili tedy Passah naprosto správně v den novu, ale v době sklizně ječmene, v žádném případě ne po prvním jarním úplňku!

Tento den přesně odpovídá datování událostí před přechodem Rudého moře.

(Zmínku o "velikunoci" do textu zcela jistě doplnili pilní křesťané.)

Po svátcích se Jozue setkává se Strážcem ("vojevůdcem"), který je specialistou pro taktiku dalšího postupu (Joz. 5.13 až 15). Opět nacházíme známou formulaci: "...co pán můj chce mluvit služebníku svému?" Následuje výzva: "...szuj obuv z nohou svých..." (srov. M.II. 3.5). Zase to vypadá na dlouhou konferenci...

Jericho

Události kolem dobytí Jericha nesou zřetelnou pečeť velmi pečlivě naplánované a dobře provedené akce, jejímž cílem je prověrka disciplíny a další povzbuzení bojové morálky. Podle mého názoru byl ujednán následující postup:

Speciální jednotka se vetře do města a u hradeb položí nálože.

Jiný úkol ani mít nemohla. Kdyby mělo skutečně "s Boží pomocí" dojít k zázračnému zboření hradeb pouhým obcházením, troubením a následným řevem, nebylo by proč posílat do města zvědy. Všemohoucí (a všudypřítomný a vševědoucí) Bůh určitě nemá zapotřebí vysílat průzkumníky!

Doba vyslání zvědů je velmi sporná. Nikde se nedočteme o tom, že by zvědové museli překročit Jordán.

V Kralické bibli je text zřejmě upraven. Hovoří se sice o přepravení, ale slova "přes Jordán" jsou označena kurzívou. Naproti tomu Překlad N.s.s.P. se na tomto místě zmiňuje o sestoupení z hor na druhé straně. Předpokládám, že pokud do města skutečně šli, bylo to až po výše uvedené konferenci, tedy až po přechodu řeky.

Uvědomme si, že nedošlo k vyhlášení války a nikde se nemluví o jakýchkoli aktech nepřátelství, které by útok na město nějak zdůvodňovaly! Naopak: Jericho pak velmi pilně zavřeno bylo pro (strach) synů Izraelských, a žádný nevycházel ven, ani tam nevcházel. (Joz. 6.1)

Slovo uvedené v závorce je v bibli opět zdůrazněno kurzívou.

Překladaelé tak, jak již víme, označovali slova, která doplnili v zájmu plynulosti a domněle logiky smyslu textu! Ale tím by text mohl dostat i poněkud jiný smysl:...zavřeno bylo pro syny Izraelské..., což umožňuje výklad, že měli od Jozueho zakázáno do města vstupovat.

Jericho bylo nejspíš napadeno hlavně proto, aby nedošlo ke kontaktu a sblížení teď již odlišných kultur, z nichž přežít měla jen jedna. "Jáve" byl velmi žárlivý a podivný

"bůh", který (jako jediný v historii!) nestál o rozšíření okruhu svých příznivců...

Odhalení (?) muži se skryjí u jedné z místních nevěstek. Ta je nechá odpřisáhnout, že ona a její rodina budou při dobytí města ušetřeni. Pravděpodobně ukryla muže, jehož úkolem bylo na smluvený signál odpálit předem položené nálože! (Joz. 2.1 až 21) Historika o nevěstce Raab a zvědech, včetně komplikovaného popisu jejich útěku - to vše se zdá být na originální záznam příliš dlouhé. Nebo se za tím vším musí skrývat mnohem více.

Nejprve je na město vyvíjen dlouhodobý psychologický nátlak; Hebrejci je šest dní mlčky obcházejí s archou a troubí na trouby (stejná taktika jako bubnování Indiánů, kteří před útokem ječeli tak, že obráncům "tuhla krev v žilách").

Sedmého dne - výjimka, nebyl dodržen sabat (!) - obešli město sedmkrát, a pak do troubení zazněl válečný pokřik. Ten byl signálem k odpálení náloží, které pobořily hradbu. Přitom jistě zahynula spousta lidí, kteří pravděpodobně obsypali hradby, aby viděli, co Hebrejci venku vyvádějí...

Vpád do domnělé Zaslíbené země tedy zahájila pozoruhodná válečná lest. (Další možností je, že město bylo docela prostě přepadeno poté, co podivní cizinci před branami po celý týden předváděli jeho obyvatelům "mírumilovné folklorní slavnosti"...))

Ostatní bylo jednoduché. Neinformovaní vojáci, vzrušení a motivovaní prožitým zázrakem, vtrhli do města. Zbytek demoralizovaných obránců, který přežil výbuch a zřícení hradeb, byl pobit dříve, než se zmohl na odpor. Město bylo (asi roku 1426 př. n. l.) vypáleno a zcela vyvražděno. S výjimkou rodiny nevěstky? (Joz. 6.1 až 27)

Domnívám se, že úvahy o možnosti použití trub jako "zvukového děla" (E.v.D.) nejsou na místě. I když skutečně existují pokusné aparatury, které dokážou vyvolat rázovou vlnu schopnou zbořit zed', je tato zed' vždy nejslabší součástí uzavřeného prostoru, ve kterém je vlna vytvářena. Na otevřeném prostranství to prostě neúčinkuje.

Zmíněné aparatury však mají jen jednu "hlaveň" (nebo chcete-li "troubu"). Synchronizovat mnoho trubačů tak, aby troubením vyvolali rázovou vlnu bořící nekompaktní a špatně rezonující, z nesourodého materiálu vybudované kamenné zdi, to je - i když to slovo vůbec nemám rád - nemožné. To by nedokázal synchronizovat ani počítač - tomu by vadil lidský faktor.

Při drancování dobytého města se jeden z vojáků dopustil přestupku, který neušel pozorným očím Strážců (Joz. 7.1).

Přikázali tedy, aby Jozue vyslal proti dalšímu městu jen malou jednotku, ta však byla téměř pobita (Joz. 7.2 až 5).

Pak se Jozue dověděl důvod tohoto trestu - "neznámý" viník si ponechal zakázanou kořist (Joz. 7.6 až 13).

Bible kořist upřesňuje, hovoří mimo jiné o "pěkném šinearském (sumerském) plášti" (Joz. 7.20 a 21).

Po velkém divadle, při kterém byl na všechny Izraelity vyvinut značný psychický nátlak (Joz. 7.14 až 18), byl pachatel "odhalen" v Judově rodu (byl přirozeně znám už od počátku). Postihl jej exemplární trest (Joz. 7.22 až 26): byl ukamenován a posléze spálen i s celou rodinou a dobyt看em v údolí Achor.

Vyhlazovací tažení

Pak se rozpoutalo krvavá válka. Jejím cílem bylo úplné vyhlazení radioaktivitou degenerovaného původního obyvatelstva "Zaslíbené země". Všichni už víme, o co šlo. Jen tak lze pochopit, proč Hebrejci vyhubili nejen obyvatele dobytých území, ale pobili i veškerý jejich dobytek - i ten byl geneticky poškozený.

Dobývatele směli ukořistit jen kovové předměty, které "byly složeny na poklad Hospodinu". Všechno ostatní muselo být bez výjimky spáleno. Zdánlivě nesmyslné nařízení, připravující dobyvatele o kořist, spočívalo na přísné logice - Strážci evidentně nechtěli riskovat možnou epidemií (Joz. 6.18)! Proto ten exemplární trest kvůli několika zatajeným drobnostem!

Opět se setkáváme se znalostmi mikrobiologie a karanténních opatření, které se opírají o neúprosnou logiku. Po dvě lidské generace separovaná a tvrdým prosazováním hygienických pravidel ozdravená skupina se snadno mohla nakazit nemocemi, proti nimž její příslušníci neměli protilátky!

(Znalost základních pouček hygieny byla příčinou vyhubení celých kmenů severoamerických Indiánů, kteří podlehli spalničkám a neštovicím, kterými byli úmyslně nakaženi rozdáváním dek, které pocházely ze špitálů. Španělé naproti tomu přinesli z Peru do Evropy syfilis, proti kterému bylo jihoamerické obyvatelstvo imunní.)

Bitva pěti králů

Jozue vede svůj lid, postup a taktiku však stále ještě určují Strážci. Jozue je dobrým žákem. Učí se léčkám a trikům.

Po drobných pŕtkách a dobytí několika osamocených měst se vynořilo první skutečné nebezpečí: zoufalé obyvatelstvo, vyděšené zprávami o neúprosném postupu Izraelitů, se spojilo pod vedením pěti amorejských králů. Jejich vojsko vyrazilo Izraelitům v ústrety a snažilo se získat zpět strategicky důležité město Gabaon, jehož obyvatelé, údajně s použitím lsti, uzavřeli s Izraelity smlouvu. Hebrejské vojsko dorazilo na místo střetu ostrým nočním pochodem a bez prodlení udeřilo na nepřítele.

Do rozhodující bitvy zasáhli Strážci přímo!

I stalo se, když utíkali před tváří Izraele, sstupující do Beron, že Hospodin metal na ně kamení veliké z nebe, až k Azeku, a mřeli. Více jich zemřelo od krupobití kamenného,

než jich pobili synové Izraelští mečem. (Joz. 10.11)

V tomto místě hovoří text o kamení, ale o čtrnáct kapitol dále (Joz. 24.12) se dočteme něco jiného: "Poslal jsem před vámi i sršně, kteřížto vyhnali je od tváře vaší, dva krále Amorejské; ne mečem ani lučištěm svým tys je vyhnal." Byli to stejní "sršni" jako na počátku, když Jozue "bojoval" s hrstkou mužů proti Amorejským a Mojžíš se dvěma pomocníky poskytl z hory palebnou podporu blíže nedefinovanou zbraní? Použití takových "sršňů" v případě potřeby naznačil Mojžíš ještě předtím, než se definitivně rozloučil: "Nadto sršně pošle Hospodin Bůh tvůj na ně, dokudž by nezahynuli, kteříž by pozůstali, a kteříž by se byli skryli před tebou." (M.V. 7.20)

Proti leteckým útokům samozřejmě vojsko pěti králů, kteří se skryli v jeskyni (!), nemělo naději. Zmatený nepřítel nesměl dostat

žádnou šanci - musel být jednou provždy vyhuben do posledního muže. Blížila se však noc. Žádný problém pro Strážce.

"Slunce v Gabaon zastav se, a měsíc v údolí Aialon!", přikázal Jozue - a hle: I zastavilo se slunce, a stál měsíc, dokudž nepomstil se lid nad nepřátely svými. Zdali není toho napsáno v knize Upřímého?

Tedy stálo slunce u prostřed nebe, a nepospíchalo k západu, jako za celý (jeden) den. (Joz. 10.12 a 13)

Soudím, že toto je jediný dosud známý historický záznam o bitvě za umělého osvětlení! Jedno létající těleso osvětlovalo prostor okolo Gabaonu a druhé údolí Aialon.

Tento "nadpřirozený" úkaz (zastavení Slunce a Měsíce) připisuje Immanuel Velikovsky pozastavení zemské rotace. Své tvrzení dokládá údaji ze starých

jihoamerických zdrojů. Soudím, že se dopustil čtyřicetiletého omylu v datování a znovu se odvolává na prameny, které popisují zatmění sice správně, ale ve dnech Exodu!

Okamžité zastavení rotace Země by vyvolalo kataklyzma neslýchaných rozměrů, nehledě na to, že by se radikálně změnila rotační i oběžové parametry, a tím i kalendářní data.

V systému Země - Měsíc ani v jejich vztahu ke Slunci nejsou zabudovány klínové řemeny, které by zaručily jejich rozběh v přesně stejné poloze jako předtím. Bibli několikrát citovaná (určitě pozoruhodná) Kniha Upřímného se ztratila, a to je škoda.

Z čistě logického pohledu: viděl už někdo, aby Měsíc svítil stejně jasně jako Slunce? Aby bylo možno mezi nimi diferencovat, muselo by každé těleso selektivně ozařovat

ohraničený prostor! Za plného slunečního záření by ale byl svit Měsíce určitě zcela potlačen! Popisované umělé světelné zdroje ve skutečnosti zářily stejně intenzivně, ten vzdálenější se však pozorovateli, který scénu sledoval z pohledu od města Gabaon, zdál slabším.

V zaslíbené zemi

Výčet pobitých je udáván pouze počtem mrtvých králů. V podstatě byli vyhubeni všichni obyvatelé rozsáhlého území, včetně rodů pocházejících z větví patriarchů.

Nelze skončit jinak než konstatováním, že "genetická válka" proti obyvatelstvu degenerovanému v důsledku radioaktivního zamoření krajiny dospěla k plánovanému

konci. Dobyté území bylo rozděleno mezi tehdejších dvanáct izraelských rodů.

Degenerace se projevovala i u "Filistínských". Myslím, že Goliáš byl debilní mutant obrovského růstu, využívaný jako "strašák", ale jinak boje neschopný. "Zbrojnoš", který ho doprovázel, Goliáše v podstatě vodil. Proč by si obrovský chlap měl nechat nosit vlastní zbraně nějakým střízlíkem? U Davida nacházíme i zmínku o zabití několika divných lidí, kteří měli po šesti prstech na ruce i na nohou. Také to jsou zřejmé příznaky degenerativní genetické mutace.

"Bohové" - Strážci pak už nikdy bezprostředně nezasahovali.

Figurky na jejich šachovnici teď stály v předem určené výchozí pozici. Strážci se stáhli ze scény. Jejich úkol byl na dlouhý čas splněn. Zbývalo jen čekat.

Občas pomáhali výjimečným osobnostem a omezovali se jen na příležitostné výstrahy prostřednictvím nabih. Pozvolná změna jazyka postupně vedla k častým nedorozuměním a ke zkreslování předaných informací.

Ne každý "prorok" byl opravdu nabih. Před rozloučením na to upozorňoval Mojžíš, který velmi dobře věděl, jak se věci skutečně mají. Varoval před těmi, kteří budou prorokovat cokoli, co není v souladu se Zákonem. Znal "boží" podstatu, způsoby, záměry i možnosti spojení lépe než kdokoli jiný. To však svým lidem nemohl otevřeně říci. Proto mluvil jen v náznacích a podobenstvích (M.V.13).

Bez přímého působení Strážců byli Hebrejci v následujícím tisíciletí odkázáni jen na jednotu, danou zprostředkovaným Zákonem. Trestající ruka byla daleko, a tak se stalo, že i Zákon postupně upadal v zapomnění a ve

zdánlivém míru se postupně vytratila i jednota.

Skutečný trest byl nahrazen pojmem "trest Boží", který byl "volán k odpovědnosti" při všech nezdarech. V podstatě se ale lidé vždy trestali sami. Přitom netušili, že jejich nezdary, utrpení v zajetí a další rány osudu jsou z větší části důsledkem uměle vyvolaných náboženských rozmíšek.

Rozdělili se na ortodoxní vyznavače Zákona, a na ty, kteří ho ve staré formě nechtěli chápat. Stal se pro ně pouhým ritem bez hlubšího významu. Zaznívá to i ve všech marných nabádáních proroků. Vlastně i proto byla v babylonském zajetí sepsána bible.

Měla sjednotit obě strany a definovat světový názor rozděleného lidu tak, aby se už trvale stal národem.

Žádná skupina (tak jako dnešní církve) však nedokázala najít schůdnou alternativní cestu a nikdo se nepokusil o rozumné modifikace. Přesně o tom vyprávějí další biblické texty. Jejich obsah je však námětem na docela jinou knihu.

Pentateuch - historický záznam

Při soudních procesech v civilizovaných zemích platí železné pravidlo: v případě pochybnosti rozhodne soud ve prospěch obžalovaného. Zdá se, že historikové a vědci při svých prestižních sporech toto pravidlo příliš nerespektují.

Historickou hodnotu textů Starého zákona nelze zpochybňovat dříve, než bude prokázán opak. Do té doby jsou jedinečným písemným dokladem, který nesmíme brát na lehkou

váhu. Historici a archeologové se dopouštějí těžkého omylu tvrzením, že Jozue Jericho nikdy dobývat nemusel. Kladou dobu vpádu do Kanaánu "někam do 13. století". Velmi seriózní badatel William Foxwell Albright koncem dvacátých let našeho století předpokládal, že k překročení Jordánu došlo kolem roku 1200 př. n. l., zatímco neomylní "papežové" archeologie najednou opět "vědí", že Jericho v tu dobu dobyto být nemohlo. Na základě ničeho tvrdí, že místo bylo od počátku 15. až do 11. století př.n.l. opuštěno. Střední Judea a Samaří prý byly prakticky neobydlené, takže by tam ani nebylo s kým bojovat.

Kdo, nebo co jim dává jistotu, že jejich datování událostí je správné? Nálezy, o nichž sami tvrdí, že je nenalezli? Je to laciné a vůči biblickým textům velmi nízké!

Allbright pomocí nepřímých materiálů vyvodil, že Abraham, Izák a Jákob museli žít

někdy okolo roku 1800 př.n.l. Z tohoto datování se, bez ohledu na nejnovější indicie, vychází dosud. Pokud se data vztahují na Jákoba a Josefa, pak Allbright zřejmě nebude daleko od pravdy. Hebrejci žili v Egyptě zhruba 400 let. Jestliže opustili Egypt roku 1433 př. n. l., museli po čtyřicetiletém putování dorazit před Jericho někdy v roce 1393 př. n. l.!

Někteří "odborníci", bez ohledu na logický sled popisovaných událostí, zastávají názor, že Mojžíš i Jozue jsou fiktivními postavami, a celý biblický popis Exodu vymyšlenou hrdinskou ságou, která měla sloužit sjednocení roztroušených kanaánejských kmenů (Aha! Konečně nám vysvětlili, proč se v textech tak brojí proti kanaánejským mizerům!...).

Jako další důvod tohoto tvrzení uvádějí někteří okolnost, že po putování Hebrejců nezůstaly na Sinaji žádné stopy. Divil bych se, kdyby tomu bylo jinak. Vždyť Hebrejci

bydleli ve stanech a "všechno své nosili s sebou". Je otázkou, kde tito archeologové hledali, pokud vůbec hledali. Sinaj je poměrně rozlehlé území, takže snaha o nalezení artefaktů kočovného národa, který se z hygienických a pasteveckých důvodů nikdy dlouho nezdržel na jednom místě, který spaloval své odpadky, a navíc měl zakázáno cokoli zobrazovat (!), má menší vyhlídky na úspěch než pokus o nalezení stop Romů, kočujících před pěti sty lety na území Francie...

Vždycky jsem rád četl knížky naplněné fantazií a geniálně vykonstruovanými zápletkami. Škoda, že spisovatelé, kteří podle názoru některých historiků sepsali Exodus, už nežijí... To by bylo počteníčko! Naneštěstí "odborníci" (jako např. William Dower z Arizonské univerzity) neprokazují tolik fantazie, aby je mohli nahradit...

Zpochybnit historický záznam v bibli pouze na základě "stop nenalezených v poušti" a velmi pochybného datování zboření Jericha je, velmi diplomaticky řečeno, nezodpovědné a zcela nevědecké. Především proto, že i v Jerichu byla použita nechvalně známá a krajně nespolehlivá metoda založená na odpočtu poločasu rozpadu radioaktivního uhlíku C-14 v organických pozůstatcích.

Tato metoda je sama o sobě známá příslovečnou nepřesností a zcela jistě nezahrnula zkreslení, ke kterému nutně muselo dojít následkem předchozího dlouhodobého zamoření oblasti radioaktivním spadem. Veškerá měření v tomto prostoru musí nutně vykazovat chybu - nálezy se jeví mladší! Artefakty nalezené v Jerichu jsou z bůhví kterého období...

Až na letopočet, který se liší o pouhých sto let, ovšem závěry těchto "vědců" paradoxně potvrzují biblické vyprávění. Bible přece

jasně uvádí, že dobytá města byla spálena a vyvrácena tak, že po nich nezbyl kámen na kameni!

To, že se našly zříceniny několika na sobě vybudovaných hradeb Jericha (navíc ve stratigraficky velmi rozporně datovaných vrstvách), ještě neznamena, že ostatní města v okolí byla postavena se stejně solidními hradbami a zdmi, aby je archeologové bez potíží našli. Z popisu Jozueho (i pozdějších) bitev vyplývá, že jedinou pevnou stavbou ve městech bývala kamenná věž, do níž se obránci uchýlovali ve stavu nejvyšší nouze. Pravděpodobně nešlo o města, ale o větší tvrze, obklopené jednoduchými chatami.

Historik Hebrejské univerzity Abraham Malamat velmi správně usuzuje, že hledaná města (například Ai) před tisíciletími stála úplně jinde, než při průzkumu neúspěšní archeologové předpokládali. To jen poukazuje

na nekompetentní nekritičnost lidí, kteří tyto průzkumy vedli.

Zase ta ohraná písnička: není-li něco tam, kde to předpokládáme, pak to neexistuje. Nesmí existovat. A tečka.

Po vyhlazovacím tažení bylo území zřejmě nadlouho vylidněno.

Izraelité tehdy vedli kočovný život pastevců stejně jako při svém putování "pouští", takže žádné solidní a trvalé domy nestavěli.

K tomu se dostali až mnohem později. A jak již bylo řečeno - po stanech a pasteveckých chatách toho pro vykopávky mnoho nezbyvá.

Školní pohádky

Většina historiků, asyrologů a sumerologů "staré školy" stále ještě považuje nové překlady starých historických textů za vybájené mýty a pověsti. O tom, jak je historie starých národů nahrazována domněnkami vydávanými za skutečnost, nás znovu přesvědčuje například četba knihy doktorky Evelyn Klengel-Brandt, *Reise in das alte Babylon* (Prisma-Verlag Zenner und Gürchott, Leipzig 1970; v českém překladu pod názvem *Starověký Babylón* vydal Vyšehrad, Praha 1983).

Ze závěrečné poznámky překladatelky Běly Dintrové lze přesně vycítit, jaký postoj zaujímají historikové při prezentaci odkazu lidstva. Cituji: České znění úryvků z mýtů a eposů je převzato z (básnického) pera Blahoslava Hrušky, Lubora Matouše a Jiřího Proseckého. Ostatní ukázky klínopisných textů autorka ve snaze o jejich snazší pochopení už v německém originále poněkud stylisticky upravila...

(Konec citátu.)

Že nepochopila ani při vší snaze je zřejmé.

Osudová chyba historiků je v tom, že takzvané mýty byly a jsou považovány za literaturu, a jako s takovými se s nimi v překladech zachází.

Citáty z Eposu o Gilgamešovi užití ve jmenované knize byly bez ohledu na zdrojové překlady, nabízející možné významy sporných slov a jejich vazeb, prostě opsány z literární formy českého překladu z roku 1958. Popis historie se tak stává špatným historickým románem, jemuž schází zápletka a děj...

Na závěr si uvedeme malý příklad ze jmenované knihy.

Gilgameš se v doprovodu Enkidu vydal do sídla bohů. Chtěl bohy požádat o šém, který otevírá cestu k nesmrtelnosti.

Originální znění textu Gilgamešova eposu: Došli k zelené hoře. Jejich hovor utichl, tiše tam stáli.

Tiše stáli a pozorovali les. Dívali se na vysoké cedry.

Sledovali vstup do lesa. Tam, kde chodíval Huwawa, byla pěšina, rovně běžela stopa, ohnivý kanál.

Dívali se na Cedrovou horu, obydlí bohů a Ištařin průsek.

Překlad v citované knize: Stanuli a s údivem na les hledí, zírají na výšku cedrů, zírají na vchod do lesa.

Zbytku textu byl čtenář raději ušetřen; jsou to jen bláboly...

Příběh je zcela zbaven původního smyslu, v celé knize není citován ani jediný kontroverzní verš, výklad je pečlivě sterilován ve smyslu zažitých frází o předcích, kteří nebyli schopni předat průběh vlastní historie. (A teď už, děti, spinkejte, všechno to jsou jen pohádky - historie přece patří historikům, a ne těm, kteří ji tvořili...) Zírám jako Gilgameš na cedrový les. Jak dojemná preventivní péče o úsudek čtenáře! V řečené knize nenajdete ani jedno slůvko druhu snad, pravděpodobně, možná. Pisatelce je vše naprosto jasné, jako kdyby v Babyloně sama žila... A takových "populárně historických" knih je většina.

VI. 51. kapitola Genesis

Dějiny lidských civilizací se nepříjemně podobají tápavému pohybu slepce na Möbyho pásce - až na nepodstatné obměny dochází k tvrdošíjnému opakování nesmyslných chyb, odporujících zdravému rozumu. Koloběh možností, které stojí na nutnosti, potřebě, výběru a blahobytu, připomíná modlení růžence. Můžeme jej, velmi zjednodušeně, znázornit takto:

Nutnost

Spojením několika jedinců do skupiny, klanu, vzniká zárodek civilizace. Účelem spojení je jednodušší zajišťování toho

nejnutnějšího pro holé přežití: potravy, rozmnožování a obrany.

Klan je vystaven rozmarům přírody. Potravu si zajišťuje sběrem a lovem. Kočovní způsob života neumožňuje vytváření nepřenosných zásob, nevzniká neúnosná přítěž, která by se dala nazývat majetkem.

Klan nebo skupina poskytuje možnost obrany slabších jedinců a dětí. Brání se před dravou zvěří, případně proti napadení jiným klanem. Za obranu můžeme považovat i možnost využívat přístřeší.

Dosud vyjmenovaná činnost je prováděna za účelem přežití a umožnění reprodukce. Rozmnožování umožňuje přežití a početní rozšíření klanu. Větší klan poskytuje více šancí na získání potravy, spolehlivější obranu, další rozmnožení... a tak dále.

Potřeba

Dostatečně velká skupina je schopna vstřebávat menší skupiny.

Postupem času se usadí v prostředí zaručujícím základní podmínky.

Založení stálého sídliště umožňuje tvoření zásob. Zásoby ji zbavují nutnosti nepřetržitě se stěhovat za novými zdroji potravy. Uspokojování základních potřeb je zajištěno specializací jejích jednotlivých členů, kteří se podle svých schopností věnují lovu, sběru, výrobě potřebných předmětů a podobně.

Usazení skupin v osadách umožňuje chov dobytka a především pěstování polních plodin. To vede k vytváření stále většího množství zásob. Tady se už otvírá slepá ulička. Někteří příslušníci rodu (nejlepší lovci atd.) začínají

uplatňovat nároky na větší množství zásob, než mají k dispozici ostatní. Dochází k hromadění věcí, které jsou předmětem zájmu. Jedinec, který vlastní nejvíce a dovede své vlastnictví uhájit, se majetkem začne odlišovat od ostatních.

Výběr

Majetní jedinci vyměňují nahromaděné nadbytečné věci za jiné předměty. Mohou si začít vybírat. Dochází ke vzniku odlišných sociálních vrstev.

Teď již nelze hovořit o skupinách, ale o větších společenstvích - národech. Rozsah jimi osídlených území je přímo úměrný jejich obranným schopnostem. Pro zajištění tří základních předpokladů přežití a vývoje - potravy, sexu a obrany - má početný národ

mnohem více (a rafinovanějších) prostředků než původní klan. Na jeho území se nacházejí suroviny, potřebné k výrobě.

Tyto zdroje již nejsou veřejným majetkem celého národa; soustřeďují se zpravidla v rukou nejmajetnějších jedinců. Ti si k uhájení majetku začínají najímat vojáky. Propast mezi společenskými vrstvami se prohlubuje.

Na základě vlastnictví zdrojů dochází ke specializované výrobě a k obchodní výměně zboží mezi národy. Rostoucí obchod vyžaduje stavbu komunikací a prostředků k výměně informací. Dochází k bojům o území jiných národů, aby byly získány jejich surovinové zdroje.

Zdroje ležící na území protivníka se v době války stávají nepřístupnými; hledají se za ně náhrady, a tak vznikají nová obchodní spojení. Smlouvy mezi jednotlivými zájmovými

skupinami začínají mít nadnárodní charakter. Vlivem rostoucí výroby a mzdy dochází ke zvyšování životní úrovně všech příslušníků národa.

Hlavním nástrojem ovládnutí obyvatelstva se stává ideologie, založená na čemkoli. V jejích intencích se ve prospěch uvedených zájmových skupin vytváří politika jednotlivých národů. Stále rafinovaněji propracované ideologie plodí "národní hrdost" a iracionální nacionalismus. Národy s vyšší životní úrovní si podřizují slabší národy válkami, nebo prostřednictvím smluv.

Člověk vyrábí více, než je sám schopen spotřebovat.

Přepych

Na tomto stupni již nastává výběr ve výběru. Lidé se předhánějí v okázalém vlastnictví přepychových domů, vozidel, nábytku, šatů, uměleckých předmětů atd. Civilizace dosahuje "vrcholu".

Úspěšné národy, vlastníci přírodní zdroje nebo technologie, přitom bezostyšně drancují národy slabší. Využívají technické převahy ke zužitkování zdrojů jiných národů, a to bez ohledu na životní prostředí (i své vlastní), které tím udržují na hranici mezi nutností a potřebou.

Blahobyt vyvolává u příslušníků nadřazených silných národů falešný pocit neměnného, setrvalého stavu. Nikdo opravdu nemyslí na budoucnost, vzniká iluze o nekonečných možnostech růstu.

Úspěšnost se měří efektivitou obchodu založeného na výkonnosti továren, které chrlí

stále větší množství v podstatě nepotřebného zboží.

Hrubý národní produkt se stává božstvem, kterému se klanějí stále zaslepenější ekonomové. Velkorysým plýtváním neustále roste spotřeba energie, a tím i zatížení životního prostředí. Zatímco na jedné straně, ve stále horším životním prostředí, roste počet přecitlivělých jedinců neschopných života bez pomoci psychoanalytika, přibývá v zemích, jejichž příroda je zdevastována bezohledným rabováním surovin, zoufalých a hladovějících lidí.

Pod tlakem všemohoucí technologie, slibující falešný pokrok, neustále upadá kultura a celý duchovní rozvoj.

Civilizace bez kultury se dříve nebo později zhroutí. V podstatě se zahubí vyspělými zbrojnými systémy, které nemá eticky pod kontrolou. Ale sebevraždu může

spáchat i jiným z mnoha dalších možných způsobů.

Protože se její centra nacházejí v místech, jež zaručují maximální efektivitu a pohodlí (přímořské oblasti, roviny a podobně), stává se extrémně zranitelnou v případě velkých přírodních katastrof.

Zánik takové civilizace je doprovázen ztrátou luxusu i možnosti výběru. Jednotlivci, kteří přežijí, se pod tlakem nutnosti začnou sdružovat do klanů, které...

Jak vyskočit za jízdy?

Jízdu na tomto kolotoči provozuje Homo sapiens economicus již několik tisíciletí. Je to snad tím, že je hybridem, který nikdy nedostal příležitost k postupnému samostatnému vývoji, nebo to prostě jinak nejde?

Kdy už člověk konečně vyhodnotí dosavadní zkušenosti a provede takovou všeobecnou změnu, aby se uspokojování tří stále stejných základních potřeb - potrava, sex a obrana - stalo společnou záležitostí všech bytostí jeho druhu na této planetě? Je příznačné, že k těsnému sepětí příslušníků národa, jakémusi stádovému reflexu, dochází jen ve stavu vnějšího ohrožení.

Vše nasvědčuje tomu, že v dohledné době dojde k "ohrožení" slabé a zájmově roztráštěné civilizace naší Země civilizací daleko starší a pokročilejší. Jak v této konfrontaci obstojíme? Budeme schopni jednat jako rovnocenní, i když mladší partneři, nebo budeme pohlceni? Ještě máme čas.

Nechceme vzít na vědomí různá "zjevení", která se občas objevují jaksi "mimo soutěž", a vytrvale podceňujeme význam různých vzkazů, které se nám "kdosi" snaží zprostředkovat.

Přestupují někteří obyvatelé druhého Světa (tak jako Enki v případě Potopy) zákaz vměšování a snaží se nám naznačit, co nás očekává? Je lidské společenství infiltrováno vyslanci, jejichž úkolem je uvést nás do patřičných kolejí a orientovat tak náš vývoj pro ulehčení pozdějšího kontaktu?

Mnohé tomu nasvědčuje.

Přehlížená poselství

Podle předaného poselství z Fatimy ještě není pozdě učinit kroky k uskutečnění "zlatého věku".

Sto osmdesát lidských generací dostalo na tomto světě příležitost postavit se na vlastní nohy. Vše nasvědčuje tomu, že naše civilizace se opět nachází v poslední - "luxusní" - periodě svého cyklického vývoje. Zatím se nezdá,

že bychom dokázali více než naši předchůdci. Čím vlastně jsme? Jsme myslícími inteligentními bytostmi, nebo ve své většině jen ustrašenými vyznavači starověkého kultu živeného strachem z "božího trestu", stejného kultu, jehož počátky jsme sledovali na stránkách páté kapitoly?

Myšlenka, kterou se lidstvu snažil zprostředkovat muž jménem Ježíš, obsahuje poselství, v němž se skrývá jediné možné východisko. Jeho prosazení čistou a nezkreslenou formou bylo v rozhodující fázi zmařeno.

"Služebníci Páně"

Dějiny křesťanství jsou smutným návodem, jak z původně jasných a pokrokových myšlenek udělat kalnou jedovatou břečku,

servírovanou v podobě modlářských obřadů v pozlacených chrámech. Je o to zákeřnější, že jed podávají ruce mnoha poctivých kněží, kteří upřímně věří ve své poslání.

Dogma, ve kterém byli vychováni, je chráněno před jakoukoli změnou nekompromisní, sebeospravedlňující smyčkou neomylného nárokování "jediné a poslední pravdy". Je mlýnem, produkujícím jedince, u nichž přirozenou hrdost inteligentních obyvatel našeho koutu vesmíru nahrazuje falešná pokora. Ti pak, v nitru hluboce pokořeni psychologickou obřízkou ve formě celibátu, musí plnit nelehké poslání důvěrníků a rádců lidí hledajících útěchu a pravdu.

Ježíš znal nebezpečí spojené se svým posláním; proto se zřekl rodinného života. Nechtěl své blízké vystavit pronásledování.

Totéž řešení nepřímo navrhl i svým žákům: "Kdo chceš, rozuměj..." Nikde však nestojí, že se stranil žen - chápal je lépe než všichni jeho současníci. Věděl, že bez jejich účasti a pomoci nelze nastoupit nový směr.

Vatikán nedávno vydal pro kněze příručku, jak jednat se ženami.

Kdyby se jí kněží měli opravdu řídit, budou asi ženám při přijímání podávat hostie kleštěmi na metrové tyči. Nebylo by pak lepší stáhnout všechny katolické duchovní do klášterů a s věřícími jednat jen prostřednictvím televizní obrazovky? A pro přijímání zřídit automaty - vhodte pět korun...!

Kultovní šílenství se v posledních křečích stupňuje až k absurditě...

"Strážci" domnělé pravdy

Nejvyšší hlavy církve znají nelítostnou pravdu. Právě takové výstřelky to potvrzují. Vědí, že po téměř dvou tisíciletích zašly v bludu příliš daleko, ale jakýkoli pokus o návrat k původní pravdě a k myšlenkám, které po celou dobu zneužívaly, je téměř nemožný. Ne nadarmo říká proroctví, jehož skutečný pramen nám prozatím zůstává skryt, že současný papež je ten předposlední.

Protože v okamžiku, kdy vyjdou najevo utajené pravdy, bude církev davem podvedených smetena. Církev je údajně nepolitická. Ale není to pravda. Kdyby si uvědomila, v čem je její skutečná moc, a začala provádět opravdovou politiku, stala by se jedinou politickou silou, která by mohla dosáhnout prosazení globálních změn - takových, jakých

nikdy nedosáhne bezduchá OSN. Stačí se jen nebát a říkat lidem pravdu.

Přestaňte se klanět "zlatému teleti", ustupte od nesmyslného, modlářského kultu a rehabilitujte Ježíšovo učení v jeho původní podobě! Není čas na hýčkání archaických představ. Můžete tak zachránit více, než si dovedete představit. Pokud to uděláte, půjdou za vámi všichni slušní lidé tohoto světa.

"Nebudeš podkuřovati a sloužiti cizím bohům, já jsem tvůj hospodář a rádce; říkám ti, že je jenom jeden Bůh, jehož obraz je nezachytitelný; proto zakazuji jeho personifikaci a zobrazování v jakékoli formě!". Tak to řekl neznámý vůdce a správce Hebrejců.

Byl tvorem nepochybně hluboce věřícím ve Vyšší Moc a neměl v úmyslu stát se nějakou modlou. Neporozuměli jsme a neposlechli.

Modlářství

Abychom se vyhnuli uvedenému požadavku, začali jsme vymýšlet modly svatých. Naplnili jsme jimi kostely a církve "vyrábí" další a další.

"Svatí" byli bezesporu výjimečnými osobnostmi, hodnými uznání a památky. Nelze se však ubránit pocitu, že jde o jakousi církevní náhradu Nobelovy ceny, z úsporných důvodů udělovanou až sto let po smrti. Činy těchto nechtěných svatých mají vyvážit obecnou nečinnost vegetující církve. Jejich obrázky, přizdobené (za života jaksi neviditelnou) svatozáří, se pak prodávají na poutních místech z "čisté křesťanské nezištnosti".

Obrázky svatých se prodávají i nejchudším tohoto světa. Zatímco vatikánské banky

hromadí neskutečné sumy, umírají ročně miliony lidí hladem. Za křesťanského dohledu opravdu nezištných, obdivuhodně obětavých a bezelstných misionářů. Papež investuje miliony dolarů do cest po světě, během kterých statisícům lidí, jejichž žaludky kručí hladem, předvádí obrovskou show, hodnou rockové hvězdy.

Ano. Církev má stále ještě moc a vážnost. Kde však zůstala síla původních myšlenek? Proč se jí bojí použít? Proč krmí lidi nesmyslnými archaismy, a neudělá pro ně něco opravdu prospěšného?

Nabízí se zde srovnání s Komenským. Jeho práce byla bezesporu velkým přínosem, dala světu základ moderní pedagogiky. Vyučuje se snad proto na školách archaickou češtinou a v duchu Komenského doby?

Vzkříšení nové "národnosti"?

Často vidíme slovo "žid" napsané jako "Žid", tedy jako jméno s velkým prvním písmenem. Je to nesmysl. Židé nejsou rasa ani národ, pojem žid je označením vyznavače judaistické víry, člověka, který v dobách násilné christianizace nepodlehł drsným metodám a nepřestoupil na křesťanství.

(V souvislosti s válkou v Jugoslávii jsme se z médií dokonce dozvěděli, že tam žije jakýsi "národ Muslimů", který nám škola z nepochopitelných důvodů úplně zatajila...)

A což takhle využít nesprávné užívání pojmů a založit celosvětový národ Křesťanů! Je-li žid považován za člena národa jen kvůli svému vyznání, proč ne? Křesťanská národnost by byla jednou z největších na světě.

Víra v Ježíšem prezentovanou myšlenku nezná hranic kromě těch, do kterých byla uměle zatlačena církvemi pomocí nesmyslného obrázkového modlářství, založeného na OSOBE UKŘIŽOVANÉHO (!) ČLOVĚKA.

Proč se nepokusit o obnovu? Proč by společenství, stojící na dosud nepřekonaném ideálu, nemohlo konečně dosadit celosvětovou vládu rozumu?

Pokud by křesťanské duchovenstvo dokázalo aplikovat původní křesťanské ideály na dnešní dobu , půjdou za ním všichni!

Projevem touhy po takové změně je hromadný vznik sekt, do nichž se uchylují lidé, kteří současným církvím přestali věřit! Tito lidé ovšem utíkají z deště pod okap - i tam se setkávají jen s deformací původní myšlenky.

Katolická církev drží v dlani všechny trumfy. Ale má strach z velkého kroku do neznáma. Musela by zveřejnit veškeré odkazy (například i poselství z Fatimy) společně s návrhem dalšího postupu. Před nevyhnutelným pádem se může skutečně zachránit jen tím, že lidstvu nabídne původní ideály. To však vyžaduje velmi odvážné a reformem schopné vůdce, kterým nepůjde o iluzorní moc, ale o věc. Postoj větší části církevních kruhů bude totiž navlas stejný, jako reakce většiny členů izraelského sanhedrinu (velerady) na Ježíšova veřejná kázání...

Modlitba je výrazem přání v pokoře. Budeme-li společně intenzivně a pokorně toužit po změně, a nahradíme bezduché drmolení církevních litaní všeho druhu obsahem, jehož uskutečnění povede k reálnému cíli, pak se naše "modlitby" vyplní.

Prosím, abyste mě správně pochopili - nenavrhuji založení žádného nového, na víře v mimozemšťany postaveného náboženství. Přesně to zde už máme!

Jde jen o to, abychom si tuto skrytou skutečnost uvědomili a začali chápat opravdovou Vyšší Moc - Prasílu kosmu, která tu je pro všechny bytosti, ať už žijí kdekoli. Vyšší Moc, o které hovořil Ježíš. Tu Vyšší Moc, kterou zapřeli kněží Izraele, když ho poslali na smrt, Vyšší Moc, ve kterou Ježíš věřil, a byl ochoten položit život, aby ji lidé pochopili.

Pozdější "všeobjímající svatá církev římská", vybudovaná rozhodnutím světského panovníka, spojila v neslučitelný konglomerát falešné závěry originálních myšlenek. V nesmyslných sporech o modlářské božství nebo člověčenství Ježíše a v hádkách o božský či lidský původ Písma se původní myšlenkový proud rozpadl - křesťanstvo se

rozštěpilo do několika "jedině správných trugnáboženských směrů".

Ve snaze zamezit dalšímu štěpení se církve a církvičky zabe-tonovaly do "neochvějných" pozic pomocí stále obludnějších dogmat. Dodnes mezi nimi dochází k nesmyslným sporům - bratři vraždí bratry "v duchu Mojžíšova Zákona"! Tak se církvím podařilo přibít na kříž i Ježíšovy myšlenky...

Ne ten, kdo ve mně bude vidět ztělesnění Boha, ale jen ten, kdo se bude řídit zákony Vyšší Moci, je hoden Království nebeského.

Mnozí budou argumentovat, že vystupovali mým jménem na veřejnosti, že mým jménem bojovali proti zlu a vykonali významné skutky. A tehdy se dozví, že to jsem nikdy nechtěl. To, co dělali, nebylo v souladu se zákonem. (volně podle Mat.7.21 až 23)

Lidé musí znát a respektovat Věčný zákon. Jinak vybudují společnost, která se pod ná-
porem větru a záplav zhroutí jako dům vys-
tavěný na písku. (volně podle Mat. 7.24 až
27)

Hledáte-li oporu u Vyšší Moci, nebud'te
jako ti, kteří se mnoha slovy obracejí k mod-
lám (zosobněným Bohům!).

Vyšší Moc nevnímá vaše slova. Je vším,
myšlenkou i skutkem, nezávisle na vašem vě-
domí. (volně podle Mat. 6.7 a 8)

Ježíš byl, stejně jako Gándhí, hlasatelem
nenásilných změn.

Takový způsob myšlení byl etablovaným
mocenským kruhům natolik nebezpečný, že
neváhaly zabít oba. Všechny křesťany však
zabít nemohou, nehledě k tomu, že ke
křesťanství se hlásí většina mocných tohoto
světa. Je-li papež pastýřem, za kterého se

prohlašuje, musí nést odpovědnost za stádo. Špatný pastýř hledí do nebe, a stádo mu přitom skáče do propasti...

Dosažení křesťanského zlatého věku je v moci církve! Ale to by se nesměla zabývat nesmyslným léčením následků, jakým je (bezesporu zavrženíhodná) vražda nenarozeného života, ale musela by se přičinit o prosazení a zavedení globálních změn, které všem nově narozeným i jejich rodičům umožní důstojný lidský život. Tohoto cíle nelze dosáhnout modlením...

Tragédie křesťanství Ježíš a jeho učení Kdo vlastně byl Ježíš...?

Nebudeme se zabývat detailním pitváním církevních dogmat. Půjdeme po přímé linii výpovědí zachovaných biblických textů a

vyhneme se pozdější tvorbě nesmyslných pohádek z per modlářů. Jen tak lze zviditelnit obraz tehdejších událostí. Kdo v mlze nechce ztratit cestu, musí hledět pod nohy a nerozptylovat se pozorováním nezřetelných obrazů okolí.

Evangelium (poselství) je tvořeno souborem čtyř vzájemně zřejmě kompilovaných textů. Kromě evangelií prakticky neexistuje jiný autentický záznam. Přitom texty označované jako "Matoušův" a "Markův" jsou patrně výtažky z rozsáhlejšího textu "Lukášova".

Okolnosti kolem Ježíšova zrození popisuje "Matouš" jen zevrubně.

Lukáš naproti tomu v úvodu svého listu Teofilovi udává, že: "...zapsal vše, čeho se mohl dopátrat a co se k němu doneslo".

Jeho záznam tedy pozůstává ze dvou částí - ze slyšeného a (což je méně

pravděpodobné) z osobně zažitého. Ani jedno evangelium není napsáno v první osobě. Domnívá se autoři ani v jediném textu netvrdí, že byli účastníky kterékoli z popisovaných událostí.

Po podrobnějším studiu soudím, že máme co do činění se dvěma texty základními a se dvěma odvozeninami.

Text nazývaný Evangelium svatého Jana nese zřetelné stopy pozdějších úprav ve prospěch církevních dogmat. Je přímým návodem k aplikaci, jeho čtení nevyžaduje mnoho přemýšlení. Ne náhodou je církví nejčastěji citován. Ani Jan své zážitky nezapsal sám. Jsou diktátem nebo upraveným přepisem vyprávění jiných osob. Podezření vyvolává několikrát ujišťování (použito pouze u "Jana") o jeho pravosti - zřejmá prevence případných pochybností: Toť jest učedník ten (který?), kterýž svědectví vydává o těchto věcech, a napsal toto, a víme,

že pravé jest svědectví jeho. (Jan 19.35; 21.24) Nikde však není uvedeno jméno ani původ tohoto "učedlníka".

V "Janovi" nacházíme zajímavou (většinou však nepochopenou) zmínku, která naznačuje, jaký zmatek v hlavách učedníků Ježíšovo učení mnohdy vyvolávalo: "Jestliž pak i mnoho jiných věcí, kteréž činil Ježíš, kteréž kdyby měly všecky, každá obzvláště, psány býti, mám za to, že by ten svět nemohl přijíti těch knih, kteréž by napsány byly." (Jan 21.25)

Pisatel (podle mého názoru soudný člověk) neměl na mysli množství, ale obsah nenapsaných knih. Bylo by v nich mnoho věcí, které člověk té doby nemohl rozumově přijíti (přijmouti) - tedy pochopit, a ne pojmuti ve smyslu obsahu fyzikálně měřitelného objemu, jak se uvádí v církevních propagačních příručkách. Jinak nadbytečná slova "každá obzvláště" asi zněla "obzvlášť

některá", anebo byla smysl nechápajícími redaktory do textu vsunuta později.

Bůh nebo člověk?

Trvám na tom, že Ježíš byl člověk, vybraný pro své mimořádné kvality k neobvyklému, důležitému poslání. Příběh začíná setkáním u Jordánu (Mat. 3.14, 15): Tehdy přišel Ježíš od Galileje k Jordánu k Janovi, aby pokřtěn byl od něho. Ale Jan velmi zabráňoval jemu, řka: "Já mám od tebe křtění býti a ty pak jdeš ke mně?" A odpovídaje Ježíš, dí jemu: "Nechej nyní; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost." Tedy nechal ho. Z rozhovoru vysvítá, že Ježíš byl od počátku vůdčí postavou; Jan Křtitel mu měl poskytnout podporu při plnění zvláštního poslání.

Po aktu křtu se Ježíš s Janem odebrali na místo kontaktu se zástupci Strážců.

A svědectví vydal Jan (Křtitel) řka: Viděl jsem ducha sstupujícího jako holubici z nebe, a zůstal na něm. (Jan 1.32)

Jan byl pravděpodobně vázán mlčením a událost dále nerozvádí (srov. Mat. 17.1 až 8 a Luk. 9.28 až 32, a 34 až 36). Popsal neobvyklý úkaz: přílet létajícího objektu, který se k Ježíši přiblížil. Přirovnání se vztahuje k letu, nikoli ke vzhledu holubice. Setkání se Strážci proběhlo zřejmě na místě skrytém před veřejností; text se o jiných očitých svědčích nezmiňuje. Známý pojem "sláva Hospodinova" je v evangeliích nahrazen pojmem "Duch", který vypravěč skryl za alegorií holubice (nezaměňovat s "Duchem svatým"!). Popis pochází přímo od Jana Křtitele a je zaznamenan tak, jak ho učedníkům zprostředkoval (?). K této události muselo

dojít v rané fázi, protože Jan Křtitel byl poměrně brzy odstraněn.

A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já přišel, křtět vodou. A později: A já jsem ho neznal, ale kterýž mne poslal křtíti vodou, ten mi řekl: Nad kýmž uzříš Ducha sstupujícího a zůstávajícího na něm, ten jest kterýž křtí Duchem svatým. (Jan 1.31 a 33)

Jan Křtitel

Jan Křtitel je velmi zvláštní postava. Už jeho příchod na svět byl předznamenán událostmi, jimž je v textu věnován neobvykle rozsáhlý prostor (narodil se starým a neplodným manželům půl roku před Ježíšem; Janova matka byla z dcer Aronových, tedy z rodu Léviovců, příbuzná s Marií - Ježíšovou

matkou). Stojí za pozornost, že Janův otec po setkání s andělem (!), který přišel oznámit blížící se narození syna, jeví všechny známky posthypnotického bloku spojeného se ztrátou řeči. Text na jedné straně vypovídá, že oba chlapci měli hodně společného, ale Křtitel přesto tvrdí, že Ježíše neznal!

Janova role v celé akci patrně musela být mnohem významnější, než uvádějí evangelia. Jeho oblečení ve stylu jakési "uniformy" (popis v textu mu věnuje zvláštní pozornost) připouští i podezření, že se nejednalo o jedinou osobu! Mohlo jít o celou skupinu, která pak byla lidmi kolem Kaifáše odhalena a likvidována. Tato verze skonu Jana Křtitele by byla dokonce přijatelnější než pozdější pohádka o tančící Salome a zlé manželce Heroda Antipase. Ta je opravdu jen pohádkou.

Herodes měl od císaře Augusta svěřenu pravomoc jen nad Galilejí a Perejskem. Jan

Křtítel se totiž narodil v "městě Judově", tedy v jedné z městských částí Jeruzaléma. Spadal tak jednoznačně pod římskou jurisdikci. Bez vědomí Římanů (a prokurátora Piláta) by nemohl být popraven ani uvězněn, a už vůbec ne pro nějaký ženský rozmar!

I Ježíš byl Pilátem poslán k Herodovi, protože pocházel z Galileje. Jak je vidět, obě strany své pravomoci respektovaly.

Společné poslání?

Kdo vypravil Jana Křtitele za jeho posláním, kdo mu přikázal křtít vodou?

Z evangelií je zřejmé, že Ježíš i Jan Křtítel jen plnili rozdílné úkoly společného poslání. Tím je však nemohl pověřit nikdo ze "svaté Trojice", jak ji později vykonstruovala církev. Posud'te sami: "Otec"? (Jan se o Otci

nezmiňuje.) "Syn"? (Synem je, podle nich, sám Ježíš.) "Duch svatý"? (Duch svatý je Myšlenka. Očitým svědkem pozorovaný Duch je v evangeliu zřetelně separován.)

Ježíš se nechal Janem pokřtít, a tím zvýšil jeho autoritu a význam symbolického obřadu křtu. Dal najevo, že se necítí nijak nadřazen nad ostatní lidi. Ježíš také lidi křtil; ne však vodou, ale "duchem" - přinášel převratné myšlenky.

Kontakt se Strážci byl po dobu Ježíšova poslání neustále udržován. K setkáním docházelo na "hoře soukromí". K jednomu z nich došlo krátce poté, co se dozvěděl o Janově smrti: To uslyšev, plavil se odtud na lodičce na místo pusté soukromí. (Mat. 14.13)

A ihned přinutil Ježíš učedníky své, aby vstoupili na lodí a předešli jej na druhou stranu, dokudž by nepropustil zástupů...

...a propustiv zástupy, vstoupil na horu soukromí, aby se pomodlil. A když byl večer, sám tam byl. (Mat. 14.22)

Ježíš se šel poradit s Tvůrci o dalším postupu. Na místě kontaktu musí být sám. Cestou ho ale provázely zástupy lidí. Uzdravil proto některé prosebníky a pak poslal všechny domů. Ještě předtím přikázal učedníkům přeplavit se na druhou stranu jezera.

Po setkání je i on přepravován přes jezero. Cestou se však nečekaně (nebo snad záměrně?) setká s lodí, na níž se plaví jeho učedníci: Lodi pak již byla uprostřed moře, zmítající se vlnami, nebo byl vítr odporný (z protisměru). Při čtvrtém pak bdění nočním, bral se k nim Ježíš, jda po moři. A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, zlekali se, řkouce: Obluda jest. A strachem křičeli. Ale hned Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se. I

odpověděv jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijíti po vodě.

On pak řekl: Pojd'. A vystoupiv Petr z lodi, šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi. Ale vida vítr tuhý, bál se. A počav tonouti, zkřikl řka: Pane, pomoz mi. A ihned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a řekl jemu: Ó malé víry, pročezs pochyboval? A jakž oni vstoupili na lodi, utišil se vítr. (Mat. 14.24 až 32)

Ježíš byl do lodi vysazován strojem, jehož pohon vyvolával "odporný vítr". Učedníci si tento úkaz (Obluda jest!) pochopitelně nedokázali vysvětlit. To, co viděli, je nepochybně řádně vyděsilo.

Popsaná situace svědčí o Ježíšově pohotovosti a smyslu pro humor.

Na Petrovo naivní přání odpověděl: "Tak pojd'!" Petr samozřejmě spadl do vody. Viděl zdroj "tuhého větru" a bál se. Ježíš ho vylovil

a oba byli vysazeni na loď. Poté stroj odletěl a hle, vítr náhle ustal. Jak banální záležitost z pohledu dnešního člověka, pro něhož jsou vrtulník a s ním spojené úkazy samozřejmostí!

Ježíš vyčetl Petrovi, že se dopustil chyby! Očekával od Mistra "zázrak", který nebyl ani v "boží" moci. Zpronevěřil se zásadě: nebudeš pokoušeti Pána Boha svého! (Mat. 4.6 a 7)

Ježíš si nepřál, aby pro své schopnosti nebo udivující úkazy (technického charakteru) spojené s jeho osobou byl považován za božstvo.

Je zajímavé, že v mnohem strážlivějším textu "Janově" (Jan 6.16 až 26) není o chůzi po vodě a o Petrově nedobrovolné koupeli ani zmínka. Jan asi věděl, že za touto událostí stály racionálně zdůvodnitelné síly. Pochopil jako jediný (viz další text) podstatu

výjevu? Obával se, že by poodhalení skutečného pozadí mohlo ohrozit výsledný účinek Mistrovny mise? Janovo poselství vskutku obsahuje hlavně Ježíšovy myšlenky!

"Zázraky", které ostatní evangelisty uvádějí v úžas, se zabývá jen velmi zběžně a opatrně. Nebo se i z de setkáváme s důsledky pozdější církevní "filtrace" informací?

Zvrat

Na uvedeném setkání byl dohodnut nový postup. Teprve pak padly první zmínky o mučednické smrti a zmrtvýchvstání po třech dnech!

Muselo dojít ke změně! Následující kontakt, provázený neobvyklými efekty, podrobně popsali "Lukáš" a "Matouš" podle vyprávění Petra, Jakuba nebo Jana. Tyto

pasáže jsou neprávem (úmyslně?) opomíjeny, přestože (nebo spíš protože?) právě v nich je skryt jeden z klíčů k pozadí tehdejšího dění. Obsahují popis události, který musel pozdějším redaktorům nutně připadat jako popis vize nebo snu. Proto byl "Lukášův" text doplněn slovy "...obtížení byli snem, a procítivše..." Připomíná to zážitky Zachariáše a jiných proroků, "snících s otevřenýma očima"...

V Matoušově evangeliu ale není o spánku a snech ani zmínka.

... a uvedl je na horu vysokou soukromí. A proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce, roucho pak jeho učiněno bílé jako světlo (Fatima!). A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním. A odpověděv Petr, řekl Ježíšovi: "Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li, uděláme tuto tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden." Když pak on ještě mluvil, aj

oblak světlý zastínil je. A aj, hlas z toho oblaku řkoucí: "Tentož jest můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouchejte." To uslyšavše učedníci, padli na tváři své a báli se velmi. A přistoupiv Ježíš, dotekl se jich, řka: "Vstaňte a nebojte se." Pozdvihše pak oči svých, žádného neviděli, než samého Ježíše.

Když pak sestupovali s té hory, přikázal jim Ježíš, řka: "Žádnému nepravte tohoto vidění, dokudž by Syn člověka nevstal z mrtvých." (Mat. 17.1 až 8)...vzav sebou Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil. A když se modlil, učiněna jest tvář jeho proměněná, a oděv jeho bílý a stkvoucí.

A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš. Kteříž okázavše se v slávě (!), vypravovali o smrti jeho, kterouž měl podstoupiti v Jeruzalémě (!).

Petr pak a ti, kteříž s ním byli (obtíženi byli snem, a procítivše), viděli slávu jeho a ty dva muže, ani stojí s ním. A když on to mluvil, stal se oblak, i zastínil je. Báli se pak, když onino vcházeji do oblaku. I stal se hlas z oblaku řkoucí: "Tentož jest ten syn můj milý, toho poslouchejte." A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám. A oni mlčeli, a nepravili žádnému v těch dnech ničeho s těch věcí, kteréž viděli. (Luk. 9.28 až 32, 34 až 36)

U "Matouše" i u "Lukáše" se setkáváme se známými úkazy jakoby promítaných světelných postav. Přítomní učedníci byli nečekaným zážitkem natolik ohromeni, že je nenapadlo nic jiného, než postavit "stánky" osobám viděným "ve slávě" (v záři nezvyklého světelného zdroje - později "svatozář").

Podle Lukáše se Ježíš setkal se dvěma (reálně viděnými) osobami a probíral s nimi další postup. První účastníci vypověděli, že

se na schůzce hovořilo o Ježíšově (očekávané) smrti v Jeruzalémě. Oba tajemní návštěvníci nakonec odletěli ve stříbrném "oblaku", který "se stal nad nimi" na závěr schůzky. Při odletu na ně kdosi promluvil, nepochybně přes vnější komunikační zařízení pozorovaného nehlučného stroje.

Pomineme-li průvodní jevy potvrzující přítomnost nevšední techniky, je zřejmé, že účelem setkání byla konzultace posledních podrobností režie akce, připravované v Jeruzalémě.

Podle Matouše trval Ježíš na utajení viděného, až do "času, než vstane z mrtvých Syn člověka"; to, i když nepřímou, potvrzuje i Lukáš. Zážitek byl tak silný, že se o něm nikdo z přímých účastníků neodvážil ani zmínit.

V Janově textu o celé této události opět nenajdeme ani zminky!

Není to tím, že on jediný věděl, že Ježíš vlastně vůbec nezemřel, a proto si neztožnil dobu jeho znovuobjevení s dobou, kdy "Syn člověka vstal z mrtvých"?

Ale je to kupodivu jen Jan, který se na jiném místě zmiňuje o "hlasu z nebe". Není divu, že se taková asociace vybavila právě jemu. Přesvědčil se totiž na vlastní uši, že něco takového je možné: "Otče oslaviž jméno své (řekl Ježíš)". Tedy přišel hlas z nebe: "I oslavil jsem a ještě oslavím." Ten pak zástup, kterýž tu stál a slyšel, pravil: "Zahřmělo." Jiní pravili: "Anděl k němu mluvil." (Bylo tenkrát "andělské mluvení" obecně známou záležitostí?) (Jan 12.28, 29)

Myšlenková revoluce

Ježíšově přípravě bylo určitě věnováno mnoho času. Skutečný Ježíš, kterého Řekové a církve později přestylozovali do postavy Krista ("pomazaného"), si byl dobře vědom toho, že myšlenky, které má lidem sdělit, vyvolají církevní a politickou revoluci, v jejímž důsledku se lidské společenství brzy neodvratně rozdělí na dva tábory. Trhlina způsobená ideovým zemětřesením se potáhne mezi rodinami, národy i zeměmi.

"Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi... přišel jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho, a dceru proti mateři její, a nevěstu proti svegruši její."
(Mat. 10.34 a 35)

"A nepřátelé člověka domácí jeho." (Mat. 10.36)

Tyto věty jsou dokladem hlubokých znalostí psychologie.

Ten, kdo se zřekne vlastního úsudku, a zcela nekriticky a bezmyšlenkovitě jde cestou svých rodičů (nebo kohokoliv jiného) nikdy nedosáhne pokroku. Největším nepřítelem duchovních změn je pohodlí domácího prostředí. Dodnes najdeme jen velmi málo rodin, kde by děti byly jiného vyznání než jejich rodiče.

Iniciátorům navíc šlo o zlomení silně zakořeněného dogmatu archaického Mojžíšova náboženství - následování víry rodičů vylučovalo přestup k novému myšlení. To potvrzuje další text: "A kdož nebéře kříže (břemene) svého a nenásleduje mne, není mne hoden." (Mat. 10.38) /Ten, kdo není ochoten nést důsledky změn na vlastní zodpovědnost (kříž byl do textu vmontován horlivci až později) a nejde mou cestou, nemůže přijmout (nechápe) mé sdělení./

Ježíš věděl, že vytrvalost, se kterou bude praktikována jím hlásaná metoda pasivní

rezistence, musí vést ke konečnému úspěchu. Myšlenka měla jednoduchou logiku: Společenství lidí, kteří se dobrovolně vzdají luxusu, není ekonomicky vydíratelné. Snese i dlouhodobý mocenský nátlak.

Pomocí subverze je schopno rozložit jakékoli okupační síly, vnutit jim vlastní ideologii, a tak je obrátit proti moci, která je vyslala. Z historie jednoznačně vyplývá, že všechny velké říše, které mocensky dlouhodobě ovládaly území jiných malých národů, byly postupně rozloženy zevnitř - působením cizích, zdánlivě asimilovaných kultur.

Tento způsob vedení "revoluce" předpokládá, že se k vůdčí myšlence postupně připojí nejen slepě věřící otroci a chudina, ale i stresovaní příslušníci vládnoucí elity, a tím se uvede do života subverzivní složka na druhé straně pomyslné i skutečné hranice. Nakonec - úspěšná christianizace Římské

říše dostatečně potvrdila funkčnost těchto myšlenek.

Pozitivní vývoj ale byl ukončen jen zdánlivým vítězstvím! Hnutí bylo napřed zneužito chytrým dogmatikem Paulem a po něm císařem Theodosiem. Oba totiž pochopili, jak obrovská politická moc je v něm skryta.

Po legalizaci křesťanské víry byla morální struktura církevních vůdců velmi rychle rozleptána touhou po moci - nejnebezpečnějším lákadlem pomyslného "d'ábla", kterého si člověk nosí sebou všude, i na poušti... Evangelia důrazně varují před největším nebezpečím, které číhá v člověku samém. V "Matoušově" i jiných textech najdeme odstavce popisující Ježíšův vnitřní boj - souboj s d'áblem. V nich je vyjádřen hlavní morální princip, bez něž nelze dosáhnout jakýchkoli změn. Pokud se těmito zásadami nebudou řídit všichni "poslové", včetně jejich

nástupců a nástupců jejich nástupců, nemůže Ježíšem hlásaná myšlenka zvítězit!

Opět pojal jej ďábel na horu vysokou velmi a ukázal mu všechna království světa i slávu jejich. A řekl jemu: "Toto všechno tobě dám, jestliže padna budeš se mi klaněti." Tehdy řekl mu Ježíš: "Odejdiž, satane; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužiti budeš." (Mat. 4.9 a 10)

Církev doslova "malovala čerty na zed". Touto draperií dovedně zakrývala skutečnost, že je "ovládnuta ďáblem" Pavlových mocenských ambicí, před kterým její první a největší kazatel tak důrazně varoval!

Budme upřímní a přiznejme si - kolik nás kolaboruje s mocí, i když víme, že se dopouští nespravedlností a podvodů! Není nám pohodlný život bližší, než služba jakési

vzdálené, byť krásné Myšlence? Každý, kdo je vybaven vědomostmi, je využívá hlavně a především pro sebe, k dosažení vlastního zisku, prestiže a vlivu. Rozdává snad lékař své znalosti zadarmo?

"Dábel" - podobenství, nepochopené učedníky ani jejich nástupci - symbolizuje pokušení moci, kterému Ježíš musel odolávat. Vždyť právě on, se svými vědomostmi a schopnostmi, se mohl velmi brzy stát významným a vlivným člověkem. Nabízel mu to i požívačný, podstatu věci nechápající Herodes. Ježíš lákavým nabídkám nepodlehl.

Vývoj dokazuje, že mnohou Ježíšovu alegorii nebyl svět schopen "přijíti" dodnes. Síla sdělovaných myšlenek pramení ze znalosti Věčné pravdy a Zákona, k nimž se hlásí naše genetická paměť. Znal podstatu Tvůrců a cíle Strážců! Věděl, za jakých okolností vznikl dosud vyznávaný kult a znal jeho

původní smysl. Proto zlehčoval účelově vykládané části Mojžíšova Zákona a snažil se lidem (prostřednictvím podobenství) objasnit skutečnou podstatu Věčného Zákona.

Proč naslouchali Ježíšovu kázání? Proč byli tak oslněni jeho myšlenkami? Tenkrát přece ještě žil - nebyl modlou ukřižovaného mučedníka a nikdo nevěděl o nějakém "zmrtvýchvstání"! Lidé přesto přicházeli zdaleka a naslouchali jeho kázáním.

Nikdo z posluchačů si tenkrát ještě nemohl číst v Novém zákoně. To je jen zápis roztroušených, ústním podáním předávaných kusých vzpomínek současníků, shrnutých do evangelia (poselství) dávno poté, kdy se popisované události odehrály. Evangelia nejsou bezprostředními zápisy Ježíšových kázání!

I na informace skoupé zápisy ale jasně potvrzují, že sami učedníci mnohdy

necháпали, co Ježíš svými výroky míní. Musel hodně vysvětlovat, a často zůstal se svými myšlenkami osamocen...

Otázkou zůstane, kolik z toho, co mělo největší význam, bylo opravdu zaznamenáno. Na utajení některých okolností evidentně trval sám Ježíš. Události během "zjevení" na "hoře soukromí" byly zřejmě prozrazeny učedníkem, který mlčenlivost neslíbil. Kdo o tom vyprávěl autorům "Matoušova" a "Lukášova" evangelia se už nikdy nedovíme.

Ježíš byl strhujícím, přesvědčivým řečníkem a vynikajícím psychologem. K vysvětlení svých myšlenek používal přirovnání k praktikovaným zákonům a zvykům, o jejichž skutečném dopadu na tehdejší společnost nemáme ani potuchy.

Je jisté, že i před námi vyvstává nutnost reinterpretace útržkovitých záznamů jeho myšlenek ve vztahu k dnešním poznatkům a

skutečností. On sám je nejlepším příkladem: Stalo se pak, když dokonal Ježíš řekl tyto, že se převelmi divili zástupové řeči jeho. Nebo učil je jako moc maje (byl přesvědčen o tom, co říká), a ne jako zákonníci (a nebrebentil jen jakési bezduché litanie)...

Pozadí, strategie a pravděpodobný průběh událostí

Člověk vynikajících vlastností byl od samého počátku (kdo chceš, rozuměj) formován a vyškolen pro důležité poslání.

Strategický záměr sledoval obrat vývoje pozemské civilizace správným směrem, a to cílenou inovací stávajících zákonů v rámci infrastruktury převzaté od zkosnatělé stávající církve.

Hlavním úkolem vůdčí osobnosti byl výběr, vyškolení, odborná podpora a řízení činnosti skupiny propagující potřebné změny. Cíl snažení - církevní převrat - měl být uskutečněn vyvoláním "lavinového efektu". Strážci tentokrát udržovali mnohem větší odstup, ale stejně jako kdysi s Mojžíšem, byli i teď v kontaktu jen s jediným spolehlivým člověkem!

Před zahájením vlastní akce je na strategické místo u řeky Jordánu umístěn jiný člověk - Jan Křtitel. Zcela podle očekávání se k němu, díky nezvyklé proceduře, stahují davy zvědavců, které se nechávají pokřtít. Jeho činnost nebyla v rozporu s rity tehdejšího náboženství.

Křtí v brodu, kudy vede důležitá obchodní trasa až do Řecka a Makedonie a všem sděluje zprávu o brzkém příchodu tajemného Mistra, od něhož se očekávají významné změny. Janovo poslání bylo důležité, jak

později uvádějí i evangelia: měl významný podíl na přípravě christianizace těchto zemí! (viz Skut. 18.24 až 28)

Mistr přichází, Křtitel ho poznává podle smluveného znamení a... zdráhá se ho pokřtít! Udělá to, až když je mu připomenut společný úkol. Scénu pozoruje dav přítomných zvědavců, a zpráva o Ježíšově příchodu se začíná rychle šířit. Už při tomto setkání Mistr získává několik, Křtitelem zřejmě doporučených, inteligentních žáků.

Mistr psychosomatickou léčbou jakoby zázrakem uzdravuje nemocné a jeho věhlas se rychle šíří. Lidem, kteří za ním zpočátku chodí jen kvůli "zázračnému" léčení, vysvětluje myšlenku Zákona a zásad pokrokové civilizace, která zavrhuje luxus. Vybrané učedníky učí přímo "za pochodu" a postupně přibírá další.

První variantou plánu zřetelně není přímá konfrontace, ale postupné vyvolání církevního převratu tlakem mas.

Dochází k prvním drobným střetům s představiteli etablované kněžské moci, která tehdy již neměla mnoho společného s původním posláním Léviovců. Mojžíšův zákon jí sloužil jen jako zástěrka k udržení moci a pohodlného života.

Mistr se však přímému otevřenému střetu vyhýbá. Po několika drobných konfliktech se i se svými žáky stahuje do ilegality venkova. Urychleně, jakoby v časové tísní, se snaží získat pro novou věc co nejvíce příznivců. Proto posílá kázat i své stále ještě nedokonalé a nezkušené žáky spolu se sedmdesáti narychlo připravenými propagátory (zvěstovateli)!

Tehdy byl (jak tvrdí legenda) uvězněn a později údajně popraven "Jan Křtitel". Když

se o tom Ježíš dozví, neprodleně odejde na místo určené ke kontaktu poradit se s Tvůrci o dalším postupu. Dosažení cíle cestou pozvolného církevního převratu je smrtí Křtitele z dosud nejasného důvodu znemožněno. Ať už bylo příčinou cokoliv, po ztrátě Jana Křtitele (nebo "Křtitelů") musela být zvolena jiná, drastičtější cesta; varianta sebeobětování, která zjevně byla odpočátku v rezervě.

Tentokrát neměl trpět lid (jako v Egyptě) - utrpení nutné k dosažení cíle na sebe musela vzít jen jedna osoba.

Bylo nutné ujasnit detaily. Mistr využije schůzky k upevnění motivace tří nejnadějnějších žáků a zavede je na tajné místo, kde se stanou svědky setkání, provázeného efekty připomínajícími Mojžíšův "hořící keř" nebo "zjevení" ve Fatimě. Zakáže jim o zážitku s kýmkoli hovořit. Po tomto setkání se Ježíšovo chování rapidně mění. Z

neznámého důvodu mu, teď už evidentně, schází čas.

Následuje provokativní frontální útok na kněžskou moc. Vyžene "kupčíky" z Velkého chrámu v Jeruzalémě a každý den tam potom vyučuje lid a v přímém dialogu vítězí nad kněžskou elitou a ochránci dogmatu Mojžíšova zákona (farizeji).

Postup působí dojmem, že množství příznivců bylo nadhodnoceno.

Ani Mistrovi žáci se nezdají být dostatečně připraveni. Jde však o dokonale promyšlený záměr. Schyluje se k neuvěřitelnému činu, pro jehož realizaci bylo, i při perfektním plánování Strážců, zapotřebí neskutečné dávky odvahy, vnitřní síly a sebeovládání.

Začíná hlavní dějství dramatu.

Po záměrné provokaci ve Velkém jeruzalémském chrámu se Mistr s použitím plánované zrady nechává zajmout, odsoudit sanhedrinem (veleradou) k smrti a po Pilátově "odstoupení od případu" popravit na kůlu! Při církevním procesu, a ani před Pilátem se zcela záměrně nehájí! Tato druhá verze akce se po prozkoumání všech dosud známých okolností jeví jako absolutně nejdokonalejší způsob, jak vyrobit nesmrtelnou legendu!!!

Přesně ve smyslu výroku : "A nebojte se těch, kteříž mordují tělo, ale duše (myšlenku) nemohou zamordovati..." Kazatel a myšlenka, pro kterou se dal strašným způsobem zabít - obojí se musí stát legendou, šířenou a posilovanou slovy částečně informovaných lidí, kteří "byli u toho", mučedníka osobně znali a byli jím poučeni.

Plán, který počítal především s psychologickým dopadem na přímé účastníky, byl tak

riskantní a geniální, že se zdá být až nepravděpodobný - a přesto, podle dlouhé řady indicií, je jediným logickým vysvětlením dalšího běhu událostí.

Jidáš Iškariotský

Do role zrádce byl vybrán Jidáš Iškariotský. Byl to inteligentní, vzdělaný muž, mimo jiné známý svým obchodním duchem. Byl vlastně jakýmsi pokladníkem skupiny. Díky této vlastnosti jeho "zrada z chamtivosti" nevzbudila podezření. Ježíš ho informoval, že chce své zatčení změnit v demonstraci, na níž ukáže sílu svého učení.

Jidáš se nechal přesvědčit, provedl zadaný úkol a očekával Mistrův zázrak.

Když pochopil, že sanhedrin Ježíše, který se nebránil očekávanými zázraky odsoudil k

smrti, ztratil hlavu - snažil se kněžím vrátit peníze v zoufalé a nesmyslné naději, že tím dosáhne zvratu.

Zmalomyslně, zhroutil se a pravděpodobně si vzal život.

Jidáš na Ježíši lpěl více než všichni ostatní dohromady! Ve skutečnosti nezradil, byl jen poslušným nástrojem. Díky absolutnímu nepochopení této role ho církve stylizovala do postavy příslovečně hnusného zrádce. Nikdo z evangelistů však o něm neřekl nic odsuzujícího. Omezili se pouze na popis jeho role, nic víc, nic míň... O obsahu dohody u večeře se z pochopitelných důvodů nikdo z nich ani slůvkem nezmínil.

Pokud by "zrada" neměla pevné místo v pečlivě připraveném plánu, ostatní učedníci by Jidáše, po jeho konkrétním "odhalení" během "poslední večeře Páně", na které byli částečně seznámeni s dalším průběhem,

nikdy nenechali odejít. Byli to tvrdí chlapi, žádní slaboši, kteří se neustále modlili na kolenou. a své zájmy uměli bránit (viz Petrem uťaté ucho strážníka).

Politické pohnutky mocných

K pochopení všech událostí kolem Ježíše možná trochu napomůže krátký pohled na tehdejší mocenskopolitickou situaci v této oblasti.

Tou dobou vládl části Izraele (Galilea a Perejsko) král Herodes Antipas. Bible ho popisuje jako prostopášníka (plejboje), užívajícího života plnými doušky. Na druhé straně zde byl římský místodržící a prokurátor Pilát, který netoužil po ničem jiném, než po zachování klidu a míru na svěřeném území.

Ti dva se asi moc v lásce neměli, ale dokázali spolu docela dobře vyjít. Herodes, muž bez politických ambicí, neměl zájem o konflikty s mocnou římskou okupační mocí. Věnoval se svým radovánkám a Pilátovi dal pokoj.

Byla tu ovšem třetí síla, kterou neměl rád ani Herodes, ani Pilát, - sanhedrin (sedmdesátičlenná izraelská rada, velerada) v čele s Kaifášem, veleknězem Mojžíšovy církve.

Tato rada disponovala vlastní policií a soudem, který měl právo vynášet rozsudky a zřejmě i rozsudek smrti, který ovšem musel potvrdit římský prokurátor. Neustále tak nejen přidělávala starosti a práci Pilátovi, ale na druhé straně kárala Heroda za "bezbožně nezřízený" způsob života a především za sňatek s Herodiadou, manželkou jeho dosud žijícího bratra Filipa. Proč tedy izraelitskou církev a její představitele jednou pořádně nepotrápit? Popis přijetí u Heroda, který je

jím nadšen i zklamán (chtěl ho získat na svou stranu, ten však odmítl), obsahuje několik velmi zajímavých podrobností: - Ježíš pocházel z Galileje, podléhal tedy Herodově jurisdikci, ale ten jej přesto posílá zpět k Pilátovi. - Daroval mu však nové bílé roucho. Proč? Byl to signál Pilátovi, že tohoto muže považuje za čistého, a že ho z politických důvodů svěřuje pod ochranu Římanů?

Darovaný oděv totiž nebyl jen tak obyčejným kusem šatstva. Byl vyroben dávno zapomenutou sumerskou technikou tkaní z jednoho kusu! To poznali i žoldáci na popravišti, kteří, místo aby si roucho rozdělili, hráli o vzácnou trofej kostky. Byl to velmi cenný a velmi ceněný kus oblečení. Tak cenný, že za časů Jozueho stál život vojáka i jeho rodiny (utajení šinearského pláště po dobytí Jericha).

Z rozboru událostí vyplývá, že Herodes i Pilát byli účastníky politicky motivovaného

spiknutí. Chtěli využít situace k oslabení moci izraelských kněží, kteří byli oběma na obtíž. Nemohli proti nim podniknout přímý výpad - Herodes z politických a Pilát z diplomatických důvodů. Oba uvítali plán, slibující, že se Kaifáš a jeho lidé budou muset začít zabývat jinými věcmi než dosud.

Zůstane navždy tajemstvím, zda Heroda zasvětil do plánu sám Pilát. Toho zřejmě zasvětila jeho s křesťany sympatizující žena, která k němu spiklencům zjedнала přístup. V evangeliích je drobná zmínka o tom, že král a prokurátor, kteří se dosud příliš v lásce neměli, spolu najednou začali docela dobře vycházet.

Herodes ani Pilát zdánlivě nic neriskovali. Učení hláсанé Ježíšem bylo nenásilné. Přesto tušili sílu, jež se v něm skrývá. Kdyby si uvědomili její skutečný dosah, možná by tehdy jednali úplně jinak...

Časová hádanka

První tři evangelia zdánlivě popisují sled událostí tak, jakoby odchod na Olivetskou horu, kde byl Ježíš zajat, následoval ihned po "poslední večeři". U "Jana" je na tomto místě vsunut další, velmi významný text.

Podle církevního výkladu evangelií nebyla "poslední večeře" běžnou událostí, ale součástí obřadu Pesach - Beránka. Jak už víme, obřad Beránka se od jisté doby slaví v noci prvního jarního úplňku ze 14. na 15. Nissan a okamžitě pokračuje sedmidenními svátky nekvašených chlebů. V době jejich trvání nesměl být nikdo souzen, natož popraven! K Ježíšovu zatčení a okamžitému soudu před sanhedrinem tedy nemohlo dojít dříve než osm dnů po obřadu Beránka.

Závěr? Večeře, po níž všichni, až na zaneprázdněného Jidáše, odešli na Olivetskou horu, nebyla identická s večeří Pesach!

Dobové zvyky byly pro pisatele samozřejmostí, nepovažovali za nutné se o nich zmiňovat. Pozdější křesťanští redaktoři však z neznalosti běh událostí urychlili.

Potvrzuje to i významný astronomický aspekt: v době, kdy byl Ježíš uvázán ke kůlu, nastalo dlouhé zatmění Slunce.

K zatmění Slunce může dojít tehdy, když je Měsíc v novu, nikdy ne při úplňku! V novu totiž (proti Slunci neviditelný Měsíc) putuje v prostoru mezi Zemí a Sluncem (v době úplňku je mezi ním a Sluncem Země a tehdy dochází k zatmění Měsíce). K exekuci tedy muselo dojít zhruba dva týdny po obřadu Pesach, jinak tomu být nemohlo. Na nizejském koncilu (za papeže Viktora, 2. stol. n. l.) to zřejmě ještě věděli, proto ty spory o

stanovení data velikonočních oslav - svátků "ukřižování a vzkříšení Páně"! Nakonec zvítězila lákavá možnost převzetí termínu starého pohanského svátku plodnosti, který tehdejší lidé stále ještě v hojném počtu slavili.

Tři výpovědi - texty "Matouše, Marka a Lukáše" - jsou v mnohém shodné. Text "sv. Jana" svědčí o řadě pozdějších účelových úprav.

Právě to, co v jeho textu nenajdeme a všechno, co je tam navíc, potvrzuje shora uvedené závěry. Je to jen další kamínek v mozaice, kterou jsme si již o Janovi vytvořili. Jan byl jedním z vyvolených; byl s Mistrem na "hoře soukromí" - patřil tedy k nejzasvěcenějším. Je označován za Ježíšova nejmilejšího učedníka. Sloh jemu připisované práce, která se pojetím od ostatních výpovědí podstatně liší, včetně dvojího ujištění, že právě

on je věrohodným svědkem, to vše má jediný cíl - podpořit legendu.

Janův text vědomě zkresluje průběh událostí. Není obvyklým (reportážním) zápisem událostí, práce má koncept a je uhlazenější. Právě zde nacházíme první (zjevně později vepsané) útoky proti židům jako vyznavačům odlišné víry. Jinak by se (etnicky) museli za Židy považovat všichni zúčastnění! Ostatní texty hovoří negativně jen o kněžstvu a farizejích. Jak asi zněl Janův text v nepřepřacovaném originálu (pokud vůbec existoval)?

Ježíš údajně svěřil do Janovy péče svou matku. Měl ji uklidnit a měl jí vysvětlit, oč vlastně jde? Jako Ježíšův důvěrník byl pravděpodobně jediným z učedníků, který byl detailně informován o plánu "akce Vzkříšení"!

Velká hra

Nevím, odkud církev vzala povídání o kříži a o tom, kolikrát pod ním Ježíš upadl. Originální hebrejské texty o kříži neví nic - hovoří o popravčím kůlu! Pravdou je, že na základě této smyšlenky bylo postaveno mnoho takzvaných "křížových cest", vznikl nesmyslný a veskrze modlářský kult "ukřížovaného", a ve stínu kapliček kalvárií je ohlupována téměř miliarda lidí. Kříž je prastarý sumerský symbol označujícím hvězdu nebo božstvo, v žádném případě popravčí nástroj.

Pokusme se posoudit a pečlivě rozebrat obsah textů, které popisují události v den popravy.

Text evangelií jasně říká, že "než (když) vyšli z prokuratury, sehnali venku jakéhosi Šimona". Ten musel odnést Ježíšův "kříž" až na Golgotu. Ježíš se popravčího kůlu ani nedotkl.

Asi by ho ani nebyl schopen nést! Byl pod vlivem silných analgetik, které mu umožňovaly přežít nevyhnutelné utrpení bez fyzického šoku. Všechno muselo být pravé! Pod dohledem příslušníků velerady, před očima zfanatizovaného davu, nemělo jakékoliv sehrané divadlo naději na úspěch.

Drogy mu zřejmě byly podány v Pilátově domě! Pilát si nad tím vším určitě nemyl ruce zbytečně.

Chytrý Říman možná nevěřil v úspěch, ale neměl co ztratit. Kdyby se opravdu chtěl zbavit odpovědnosti asi by Ježíše odsouzeného sanhedrinem, nikoli římským právem, vydal do rukou Izraelitů, kteří by ho

ukamenovali. Bylo by to nejjednodušší řešení.

(Ušetřil by si tak přinejmenším pozdější špatnou pověst...) Proto zdánlivě nahrál izraelským kněžím, kteří se Ježíše sice zbavit chtěli, ale obávali se reakce rostoucího počtu jeho příznivců. Ostatně - nebyl to jeho plán a svou roli sehrál na výtečnou!

Pilát jednal jako vynikající diplomat. Dosáhl "pouze" toho, že "poprava" proběhla zcela v režii Římanů, takže Ježíš byl po celou dobu pod jejich ochranou!

Jakýsi lektvar (snad víno s myrhou), který mu byl podáván cestou na Golgotu, Ježíš odmítl. Pokud to nebyla jen náhoda, zřejmě nepovažoval za nutné dávku zvyšovat. Musel zůstat při vědomí, aby si mohl, ve velmi omezené míře, udržet kontrolu okolí!

Dalším z podvodů na věřících je tvrzení, že Ježíš byl ke kůlu ("kříži") přibit hřeby. O tom však ve zprávě svědků nenajdete ani zmínku. Někdy si skoro myslím, že církve používá jakousi jinou bibli... Na kůl pověsili Ježíše! Církev přibila na kříž Krista! Odsouzenci bývali ke kůlu vázání způsobem, který po čase vyvolal křeč mezižeberních svalů. Někteří odsouzenci se následkem toho udusili, anebo po dlouhém (až nekolikadenním!) vysilujícím trápení zemřeli na zástavu srdce.

Badatelé zjistili ze starých římských záznamů, že "ukřížování" samo o sobě nemuselo končit smrtí! Bylo určitým druhem barbarského mučení, které zdravý a silný člověk se silnou vůlí mohl za jistých okolností přežít! Odsouzencům, kteří se mohli opřít nohama o malé příčné břevno, suppedaneum, které nesloužilo k ulehčení, ale naopak k prodloužení jejich trápení. Nakonec jim byly (z milosti!) často zpřeráženy kolena a holenní kosti. To udušení urychlilo. (Ani krutý starý

trest používaný u britského námořnictva - přivazování k ráhnu - v podstatě nebyl ničím jiným než "ukřižováním"!)

Čtyři hodiny po vztyčení "kříže" začalo očekávané a do plánu zahrnuté zatmění Slunce. Ježíš požádal o vodu. Místo toho mu byla na tyči podána "houba nasáknutá octem", a za chvíli "zemřel". Houba s největší pravděpodobností obsahovala drogu, která ho uvedla do kataleptického bezvědomí. (Katalepsie je stav, při kterém jsou veškeré životní pochody zpomaleny natolik, že člověk vypadá jako mrtvý. Stejný postup byl asi použit i u Lazara.)

Jiné logické vysvětlení pro přítomnost tyče a houby na popravišti neexistuje. Katy jistě ani nenapadlo vláčet na Golgotu zbytečné věci. Ti si tenkrát libovali spíše v pití vína a v přerážení hnátů pověšených. Víno pili ze džbánů a posledním, co by je napadlo, by bylo nosit s sebou houby na

tyčích, aby jimi mohli utírat pot z čel ubohých odsouzenců... Do plánu tedy nutně musel být zasvěcen i na popravu dohlížející římský důstojník!

Za normálních okolností nechávali odsouzené viset na kůlu i několik dnů. Protože tentokrát došlo k exekuci v pátek, v předvečer sabatu, nesměli tam zůstat.

I tato okolnost byla předmětem kalkulace. Všechno trvalo jen několik hodin! Oba zločince, s nimiž byl Ježíš společně "ukřižován", neminulo zmíněné zpřerážení hnátů a následující rychlé udušení. Jeho samotného se však nikdo nedotknul. Protože už nežil? Nebo k tomu někdo vydal instrukce?

Do hry vstupuje další zasvěcená osoba, která měla od Piláta už předem vystaveno povolení k pohřbení těla. Ježíš byl odvázan, zabalen do plátna a v doprovodu plačících

žen dopraven do poblíž připraveného nového jeskynního hrobu. Po uložení domněle mrtvého těla a zajištění vchodu balvanem všichni odešli.

Ženy potom doma připravily věci potřebné k balzamování, ale protože příští den byla sobota (sabat), musely s balzamováním počkat.

V neděli ráno našly odvalený kámen a uvnitř hrobu pečlivě složené pohřební plátno - Mistrovo tělo zmizelo. Čekal tam však na ně muž (nebo dva - v tom se evangelia různí) v nezvyklém oblečení, který jim sdělil, že hledaný není mrtev, že vstal a odešel, jak slíbil. Nato vyděšené ženy odběhly a všude rozhlašovaly, že Mistr vstal z mrtvých.

S výjimkou "Jana", který svého Mistra dodatečně nechal propíchnout kopím, aby posílil mýtus o jeho skutečné smrti, se žádný z evangelistů nezmiňuje o nějakém vážném

poranění. Byl určitě poznamenan bičováním, měl zhmožděniny a tržné ranky. Jinak musel být, přiměřeně k okolnostem, poměrně v pořádku. Vzhledem k okamžitě poskytnuté účinné první pomoci a díky šoku zabraňujícím drogám se mu podařilo přežít.

Tak vznikla legenda, která křesťanství přivedla miliony příznivců.

Toto poznání nijak nesnižuje Ježíšovu velikost a neskutečnou odvahu, se kterou vše podstoupil s vědomím, že je to nutné ve všeobecném zájmu. Vzal na sebe celou tíhu úkolu (hříchy všech).

Pocity úzkosti, kterou před počátkem neodvolatelné akce trpěl na Olivetské hoře, vyprávějí mnohé. Mluvil o kalichu hořkosti, budil přátele a měl jim za zlé, že s ním nebdí...

Byl pod silným psychickým tlakem, vnitřně rozdírán obavami, povinností a touhou někomu se svěřit. Nemohl, nesměl. Byl sám, musel zůstat silným a myslet jen na svůj úkol.

Byl jen člověk a věděl, že Strážci nejsou "Bůh" a že Vyšší Moc nikomu přímo nepomůže. Obrovská vnitřní síla tváří v tvář úžasné nejistotě (mohlo se stát cokoli, riziko bylo nepředstavitelné!) ho staví mnohem výš než vžitá představa, že "zemřel na kříži a vstal z mrtvých". Kdo z nás by dokázal dobrovolně zopakovat něco podobného? Nešlo o scénu naplněnou divadelními statisty. Tahle scéna (Golgota a celý Jeruzalém) byla plná rozvášněných, po krvi dychtících, kněžími zfanatizovaných lidí.

Ale do plánu nebyli zasvěcen ani prostí příznivci. Mohli ho proto probodnout z horlivosti nebo i z "lásky k bližnímu", třeba aby zkrátili jeho trápení. (Je při tvorbě

scénáře vyslovená obava použita ve "vylepšeném" popisu událostí v "Janovi"?) Stačilo, aby Pilát nedodržel slovo, opravdu si "umyl ruce" nad celou věcí a vydal ho do rukou "pravověrných" Izraelitů. Ježíš by byl nemilosrdně ukamenován! Kdyby nebyl účinně chráněn římskými vojáky, mohlo k tomu dojít i cestou na Golgotu.

Přízeň davů se rychle obrací ve prospěch silného. Pohled na spoutaného a bezzbraného Ježíše rozmnožil řady příznivců "velerady", jak ostatně dokazuje "lidové hlasování", které dalo milost Barabášovi a žádalo smrt pro Ježíše. (I když přitom jistě hrála nemalou roli početná klaka zorganizovaná kněžími.) "Ukřižování" bylo popravou, která neskončila smrtí. Byla to neuvěřitelně riskantní, a proto nesmírně účinná "válečná lest" v nekončící bitvě o lepší budoucnost všech lidí na této planetě.

Nešlo o získání moci ani slávy!

V takového do krajnosti bojujícího Ježíše věřím! Nevěřím v církví vykonstruovanou a na kříž krutě přibitou modlu - Krista !

(Mnohem strašnější byla protestní smrt, kterou dobrovolně zvolili dva z velkých českých Janů - Palach a Zajíc. Jenomže tohle skoro nikomu nedošlo...)

Tak, jako umělecká díla, získávají myšlenky na ceně až po smrti svých autorů nebo nositelů. Protiklady zmítaná a temná doba přála sjednocující myšlence lásky k bližnímu. Nové vyznání se rychle šířilo především mezi otroky a prostými lidmi v Římany okupovaných zemích. Mělo v širším smyslu daleko větší dosah než původní elitářská víra Hebrejců, i když z ní bylo do určité míry odvozeno.

Přestalo být výsadou hebrejských mužů, zavedlo obřad očišťujícího křtu a zrušilo ritus obřízky (který byl později nahrazen

nesmyslnou psychickou "obřízkou" - celibátem, jež je jen prostředkem k udržení kastovního elitářství), a tím se uvolnil prostor pro jeho šíření i v národech, do té doby považovaných Hebrejci za "pohanské".

Chvíli poté...

Náboženství uznávající jediného Boha se ideovou nástavbou změnilo z elitářského v masové. Jeho ideály šířily výjimečně nadané osobnosti. Jednou z nich, a jak se později ukázalo k velké škodě křesťanského hnutí, byl i Pavel (Saulus). Tento původně zavilý pronásledovatel křesťanů ve službách policie sanhedrinu údajně změnil názor po podivné události: A v tom, když jsem šel do Damašku, s mocí a poručením předních kněží, o poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano

světlo z nebe, jasnější nad blesk slunečný, obklíčilo mne, i ty, kteříž se mnou šli.

A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící k sobě, a řkoucí židovským jazykem (aramejsky): "Sauli, Sauli, proč se mi protivíš? Tvrdot jest tobě proti ostnům se zpěčovati." A já jsem řekl: "Kdo jsi Pane?" A on řekl: "Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš. Ale vstaň a stůj na nohách svých..." (Skut. 26.12 až 16)

Popisované jevy jsou nám již důvěrně známé: záblesk - znamení ohlašující příchod tajuplné postavy, a jako obvykle "slunce ztratilo lesk (a vzduch dostal nádherné zbarvení)... Saulus, od svého "obrácení" nazývaný Paulus (Pavel), byl tvrdým, inteligentní voják. Jeho doprovod tvořili muži stejného ražení.

Přesto je nezvyklý úkaz tak překvapil, že se vrhli k zemi.

Z historie současných pozorování UFO známe popisy stovek podobných (pro zúčastněné i dnes strašidelných) setkání. Lidé slyší záhadný "vnitřní" hlas, zastavují se motory jejich automobilů a zhasínají světla; v době, kdy se UFO nachází v blízkosti pozorovatele, se mnohdy citelně ochladí.

Saulus byl výkonným úředníkem, který ovládal několik řečí. Jeho obrácení zpočátku bylo skvělým tahem. Od toho okamžiku se stal nejhorlivějším a nejschopnějším (a také strategicky i diplomaticky nejstlivějším) šířitelem jím modifikovaných myšlenek nové víry. O jeho činech, postupu a strategii se můžeme dočíst v knize Skutků.

Apoštoly (hlasateli) šířená myšlenka vyvolala obrovský rozkol v tehdejší společnosti, přesně tak, jak to Ježíš předvídal.

Rozleptávala dokonce i dosud zdánlivě nedobytnou hebrejskou diasporu, tvořící v

různých částech tehdejšího světa takřka hermeticky uzavřená společenství.

V této souvislosti se poprvé objevuje dnešní význam pojmu "žid", jímž byli označováni zastánci staré víry (psáno s malým "ž" stejně jako malé "k" ve slově křesťan). (Pokud jde o etnické pojmenování příslušníků této části lidské populace, nejsou přijatelné jiné pojmy než Sumeřan - Izraelita - Hebrejec.)

Vzestup a pád

Nová víra velmi úspěšně podmílala základy tisíciletého kultu.

Apoštolové (řízení záhadnými "anděly") zasahovali římskou moc na nejcitlivějších místech. Zprvu ve stopách pokřtěnců Jana Křtitele (!), později v Řecku a v Makedonii,

kde byl římský vliv nejslabší, a konečně i v samotném Římě. Hlavní část poslání byla završena institucionalizací římské katolické církve.

Pro hrubou orientaci si uveďme několik historických údajů z tohoto období:

Po Petrově mučednické smrti v Římě uplatňuje tamější biskup nárok na post jeho nástupce.

Lyonský biskup Irenaus (177) se stává "otcem církevní dogmatiky". Zhruba v roce 200 začíná boj o moc uvnitř církve, když římský biskup uplatňuje přednostní nárok Petrova nástupnictví.

249 - Císař Decius zahajuje první, dvanáctileté pronásledování křesťanů; mučednická smrt papeže Fabiána.

257 až 268 - Zákaz obřadů u hrobů mučedníků; mučednická smrt papeže Sixta II.

Kolem 300 - Křesťanství se stává státní církví v Arménii (první monoteistická křesťanská národní církev v historii).

303 - Křesťané pronásledováni Diokleciánem. Ukončeno tolerančním ediktem Galeriana roku 311.

A konečně - v roce 391 - po sporech mezi roztržštěnými skupinami křesťanů pozvedává císař Theodosius (ve vlastním politickém zájmu) křesťanství na úroveň římskokatolického státního náboženství (z řec. katholicos - všezahrnující).

Vznikla státní církev, která neodolala "nástrahám ďábla" skrytým v samotné podstatě lidské povahy. Od této chvíle se křesťanská láska (vedle slova, které bylo

jedinou zbraní prvních křesťanů) začíná šířit užitím ideologického meče, kterým ji vyzbrojil Pavel. Původně barevný obraz se začal měnit na černobílý...

Strážci, iniciátoři všech popsaných událostí, se už dávno předtím stáhli do pozadí a prakticky dodnes vyčkávají v pozici pozorovatelů... Jak dlouho ještě?

Jaké byly cíle a do jaké míry jich bylo dosaženo

Strážci jednali a kalkulovali v časových dimenzích, které jsou myšlení člověka cizí a nepochopitelné. Lidská bytost většinou plánuje jen materiální cíle dosažitelné v rámci jejího krátkého fyzického života.

Když si uvědomíme dlouhověkost Strážců a pokusíme se sledovat průběh vývoje jejich

očima - z odstupu - jeví se vše jako velká šachová partie. Alegorií k ní je postava Dia, který si na Olympu hraje s hliněnými figurkami na mapě světa. Figurky představují vůdce národů, jejichž osudy jsou ve hře...

Křesťanství je jen další nástavbou přeměny lidské společnosti, která byla započata už Exodem. Vzpomínáte? Do oblasti, kde se dal očekávat největší neklid, byl tehdy přiveden národ vychovaný v separaci. Zaslíbená země snad oplývala "mlékem a strdím", ale v žádném případě nebyla místem pro poklidný život. Izraelité žili doslova uprostřed křižovatky cest Starého světa. Vedly tudy strategicky důležité mezikontinentální obchodní cesty.

Neustálý boj o život a nepřetržitý kontakt s okolními národy (se specifickým odstupem, vyvolaným elitářským náboženstvím) Hebrejce zocelil a předurčil k roli nositelů nové myšlenky. Semeno nového systému, který při

dodržení pravidel hry nepodléhá ekonomickým a mocenským otřesům a je založen na víře v lásku ke všem lidem bez rozdílu ras, bylo zaseto do osvědčeně úrodné půdy.

Původní, časem poněkud zkreslenou víru v jediného Boha, bylo třeba jen oživit, upravit a vybavit některými novými aspekty.

Díky předchozímu tisíciletému výchovnému působení Mojžíšova zákona zde nebylo zapotřebí vykořenit mnohobožství a modlářství. Dalo se předpokládat, že tito lidé, po svém "obrácení" na novou víru, budou i Nový zákon vyznávat se stejným zanícením, přesvědčením a disciplínou.

Na opačném konci Velkého (Středozevního) moře povstala Římská říše. Její "bohové" „přišli" přes Řecko, kam se dostali (Beriosos) z dědictví mezopotamské kultury. Lidé žijící na území římského impéria nebyli

ovlivnění Mojžíšovými zákony, tedy ani hebrejským dogmatem, které se o ně opíralo.

Na počátku našeho věku se římská civilizace nacházela u konce stadia blahobytu a hrozil jí celkový rozpad. Mnohé její struktury, například vládní a organizační systém, však byly pokrokové a použitelné. Římany ovládané impérium bylo ideálním prostředím pro šíření myšlenek Nového zákona. Výhodou byla dokonce i jeho vojenská rozpínavost, protože každé další obsazené území poskytlo potenciální prostor pro šíření nových myšlenek!

Hlavním cílem "spiknutí" byla obchodní a organizační centra Římany ovládaného světa. Měly být (nakonec skutečně byly) převzaty všechny jejich pečlivě vybudované infrastruktury. Plán se opíral o předpoklad, že po vytvoření pevné základny v Římě bude šíření nové víry do celého světa již jen otázkou času.

Římané se zabývali svými vojenskými výboji, ale za jejich zády už tikala časovaná bomba...

Jako každá nálož, i tato potřebovala rozbušku. Po dlouhé přípravě, s využitím činnosti "proroků" a později Jana Křtitele (Křtitelů), byl stanoven čas k jejímu odpálení. Vše bylo pečlivě načasováno (tak, jako kdysi v Egyptě), aby připravovaná událost měla co největší psychologický dopad. Strážci, jak už mají ve zvyku, opět použili "astronomických hodin": počátek Nového věku zahájilo úplné zatmění Slunce, a to přesně 2160 let poté, kdy podle mezoamerického astronomického kalendáře skončila vláda znamení Berana, které ustoupilo znamení Ryb. Také konstelace planet byla velmi neobvyklá.

Nemá smysl pít se po přesném dni Ježíšova narození. Novou éru člověčího společenství ohlásily věčné kosmické hodiny

v den jeho zdánlivé smrti! Určit "hodinu nula" by pro dnešní astronomy a jejich počítače neměl být problém.

Způsob orientace v čase znovu naznačuje, že za oběma událostmi se skrývá stejná plánující ruka. Janův obřad "křtu" je symbolem.

Křest má pozemšťana očistit od starých návyků - "umývá mu oči, aby prohlédl". Prohlédli jsme doopravdy?

Nepochopené poselství Strážců

Jakým způsobem byla nálož odpálena, to jsme si již řekli. Stalo se to zhruba 1466 let po odchodu Hebrejců z Egypta.

Obě události jsou nedělitelné, je to jeden dlouhodobý záměr.

Skutečný vývoj nelze prosadit mocí. Jde o postupný proces, probíhající na základě pozvolného vstřebávání nových myšlenek.

V úvodu "evangelia svatého Jana" stojí: Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.

To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. V něm život byl, a život byl světlo lidí. A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly. (Jan 1.1 až 5)

Vše začalo Myšlenkou. Na počátku byl Vyšší Mocí stvořený Život na Božské planetě (nejvyšší planetární "Bůh" - An/Nibiru/Marduk).

Jeho přičiněním došlo první až třetí "den" ke "stvoření" (zformování) Země (viz Genesis, sumerskou kosmogonii, babylonský Enuma eliš). Ze semene, které přišlo z

Božské planety, vznikl veškerý pozemský život. Pozdější slovo rady "bohů" způsobilo, že světlo tohoto světa spatřil "rychlý" inteligentní tvor, který později sám sebe pojmenoval Člověkem. "Božská planeta" putující v temnotách je světlem, které tma nepohltí, protože se po své dráze vždy znovu vrátí ke Slunci.

Toto jsou klíčová slova, svědčící o znalosti původu Strážců!

Hebrejský výraz "dábár", překládaný jako slovo, má více významů.

Zahrnuje skutek, událost, děj, myšlenku a Slovo. Slovo s velkým "S"!

Kult o kultu

Tytéž myšlenky, věky a nepochopením zahalené do barvitého hávu přirovnání, najdeme ve všech náboženstvích tohoto světa. I z nich bylo časem umotáno nepřehledné "klubíčko".

Zcela zbytečné a nepodstatné jsou kněžstvem všech církví vyvolávané spory o způsobu provádění vše zahalujících nesmyslných rituálů, které jsou vymyšleny lidmi. Pokud od nich upustíme a vyvarujeme se zosobňování Vyšší Moci, Vesmírné síly, opět se vyloupne původní, velmi racionální a pro dnešního člověka již pochopitelné jádro věci. Vyžaduje to výjimečné osobnosti, ale jen takový postup může vést ke sjednocení lidstva pod jedno "vyznání". Pojmy věřící a nevěřící pozbudou svého, šovinisty zneužívaného, významu.

Naši Tvůrci to zřejmě měli jednodušší - nebyli umělými hybridy zbožňujícími své nepochopitelnou mocí vládnoucí stvořitele!

Nemuseli zápasit se schizofrenním dualismem, který nás pronásleduje po celou historii. Ještě hrdinům původních textů bible byla tato okolnost známa!

Tak jednoduchá je skutečnost, kterou je napřed třeba vstřebat, abychom mohli pochopit.

Máme oči a nechceme vidět.

Máme uši a nechceme slyšet...

Zpronevěra "ve jménu Páně..."

"Evangelia" jsou jediným záznamem útržků Ježíšových myšlenek.

Posloužily jako podklady ke vzniku nesmyslného kultu, který vlastně oslavuje jeho smrt.

A právě tento kult má na svědomí omyl stamilionů lidí, pro které je pohodlné uvěřit, že je někdo, jednou provždy, vykoupil - zbavil odpovědnosti za nepěkné činy. Je to prosté, stačí se jen pomodlit... Vždyť odpuštění se dá i koupit! Přines - dostaneš...

Jenomže Ježíš řekl, že každý si musí nést své břímě sám! Nikdo, a rozhodně ne Vyšší Moc, mu to neulehčí ani za milion modliteb. To prostě musí každý sám.

Pokud si pod pojem "zmrtvýchvstání Syna člověka" převedeme oživení Ježíšem hláсанých ideálů, zjistíme, že právě ty byly časem změněny k nepoznání. Pravda změněná k nepoznání se stává lží. Jiná definice není.

V dobách postupné christianizace Římské říše se pod tlakem potřeby definovat nový světový názor vytvořilo i nové falešné dogma. Nebyla to nová situace: nositelé myšlenky

křesťanství, jako Paulus, se nacházeli ve stejné situaci jako dávní redaktoři knihy Genesis - scházel jim začátek! Z nedostatku jiných historických podkladů použili upravených a okleštěných hebrejských textů.

Kromě nutné Genesis a novelizovaného Desatera zapracoval Paulus do nové víry i mezitím personifikovaného Mojžíšova Jahve!

Paradoxně tak spojil křesťanství s vírou Ježíšem potíraných "zákonníků". Ježíš přece nemluvil o trestajícím Jahve, ale o milujícím Otci! Tato úprava byla definitivní zpronevěrou vůči Ježíšem přineseným a s nasazením života prosazovaným myšlenkám, Ježíš vysvětloval nutnost změny mezilidských vztahů (vytvoření jakési "beztržní společnosti") na principech dobrých příkladů a pasivní rezistence - pod dohledem laskavého Otce. Nelítostný, lidmi vykonstruovaný Jahve pozvedl trestající ruku a z humánní myšlenky se stala bojová parola:

kdo není s námi, je proti nám (orwellovské "čtyřnožec dobrý, dvounožec zlý"). Na základě mylné interpretace (?) jediného biblického citátu, například byly po celá staletí drženy miliony lidí jiné barvy kůže v otroctví jako zvířata. V křesťany trpěném a křesťany provozovaném otroctví. Nejperverznější bylo, že otroky, kterým upřeli jakákoli práva, přitom ještě nutili ke stejnému vyznání! Ve jménu Páně... Ale kdo vlastně je ten jejich Pán? Ježíš to rozhodně není!

"Ne ti, kdož ve mně budou vidět ztělesnění Boha, ale ti, kteří se budou řídit zákony, které nám zanechali Tvůrci, budou hodni přijetí do Společenství inteligentních bytostí!" (podle Mat. 7.21)

"Mnozí se budou odvolávat na to, že mým jménem prorokovali, bránili zlému a vykonali mnoho divů. A tehdy se dozví, že to jsem nikdy nechtěl; to, co dělali, nebylo správné." (Mat. 7.22 a 23)

Církev, ve vyvolaném zmatku, vyplnila mezeru v mocenském vakuu.

Svou teď již jednoznačně politickou mocí získala účast na "správě věcí světských", což dodnes popírá. Zasahuje do života lidí i správy světa a odmítá za to nést jakoukoli světskou odpovědnost!

Nese hlavní vinu na tom, že všeobecně platný a nedotknutelný Zákon Vyšší Moci nahradily lidské "zákony" (ne zákon Člověka!). A to jen kvůli jejím mocenským ambicím... Její vůdcové zapomněli na důsledky neblahé reformy krále Joziáše (Jóšijáše), jehož mládí (15 let) a nezkušenosti zneužili Léviovcí k návratu k moci. Násilný "návrat k Jahve" byl tehdy neoddiskutovatelně jedinou příčinou rozpadu hebrejského společenství, následných vojenských porážek, vpádu Egyptanů a nakonec i odvlečení hebrejské elity do Babylonu!

Muži na papežském stolci si získanou moc dokázali udržet.

Prohlásili se za pozemské zástupce samotného Boha, čímž se nevědomky posadili na židli patřící Strážcům... Vatikánská mocenská chobotnice se svým neústupným prosazováním osvědčeného a "neomylného" paulistického dogmatu dokázala prosadit i u vládců tehdejšího světa.

Obrovské nadnárodní moci církev zneužila neslýchaným způsobem.

Nebyla nositelkou světla poznání, vzdělání a věd. Naopak. Stala se šířitelkou absolutního temna, aby mohla analfabetismu a nevědomosti využít k vysávání tehdejších národů.

Hromadila majetek a obrovské zisky. Církevní zájmy chránila svou příslovečnou krutostí všudypřítomná inkvizice. Na

křížových výpravách byli vyvražďováni "jinověrci" a později ničeny především písemné památky "pohanských" národů Nového světa, jejichž kultura ke zděšení církevních hodnostářů několikanásobně převyšovala úroveň tehdejší křesťanské civilizace. Jihoamerické kultury byly nemilosrdně vyvražďeny pod dohledem katolické církve. Pro jistotu a "ve jménu Páně"...

Křížové výpravy paradoxně napomohly rozšíření a upevnění pozic jiného náboženského vyznání, známého jako islám. Víra hlásaná prorokem Mohamedem byla v mnoha ohledech daleko lidštější než temné, krvavou stopu zanechávající "křesťanství" té doby!

Nepoučení Joziášovou chybou - kvůli nesmyslným náboženským sporům - vyvolali v sedmnáctém století mocní tehdejšího světa třicetiletou válku - "ve jménu Páně"!

V jakém rozporu s myšlenkou křesťanství se tehdejší církev ocitla, zjistíme prostým srovnáním jejího postupu a Ježíšových slov: "Na cestu pohanů nechodte (ne cestou pohanů), a do města Samaritánských nevcházíte. Ale raději jděte k ovcem zahynulým rodu Izraelského." (Mat. 10.5 a 6) /Pro nové myšlenky je třeba spoluobčany napřed získat. Neprovádějte žádný "export myšlenkové revoluce"./

"Jdouce pak, kažte, řkouce: Že přiblížilo se království nebeské." /Sdělte všem, že za dodržení určitých podmínek lze i na Zemi dosáhnout stejnou úroveň jako na jiném Světě. (Mat.10.7)/

"Nemocné uzdravujte, malomocné čisťte, mrtvé křeste, d'ábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte." (Mat. 10.28) /Provádějte léčení nemocí prostřednictvím kosmické síly; do-stáváte ji zdarma, tak ji i předávejte./

"Nebéřte s sebou zlata, ani stříbra, ani peněz do opasků svých, ani mošny, ani dvou sukní, ani obuvi, ani hůlky; hodent' jest zajisté dělník pokrmu svého. A do kteréhožkoli města neb městečka vešli byste, vzeptejte se, kdo by v něm hodný byl, a tu pobud'te, až i vyjdete."

„A vcházejíce do domu, pozdravte ho. A jestliže bude dům ten hodný, pokoj váš přijdiž naň; pakli by nebyl hodný, pokoj váš navratiž se k vám. A kdožkoli nepřijal by vás, a neuposlechl by řečí vašich, vyjdouce ven z domu neb z města toho, vyrazte prach z noh svých." (Mat. 10.10 až 14) /K nikomu se nevnucejte. Vejděte jen tam, kde vás chtějí, a zůstaňte u nich podle potřeby. Buďte lidem prospěšní. K těm, kteří si to zaslouží se chovejte příjemně; pokud vás hodni nebudou (nebudou chtít rozumět), v klidu odejděte. Tam, kde vás nepřijmou a nevyslyší, nezůstávejte, a nelitujte dlouhé zbytečné cesty ("vyrazte prach z nohou svých")./

"Amen pravím vám: Lehčeji bude (bylo?) v zemi Sodomských a Gomorských v den soudný, nežli městu tomu." (Mat. 10.15)

Tento výrok se vztahuje přímo na nás! Naše civilizace odmítla a odmítá přijmout zákony rozumu. Následky se projevují nepřetržitým válčením, nemocemi, věčnou hrozbou světového konfliktu a životem poznamenaným permanentním stresem. Sodoma byla smetena v několika vteřinách. Naše trápení je celoživotní...

"Aj, já posílám vás jako ovce mezi vlky; protož buďte opatrní jako hadové a sprostní jako holubice." (Mat. 10.16)

Ježíš byl v daném okamžiku hlavním terčem represálií moci, která se právem obávala ideálů, jež hlásal. Až ho ostatní budou následovat, nenávist se obrátí i proti nim. Proto je Mistr nabádal k opatrnosti a neokázalému vystupování: "Vystříhejte se pak

lidí...(zrádných); neboť vás vydávati budou do sněmu, a v shromážděních svých budou vás bičovati." (Mat. 10.17) "Ano i před vladaře i před krále vedeni budete pro mne, na svědectví proti nim i národům." (Mat. 10.18) /Vyhněte se zrádcům; vydají vás soudům, kde vás v bezmocné nenávisti budou týrat. Síla zvěstovaných myšlenek je tak velká, že budete předvedeni i před vladaře, protože ohrozíte základ jejich moci./

K tomu ještě dodává: A nebojte se těch, kteříž mordují tělo, ale duše nemohou zamordovati. (Mat. 10.28) /Nositele myšlenky lze zabít. Myšlenka sama je nesmrtelná. (Zde se také téměř jistě jedná o jednu z mála dochovaných Ježíšových zmínek o reinkarnaci!)

Jak vidíme, církev "svatá" (čti nedotknutelná) se původnímu poslání naprosto odrodila. Byla vynalezena "Trojice Boží" popírající suverenitu Vyšší Moci. Za účelem

výroby další církevní modly jí byl v pozici Boha (!) "přidělen" jediný Syn (Kristus), a z "Ducha svatého" - myšlenky prosazující Vesmírný zákon - vzniklo cosi, pro co církev nemá ani vysvětlení. "Hospodin" by měl určitě radost z toho, jak skončila jeho přikázání...

Bible se stala pro nezasvěcené nepřístupnou. Platil jen jediný a "neomylný" římskokatolický výklad v latině. Pokud si někdo dovolil upozornit na jiný, patrně hlubší smysl "Kristova učení", byl označen za kacíře a upálen. To potkalo i Jana Husa a Jeronýma Pražského. Jejich učení (ostatně nepřesné, protože i oni zákonitě vycházeli z dogmatu a z neznalosti původního významu církví zneužívané terminologie) bylo zavrženo, ale dnešní katolická církev už na ně pohlíží shovívavěji. O rehabilitaci, jak nedávno prohlásil sám papež, však nemůže být ani řeči.

Ale i husitské hnutí je příkladem toho, k čemu může vést scestným dogmatem pozměňá a fanatiky nesená "křesťanská" idea. Po počátečních obranných bojích připomínala pozdější vítězná tažení husitských bojovníků ze všeho nejvíc vraždící a drancující smečku Jozuových Izraelitů. (Z tohoto pohledu by zasloužil přehodnocení i historický význam bitvy u Lipan.) Díky nepoučitelným se historie opakovala, a už 200 let poté vylidnila Evropu již zmíněná třicetiletá válka.

Jediným pokrokem doby "osvícení" byla snaha o překonání analfabetismu. Začalo se překládat a psát v českém jazyce, ale mnohé církevní spisky té doby obsahovaly takovou snůšku nesmyslů, že podstatnou část působení proslulého jezuity Koniáše z tohoto pohledu lze považovat za dobročinnou... Dochované dobové církevní texty, prohlášení papežů, modlitební knížky a zpěvníky jsou jasným důkazem toho, že mocí zaslepená

církev si mohla vůči slepě věřícím lidem dovolit téměř všechno.

V mnohých "překatolizovaných" zemích byla ideová nadvláda církve definitivně ukončena až po první světové válce; začal se šířit neméně pochybný materialistický ateismus. Řada nově vzniklých demokratických států, stejně jako předtím USA, zavedla možnost svobody vyznání. Došlo k oddělení církve od státu a chapadla chobotnice se stáhla.

Pokračující proces klasického vzdělávání, který byl zaveden v moderních zemích, nezdůraznitelně obrušoval patinu církevních smyšlenek. V křečovitě snaze o udržení pozic však téměř miliardě věřících nadále prezentovala obraz "spravedlivě trestajícího Boha", trůnícího v neomylně nekonečné dobrotě na nebesích pod přišpendlenými hvězdami a Měsícem.

Od tohoto obrazu "nebe" církev odstoupila až po startech prvních družic a kosmických lodí. Tvářila se přitom "jako by se nechumelilo". Jako by nikdy nikoho neupálila pro odlišný názor a jako by nikdy netvrdila nic jiného, než že kulatá rotující Země obíhá kolem Slunce spolu s ostatními planetami... Je jen otázkou času, kdo se jako první provrtá do pekla! To totiž ještě oficiálně zrušeno nebylo...

Takovými a podobnými ústupky se církev vzdává některých prokazatelně nesmyslných nástaveb, ne však modlářství a falešného dogmatu. Právě v tom se projevuje její hluboká duchovní slabost a nechť absorbovat nově "objevované" staré pravdy, protože z nich vyplývá neodkladnost revize prokazatelně mylného tisíciletého světového názoru. To ve Vatikánu velmi dobře vědí! Kněží, produkovaní setrvačností hnaným církevním "samostrojem", postupně nahrazují své učitele; přitom jsou odsouzeni

k nekonečnému memorování všeho, co je naučili předchůdci vyšší z téže líhně. Podobným způsobem postupovali egyptští kněží, ti si však pře-dávali cenné vědecké a astronomické znalosti.

Alibismus

Církev (navenek) neustále lpí na bludu, který vznikl až stovky let po Ježíšově smrti. Zásluhou "kvalifikovaných" úvah o typech, zařazení a funkci andělů, včetně hlubokomyslných úvah o tom, jaké množství se jich vejde na špičku jehly, se veřejná církevní shromáždění a obřady podobají absurdním a nepochopitelným (zato hezky pozlaceným) folklorním fraškám, inscenovaným na schodech vedoucích k propadlišti dějin.

Kromě toho, že se církevní potentáti naučili využívat moderní audio a videotechniky k šíření těchto představ, nevyšel z církve téměř půl druhého tisíciletí ani jediný opravdu nový a věrohodný podnět. Během bezradného přešlapování na místě je vířeno jen mnoho zbytečného prachu kolem ochrany před počtím a interrupcí. Přitom není o čem diskutovat - jenom předchozí ochrana může zabránit vraždě nenarozených a ronění falešných slz při pohřbech dětí, které zkosil AIDS! Ale za skutečnou vraždu rukou celé křesťanské "civilizace" je nutno považovat především smrt hladem! Ročně tak zahynou miliony narozených dětí - ve jménu Páně!

Účelové výklady

Text Nového zákona přibližuje útržek Ježíšova kázání, kde Mistr s humorem pokládá svým posluchačům otázku: "Slyšeli jste, že říkáno bylo starým: Nezcizoložíš?"

„Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohlédl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém." Je to sarkastická poznámka, svědčící o vynikající znalosti psychologie. Je zesměšněním výkladu "zákonníků"! Ježíš mluvil lidem ze srdce a po tomto bonmotu určitě následoval výbuch smíchu. Bylo by nepřirozené a nelidské, aby se muži pohybovali po ulicích se sklopenýma očima, jen aby nezahlédli krásnou ženu.

Je normální, že na základě zakyslé stařecké interpretace téměř dva tisíce let nepochopeného Ježíšova bonmotu byla vydána již zmíněná nejnovější příručka pro kněze?! Pokud toto nové absurdum poženeme ad absurdum, musel by každý zdravý římskokatolický kněz po letní nedělní

procházce městem trávit zbytek týdne pokáním nad kuličkami růžence. Na věřící mu vůbec nezbude čas...

Starozákonní "bůh" samozřejmě nic podobného neřekl! Příkaz v originálu zní (hebr. M.II. 20.14): nesmíš rozbít manželství!

Umíte si představit, jak někteří nehodní Izraelité, ve smyslu pozdějšího výkladu sedmého přikázání "smilnili s cizími bohy"?

Představa dokonale postmoderní.

Kdo by se opovážil hledat humor v textu chráněném tisíciletým dogmatem! První křesťané totiž nejedli, nepili, nemilovali, nesmáli se, nevyměšovali, měli svatozáře, neustále se modlili a nehýbali se... Jsou lidmi ze starých, zaprášených obrazů. S opravdovými živými bytostmi z Ježíšových časů nemají nic společného.

V žádném případě nelze zpochybnit partnerskou věrnost! Ale zmínka v církevním Desateru, která říká, nepožádáš manželky bližního svého, nemá nic společného s partnerskou věrností a ve svém výkladu je zcela vytržena z kontextu!

V době, kdy bylo možno úplatou nebo pro dluhy získat (požádat) někoho do otroctví (protiúčtem do svého vlastnictví), byl smysl tohoto přikázání úplně jiný. Vyplývá to z celého textu, který zní doslova: "Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani děvky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého." (M.II. 20.17)

To mělo zabránit ztrátě majetku a otročení příslušníků vlastního národa. Na příslušníky pohanských národů se nevztahovalo.

Bylo by jistě úsměvné představit si - ve smyslu výkladu prezentovaného církví svatou - "požádání" vola bližního svého! I tuto perverzitu, včetně už uvedené "sodomie", však vyrobila církev ve své "svatosti" bez mrknutí okem.

Nespokojenost ve vlastních řadách

Kontaktem s některými kněžími, zejména mladými a velmi vzdělanými příslušníky jezuitského řádu lze nabýt dojmu, že vládne jakási bezcílná bezradnost. Jako by všichni na něco čekali. Očekávají snad, že se vleklý problém zkostnatělé církevní hierarchie změní sám od sebe? Čekají na zázrak? Pokud bude hlava církve kooptována dosavadním způsobem, výběrem nejzasloužilejšího ze starců, změna k lepšímu nenastane.

Jan Pavel I. byl vzdělaný mladý muž, který patrně připravoval reformy ohrožující dosavadní dogma, a tím i domnělou moc starců.

Zemřel zcela zdrav a velmi náhle.

Z rozhovorů s "mladšími" kněžími, a nebylo jich málo, bylo možno vycítit zklamání, které jim připravil Jan Pavel II. Jméno, které po volbě přijal, slibovalo mnohé. Brzy se však ukázalo, že šlo jen o propagandistický tah.

Možností cestovat využil jako nikdo před ním. Ale zatím se vyjádřil jen k nepodstatným, protože v základu nic neměícím záležitostem. Při svých evropských cestách naráží na rostoucí nevraživost, která se při jeho návštěvách ve Francii a Německu v roce 1996 projevila i protipapežskými demonstracemi.

Tak jak to vlastně je? Vládne církvi a Vatikánu papež, nebo církev a Vatikán vládnou papeži?

V očekávání věci příštích...

Koho zvolí církev po současném papeži? Má ještě vůbec nějakou šanci? Kdo a jací jsou případní kandidáti? Najde jeden z nich konečně sílu ohnat se pastýřskou holí a určit "stádu svých oveček" správný směr? Pokud to neudělá teď, pak už nikdy. Jedině tak se dá zabránit splnění neúprosné prognózy. Pak církev nejen nezanikne, ale stane se opravdovou vůdčí silou a prostředníkem mezi dvěma Světy. Tím nahoře, v němž je mnoho příbytků s bytostmi, jako jsme my, a tím naším, pozemským.

Až se na obloze objeví "neznámé světlo", lidé budou připraveni a budou vědět, co znamená. Nezachová-li se papež správně, pak běda jemu a běda celé církvi. Bude zdivočenými ovečkami smetena...

"Nebeské království" na Zemi

Před vnitřním zrakem se otevírá neodbytná vize: Astronomové již dávno objevili planetu, která se zvolna blíží ke Slunci. Tvrdý trest za vyzrazení státního tajemství však vědce nutí zachovat mlčení.

Církev, která je o nastávající události informována již několik desítek let, jako vždy vyčkává.

Zato nejvyšší vojenští pohlaváři světa neztrácejí čas a na tajných schůzkách připravují nasazení projektu SDI - kosmických

zbraní pro "hvězdné války" (Strategic Defense Initiative), které byly už dávno tajně vyzkoušeny.

Planeta se blíží a brzy to vypadá, že na obloze září střídavě dva Měsíce, jeden malý a jeden velký. Vlády všech zemí stále ještě svorně tvrdí, že nevědí, o co se jedná. Noviny jsou přeplněny různými dohady a dementi.

Pak nastává chvíle, kdy skutečnost už není možné utajit. Planeta se přiblížila natolik, že se zdá být větší než Měsíc v úplňku.

Zřetelně je vidět její satelity a závoj podobný ohonu komety. Oceány stoupají a zaplavují pobřežní města. Počasí se zbláznilo. Na celém světě, mezitím otrásaném řadou zemětřesení, je vyhlášen výjimečný stav. Ulice měst obsazují vojáci, hlučí pancéřová vozidla. Mnozí lidé se už různými cestičkami dověděli pravdu: církve o všem už dávno věděla, ale její představitelé dali přednost

zbabělému mlčení. Podvedení věřící lynčují kněze a zapalují kostely, jiní prosí Boha o pomoc.

Armáda a policie střílí do lidí. V ulicích měst leží tisíce mrtvých. Na mnoha místech propukají občanské války, davy pod vlivem fám o nastávajícím konci světa drancují obchody. Všude řádí hordy strachem zdivočelých opilců, tisíce lidí spáchalo sebevraždu.

Příslušníci různých sekt se shromažďují na odlehlých místech v očekávání privilegované spásy. Elektrárny přestaly dodávat proud, vlaky a auta stojí. Také vojenská mašinerie už dávno bezmocně znehybněla.

Hranice přestaly existovat a svět zaplavily miliardy uprchlíků, bojujících o holý život. Vyvolení se stáhli do předem připravených a dobře chráněných podzemních měst...

Pak se na obloze několikrát silně zablesklo.

Všechny umělé satelity Země se změnilly v obláčky vypařeného kovu.

Poslední rozhlasové a televizní vysílání umlklo. Veškeré komunikační a datové sítě se definitivně zhroutily. Je ticho...

Jen několik šilenců rozhoupalo zvony v očazených zdech zbylých kostelních věží.

Pokus, ve kterém byla lidstvu po dobu tři tisíce šest set let dána možnost vytvořit vyspělou samosprávnou civilizaci, je ukončen. Obrovské třpytící se lodě přistávají na mnoha místech Země.

Anunnaki/Tvůrci pak zbylým "vůdcům" lidstva položili nepříjemnou otázku: Jak jste vládli?

Podání pomocné ruky předcházely události, popisované v Apokalypse jako Poslední soud. Po něm ožily myšlenky dávných velikánů a Zákon. Z tisíce let klamané bytosti se opět, jakoby "vstal z mrtvých", stal Syn Člověka Království nebeské se vrátilo na Zemi...

...protože plemeno zpuřené jsou

Když prokážeme, že jsme schopni rozumně řídit svůj osud a přestaneme bádát, jak sami sebe lépe a rychleji vyhubit, a planetu, kterou jsme dostali jako dar, neproměníme v nehostinnou poušť, staneme se kosmickými bratry našich Tvůrců.

Teprve pak se Tvůrci "nebudou muset s člověkem nesnaditi navěky" a vrátí mu

"...protože také tělo jest" původní dlouhověkost.

Dnes by nám byla k ničemu - nevíme, co si počít ani se sou-časnou délkou života!

Toto je Ježíšem ukazovaná cesta, slibující lidem vzkříšení a "věčný" život... Tehdy se vrátí Syn Člověka!

Jsou stále tady. Téměř půl milionu let. Dívají se a čekají, až se naplní čas. Proč s námi už teď nejednají otevřeně? Protože vědí, že pořád ještě jsme "spurné plemeno", jak to už kdysi řekl "pán" ústy proroků.

Diplomacie a vyjednávání jsou krásná věc. Oč lépe se jedná diplomatům, mají-li za zády nejméně jednu letadlovou loď. Letadlová loď ve formě obrovské planety, jejíž přiblížení vyvolá řadu obrovských katastrof, je argumentem, který nejen urychlí vyjednávání, ale uchrání lidstvo před marným použitím

jaderných zbraní; to by udělalo Zemi definitivně neobyvatelnou.

Kdy?

Kalendář starých Mayů začíná (z určitých důvodů) rokem 3113 př.n. l. a končí 24. prosincem roku 2011-12 n. l. (2112, počítáme-li rok 3113 za rok "0") Proč právě tímto dnem? Co je to za letopočet? Největší vliv planety Nibiru na zemský povrch se pravděpodobně naposled projevil při jejím odletu od Slunce někdy v roce 1433 př. n. l., v době odchodu Hebrejců z Egypta. Mezi oběma uvedenými letopočty se klene časový prostor 3444 let. Celková doba obletu Nibiru kolem Slunce - Olam - trvá, podle ovlivnění ostatními planetami a Sluncem při minulém oběhu, přibližně 3100-3750 let.

Okamžiku, kdy se dvě planety nacházejí v konstelaci příznivé ke startu kosmických lodí, se říká startovní okno.

Je 24. prosinec 2011 dnem, kdy se otevírá startovní okno, a nebo dnem, ve kterém prosté oko objeví na obloze neznámé světlo?

Quo vadis?

Od vzniku Země z odštěpku planety Tiamat otrásaly jejími základy gigantické katastrofy, uzavírající jednotlivé geologické věky.

Mezi těmito zničujícími superkataklyzmaty, měnícími tvář planety, se nacházejí delší období klidu, přerušovaná menšími poruchami katastrofického až kataklyzmatického charakteru.

Příčinou těchto poruch je bludná planeta, která se nepravidelně vrací na místo bývalé kosmické srážky. Staré národy o ní věděly.

Říkali jí Pán, Stvořitel, Nibiru, Góloka, Nemesis... Právě ona je tím dobrým nebo trestajícím Bohem, obávaným pro svou "krutost" a milovaným pro svůj dar života.

O dobrotě nebo krutosti rozhodují jen zákony kosmické mechaniky, které jsou součástí všeprostupující Vyšší Moci. Národy žijící na pokraji nám známé historie to věděly. Dlouhá léta jsme opovrhovali jejich prachem času a církevními pohádkami zastřenými znalostmi, a to nás připravilo o možnost pochopit životně důležitá varování. V době, kdy se na obloze znovu objevují obrovské komety, přišel čas zamyslet se nad tím, kde je síla, která určila jejich dráhu.

Kdysi dávno pomohl jeden z "bohů" zachránit několik málo lidí před jedním z

kataklyzmat. Z toho mála jsou dnes opět velké národy. Mnozí současní vědci se považují za téměř bohorovné (!).

Nelíbí se vám ten poťouchlý vykřičník? Tak dobře, kdyby se jim podařilo sestrojít pro ohrožené lidstvo archu, omluvím se. Ale jediná skutečná archa, ať chcete nebo ne, je ukryta v nás všech.

Potopa byla údajně božím trestem. Jeden bůh prý zahubil lidi, protože se mu znelíbili. Jiný bůh přesto některé z nich zachránil. Rozporuplný nesmysl?

Ne. Není v tom žádný rozpor. Jen jedno z "klubíček". Božím trestem byla míněna kosmická událost řízená Vyšší Mocí, která ve svých časových dimenzích nerozeznává dobro ani zlo. Co je pro jedno zlé, je jiné věci ku prospěchu... Zkuste přesvědčit chaos o tom, co je důležitější. To neumí ani bohové.

Vyprávění o jiném "bohu", který zahubil lidi, je omyl. Tento Bůh lidi nezahubil, jen je nemohl nebo nechtěl zachránit! Zachránil se radši sám. Ale ani on, i kdyby sebevíce chtěl, nemohl změnit vůli Vyšší Moci, které vděčí za život. Ale jí je to jedno. Nerozlišuje dobro a zlo. Nemá emoce. Ani nemůže vědět, že někdo takový vůbec existuje. Ale on to ví a je za to vděčný. A pokorný. Snaží se pochopit její pravidla.

Jiný bůh - jeho bratr - věděl, že nemůže chtít nikoho nezachránit. Nemohl však zachránit všechny, protože nevěděl jak, a ti ostatní bohové si mysleli, že vůbec nestojí za to někoho zachraňovat, a proto on, samotinký sám, zachránil jen některé, kteří se vlastně zachránili sami, protože to chtěli a poslechli ho. Je to tak prosté! Zamysleme se nad tím.

Planeta ale zůstává, a s něčí pomocí na ní vždycky někdo přežije další katastrofu. Možná, že příběh, který jsme si vyprávěli, se

opakuje již po několikáté. Pokaždé vznikne nová civilizace, která dostane do vínku vše, co potřebuje. Pak už se musí snažit sama.

Zatím se asi vždycky snažila špatně - ještě nikdy nestála těm, co o naší modré planetě vědí, za to, aby zachránili před hrozící katastrofou všechny. Zachrání vždy jen několik exemplářů, a určitě ne ty, kteří se nejvíc modlili, ať už pohany, křesťany, buddhisty, mohamedány, jehovisty, svaté kteréhokoli dne, ale jednoduše ty, kteří ve správnou dobu geneticky nejlépe odpovídají tvoru, jemuž bohové říkají...(?)... Anebo je všechno jinak a "bohové" jsou příslušníky pozemské civilizace, které se podařilo včas pochopit. Vracejí se, z jakési nostalgie, zpět po katastrofálních událostech, aby dali lidem, od nichž se liší Poznáním, novou šanci?

Bezútěšné? K zoufání? Ale kdepak! Myslete na archu v nás všech. Každý z nás je její

součástí. Ale musí těsnit. Lodě se potápějí i kvůli směšně malým otvorům...

Neustále dostáváme podněty, jak se zachovat, abychom byli hodni stát se členy velkého společenství, které se rozprostírá od Olam po Olam a čeká, až pochopíme.

A to bude ve chvíli, kdy nám dojde, že naše planeta je uzavřeným světem, ve kterém my všichni žijeme jako pod skleněným poklopem mísy na sýr, a to, co nám tu nevoní, jsme zase jenom my.

Jsme jednolitým Světem, který se nedá a nesmí dělit na země, státy a národy a rasy, a to vše ještě na zájmové, politické a církevní skupiny a na ještě drobnější enklávy a enklávičky, na lobby a klany a rodiny a jedince - ty, co navíc jsou všichni proti všem a uvnitř své bytosti ještě i sami proti sobě!

Jak si chcete rozdělit vzduch a moře a pitnou vodu a déšť a sucho a jídlo a zimu a sluneční svit? Blázni!

Pak nám možná dojde, že jen tehdy, dáme-li se úplně všichni dohromady a najdeme si správce, kteří umí spravovat bez touhy po moci, a vědce, kteří budou pracovat ne na své kariéře, ale na tom, aby nikdo nemusel umřít hladem, a lékaře, kteří budou léčit, protože je to poslání, a zahradníky, kteří budou pěstovat velkou úrodu proto, abychom měli co jíst a ne proto, aby zasypávali zeleninou dálnice, a lidi, kteří budou pracovat tak, jak umí, aby tento malý modrý svět byl naším a nerozkouskovaným a krásným a čistým, pak, a věřte, že tak tomu bude, pak se teprve dočkáme, že příští nevyhnutelná katastrofa už nebude pro lidstvo koncem světa, ale novým začátkem. Pak totiž ten někdo, kdo je stále tady a pozoruje, a není to hodný a ve své dobrotě neúprosně trestající Jahve, bude mít důvod, aby řekl: "Tyhle lidi

by bylo škoda nechat zahynout. Oni přece patří k nám, pomozme jim!" A tehdy budou - poprvé co existují dějiny i to, o čem zatím nemáme ani ponětí - zachráněni všichni, aby po návratu mohli začít znovu. Ne už z ničeho a v malé skupince jako vždycky předtím, ale všichni najednou. A nebudou sami. Ne. Pak už nikdy nebudeme sami a nebe plné třpytivých hvězd už nebude tak chladné...

A co bude dál?

ú Stonehenge z druhé strany.

ú Omyly v datování.

ú Jakou hodnotu má archeoastronomie.

ú Proč byly chrámy stavěny v ose východ - západ?

ú Trysková letadla nad starým Egyptem.

ú "Videozáznamy" v egyptských hrobkách.

ú Kosmodromy na Sinaji a v Sumeru.

ú Jak létat na "kočičích křídlech".

ú O čem svědčí "jaguáří kult" v Jižní Americe.

ú Předhistorické elektrárny - šance pro dnešní lidstvo.

ú Fotonové dělo krále Šalomouna.

ú Jak fungovala archa úmluvy.

ú GIR.SU - velké tajemství bohů.

ú Odhalené poselství symbolů.

ú Tajemství "astronauta z Palenque".

ú Mezikontinentální letiště Nazca.

To vše, spolu s mnoha jinými odhaleními, najdete v knize J. Wojnara TUNEL DO

KOSMU Copyright (c) 1997 by Jiří Wojnar
Kniha TUNEL DO KOSMU odhaluje základní tajemství technického know-how Anunnaki/Strážců a pokouší se zjistit skutečné místo jejich původu. Ptejte se na ni svých knihkupců už dnes!

Doplňková literatura

Barthas, Chanoine; Fatima - ein Wunder des 20. Jahrhunderts; Freiburg 1955

Berlioz, Charles/Moore, William; The Roswell Incident; Grosser & Dunlap, Inc. New York 1980

Beyerlein, W.; Herkunft und Geschichte der ältesten Sinai-Traditionen; 1961

Bible svatá; Česká biblická společnost, Praha 1991

Blumrich, Josef F.; Da tat sich der Himmel auf; Düsseldorf 1973 Kásskara und die sieben Welten; Düsseldorf 1979

Bourret, Jean-Claude; UFO-Spekulationen und Tatsachen; Zug 1977

Brand, Illo; Paranormale Licherscheinungen und UFOs; Ottobrunn 1977

Brugger, Karl; Die Chronik von Akakor; Econ, Düsseldorf 1976

Buttlar, Johannes von; Das UFO Phänomen; Bertelsmann, 1978

Castelbranco, J.; Maria erscheint und spricht in Fatima; Kanisius-Verlag, 1949

Charroux, Robert; Das Rätsel der Anden; Goldmann, 1979

Cordan, Wolfgang; Das Buch des Rates Popol Vuh; Düsseldorf 1962

Courlander, H.; The fourth World of the Hopi; Crown Publ., Inc. New York (b. d.)

Crick, Francis; Das Leben selbst; München 1983

Däniken, Erich von; Beweise; Econ, Düsseldorf 1974 Die Steinzeit war ganz anders; Bertelsmann, 1991 Prophet der Vergangenheit; Heyne, 1980 Die Heilige Schrift; Zürcher Bibel; Zürich 1975 Es, Marinus Maria van; Fatima - Erscheinungen und Botschaft; Miriam Verlag, 1979

Fiebag, Johannes und Peter; Aus den Tiefen des Alls; Tübingen 1985 Gilgamesch, Epos; Insel Verlag (česky Epos o Gilgamešovi, Mladá fronta, Praha 1997)

Hoenn, Karl; Sumerische und Akkadische Hymnen und Gebete; Stuttgart 1953

Hopkins, Budd; Von UFOs entführt;
Heyne, 1985

Hoyle, Fred/Wickramasinghe, N. C.;
Evolution aus dem All; Frankfurt 1981

Hynek, J. Allen; UFO - Begegnung der er-
sten, zweiten und dritten Art; Goldmann,
1978 UFO-Report; Goldmann, 1978

Kniha mormon; Praha 1933

Kramer, S. N.; Geschichte beginnt mit
Sumer; München 1959

Lovelock, Jim; Unsere Erde wird über-
leben; München 1982

Ludwig, Alfred; Der Rigveda oder die hei-
ligen Hymnen...; Prag 1876 Neue Welt Über-
setzung der Heiligen Schrift; (podle
Watchtower Bible 1970)

Nicholson, Irene; Mexican and central American Mythology; London 1968

Pauwels, L.& Bergier, J.; Aufbruch ins dritte Jahrtausend

Překlad nového světa Svatých písem, Watchtower Bible, New York 1984

Roberts, Jane; Gespräche mit Seth; Goldmann, 1987 Santos, Lucia dos;

Schwester Lucia spricht über Fatima, postul.; Fatima 1977

Sitchin, Zecharia; Divine Encounters; Avon Books, New York 1995 Genesis Revisited; Avon Books, New York 1990 Stairway to Heaven; Avon Books, New York The lost Realms; Avon Books, New York 1990 The Twelfth Planet; Avon Books, New York The Wars of Gods and Men; Avon Books, New

York 1985 When Time Began; Avon Books,
New York 1993

Sullivan, Navin; Die Botschaft der Gene;
Frankfurt 1969

Swoboda, Helmut; Propheten und Pro-
gnosen; Droemersch Verlagsanstalt, 1979

Velikovsky, Immanuel; Earth in Upheaval
From Exodus to King Echnaton Mankind in
Amnesia Peoples of the Sea Ramses II and
his Time Worlds in Collision; Doubleday,
New York 1952 (česky Světy v kolizi, Práce,
Praha 1993)

Wagner, Josef/Lichy, Johannes; Fatima -
Geschichte und Botschaft; Steyler Verl., 1981

Waters, Frank; Book of the Hopi; New
York 1963

Wells, H. G.; Dějiny světa; Aventinum, Praha 1936

Wilder-Smith, A. E.; Grundlage zu einer neuen Biologie; Stuttgart 1974

Použité citáty (hebr. M.II. 3.13 až 15) 151 (hebr. M.II.20.14) 277 (hebr. M.II.25.8 a 9) 200 (Ip. 2.10) 159, 165 (Ip. 2.13) 172 (Ip. 4.14) 165 (Ip. 6. 1) 165 (Ip. 6. 4) 165 (Ip. 9.11) 166 (Ip.10. 3 až 6) 165 (Jan 6.16 až 26) 247 (Jan 19.35; 21. 24) 243 (Joz. 2. 1 až 21) 221 (Joz. 4. 14) 219 (Joz. 5. 1) 219 (Joz. 5.13 až 15) 220 (Joz. 6. 1) 221 (Joz. 6.18) 223 (Joz. 7. 1) 222 (Joz. 7. 2 až 5) 222 (Joz. 7. 22 až 26) 222 (Joz. 7. 6 až 13) 222 (Joz. 7.14 až 18) 222 (Joz. 7.20 a 21) 222 (Joz. 7.22 až 26) 222 (Joz.10.13 a 14) 186 (Joz.10.12 a 13) 224 (Joz.24.12) 224 (Král.I. 7.15 až 21) 206 (Luk. 1. 7-25, 26-37; 2. 9, 13 a násl.) 118 (Luk. 9.28 až 32, 34 až 36) 249 (M.I. 9.21až 27) 67 (M.I.11.) 114 (M.I.12. 7) 120 (M.I.12. 8 až 10) 121 (M.I.16. 4) 117 (M.I.17. 1 a 14) 116

(M.I.18. 20 až 22) 124 (M.I.19. 4) 123
(M.I.20. 7) 132 (M.I.20.17 a 18) 132 (M.I.21.
1) 117 (M.I.23) 133 (M.I.25.22) 133, 134
(M.I.26.20) 131 (M.I.26.21) 131 (M.I.27.22)
134 (M.I.28.12) 136 (M.I.28.13) 136
(M.I.28.17) 137 (M.I.29.13) 138 (M.I.32.24)
139 (M.I.35. 4) 140 (M.I.48. 1 až 20) 135
(M.II. 1.19) 146 (M.II. 1. 7, 10 až 18) 147
(M.II. 1. 7, 9) 146 (M.II. 3. 5) 96 (M.II. 3. 5)
149, 220 (M.II. 3. 6) 150 (M.II. 4.15) 152
(M.II. 4.19) 155 (M.II. 4.21) 155 (M.II. 4.24 a
25) 156 (M.II. 4.28) 157 (M.II. 4.29-31) 157
(M.II. 7.21) 159 (M.II. 7.24) 159 (M.II. 8.11 a
13) 160 (M.II. 8.14) 161 (M.II. 9.19) 165
(M.II. 9.21) 165 (M.II. 9.25) 165 (M.II.10. 8
až 11) 182 (M.II.12. 1 až 11) 173 (M.II.12. 9 a
10) 174 (M.II.12.15) 174, 176 (M.II.13.20) 178
(M.II.14. 1 a 2) 178 (M.II.14. 21) 180
(M.II.14.22) 180 (M.II.16. 3) 158 (M.II.16.33
a 34) 208 (M.II.17. 8 až 16) 208 (M.II.17.14)
209 (M.II.19.12) 188 (M.II.19.13) 188
(M.II.20. 4) 198 (M.II.20.23) 198 (M.II.24. 1,

2, 9 a 10) 214 (M.II.24.17) 188 (M.II.25.10
až
22) 199 (M.II.25.40) 199 (M.II.26. 1) 201
(M.II.27. 9 až 19) 206 (M.II.28. 1 až 38)
193
(M.II.28. 3) 193 (M.II.30.34 až 38) 203
(M.II.31. 1 až 11) 212 (M.II.33.11) 198, 213
(M.II.33.21 až 23) 198 (M.II. 40.35) 198
(M.III. 3.17 - 24) 148 (M.III.10. 5) 194
(M.III.17.14) 163 (M.IV. 4) 202 (M.IV. 4. 5)
202 (M.IV. 7. 9) 202 (M.IV.11. 4) 158
(M.IV.16.23 až 34) 204 (M.V. 7.20) 224
(M.V.12.11 až 14) 218 (M.V.13) 226
(M.V.34.
5 a 6) 218 (M.V.34. 7) 218 (Mat. 3.14, 15)
244
(Mat. 4. 6 a 7) 247 (Mat. 4. 9 a 10) 252
(Mat.
6. 7 a 8) 242 (Mat. 7.21 až 23) 242 (Mat.
7.21) 271 (Mat. 7.24 až 27) 242 (Mat.10.34
a
35) 250 (Mat.10.36) 250 (Mat.14.22) 246
(Mat.14.24 až 32) 247 (Mat.17. 1 až 8) 248

(Mat.17. 18) 87 (Par. II. 35. 1) 177

(Skut.18.24

až 28) 254 (Skut.26.12 až 16) 265 (Zach. 5.

7

a 8) 187 (Ž. 82. 6, 7) 54